कारणादनन्यत्वं" भेदाभावः "कार्य्यस्य, यत्कारणं" यस्मात् कारणात् "भाव एव कारणस्य" इति। अस्य व्यतिरेकमुखेन गमकत्वमाह। "न च नियमेन" इति। काकतालीयन्यायेनान्यभावेऽन्यदुपलभ्यते, न तु नियमेनेत्यर्थः। हेतुविशेषणाय व्यभिचारं चोदयति। "नन्वन्यभावेऽपि" इति। एकदेशिमतेन परिहरति। "नेत्युच्यते" इति। शङ्क्यैकदेशिपरिहारं दूषयित्वा परमार्थपरिहारमाह। "अथ" इति। तदनेन हेतुविशेषणमुक्तम्। पाठान्तरेणेदमेव सूत्रं व्याचष्टे। "न केवलं शब्दादेव" इति। पट इति हि प्रत्यक्षबुद्ध्या तन्तव एवातानवितानावस्था आलम्ब्यन्ते, न तु तदतिरिक्तः पटः प्रत्यक्षमुपलभ्यते। एकत्वं तु तन्तूनामेकप्रावरणलक्षणार्थक्रियावच्छेदाद्दहनानामपि। यथैकदेशकालावच्छिन्ना धवखदिरपलाशादयो बहवोऽपि वनमिति। अर्थक्रियायाञ्च प्रत्येकमसमर्था अप्यनारभ्यैवार्थान्तरं किञ्चिन्मिलिताः कुर्वन्तो दृश्यन्ते, यथा ग्रावाण उखाधारणमेकम्, एवमनारभ्यैवार्थान्तरं तन्तवो मिलिताः प्रावरणमेकं करिष्यन्ति। न च समवायाद्भिन्नयोरपि भेदानवसायः अनवसाय इति साम्प्रतम्। अन्योन्याश्रयत्वात्, भेदे हि सिद्धे समवायः समवायाच्च भेदः। न च भेदे साधनान्तरमस्ति, अर्थक्रियाव्यपदेशभेदयोरभेदेऽप्युपपत्तेरित्युपपादितम्। तस्माद्यत्किञ्चिदेतत्। अनया च दिशा मूलकारणं ब्रह्मैव परमार्थसदवान्तरकारणानि च तन्त्वादयः सर्वेऽनिर्वाच्या एवेत्याह। "तथा च तन्तुषु" इति॥

सत्त्वाच्चावरस्य॥ १६॥

विभजते। "इतश्च" इति। न केवलं श्रुतिः, उपपत्तिश्चात्र भवति। "यच्च यदात्मना" इति। नहि तैलं सिकता-

त्मना सिकतायामस्ति, यथा घटोऽस्ति मृदि मृदात्मना। प्रत्युत्पन्नो हि घटो मृदात्मनोपलभ्यते, नैवं प्रत्युत्पन्नं तैलं सिकतात्मना। तेन यथा सिकतायां तैलं न जायत एवमात्मनोऽपि जगन्न जायते, जायते च तस्मादात्मात्मनाऽऽसीदिति गम्यते। उपपत्त्यन्तरमाह। "यथा च कारणं ब्रह्म" इति। यथा हि घटः सर्वदा सर्वत्र घट एव न जात्वसौ क्वचित् पटो भवत्येवं सदपि सर्वत्र सर्वदा सदेव न तु क्वचित् कदाचिदसद्भवितुमर्हतीत्युपपादितमधस्तात्। तस्मात् कार्य्यं त्रिष्वपि कालेषु सदेव। सत्त्वं चेत् किमतो यद्येवमित्यत आह। एकत्व पुनः" इति। सत्त्वं चैकं कार्य्यकारणयोः, नहि प्रतिव्यक्ति सत्त्वं भिद्यते, ततश्चाभिन्नसत्तानन्यत्वादेते अपि मिथो न भिद्येते इति। न च ताभ्यामनन्यत्वात् सत्त्वस्यैव भेद इति युक्तम्। तथा सति हि सत्त्वस्य समारोपितत्वप्रसङ्गः। तत्र भेदाभेदयोरन्यतरसमारोपकल्पनायां किं तात्त्विकाभेदोपादानाऽभेदकल्पनास्वाहो तात्त्विकभेदोपादानाभेदकल्पनेति। वयं तु पश्यामो भेदग्रहस्य प्रतियोगिग्रहापेक्षत्वाद्भेदग्रहमन्तरेण च प्रतियोगिग्रहासम्भवादन्योन्यसंश्रयापत्तेरभेदग्रहस्य च निरपेक्षतया तदनुपपत्तेः, एकैकाश्रयत्वाच्च भेदस्यैकाभावे तदनुपपत्तेः, अभेदग्रहोपादानैव भेदकल्पनेति सर्वमवदातम्॥

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात्॥ १७॥

व्याकृतत्वाव्याकृतत्वे च धर्मावनिर्वचनीयौ। सूत्रमेतन्निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम्॥

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

"अतिशयवत्त्वात्प्रागवस्थायाः" इति। अतिशयो हि धर्मा नासत्यतिशयवति कार्य्ये भवितुमर्हतीति। ननु न कार्य्यस्यातिशयो नियमहेतुरपि तु कारणस्य शक्तिभेदः, स चासत्यपि कार्य्ये कारणस्य सत्त्वात्सन्न वेत्यत आह। "शक्तिश्च" इति। नान्या कार्य्यकारणाभ्यां, नाप्यसती कार्य्यात्मनेति। योजना। "अपि च कार्य्यकारणयोः" इति। यद्यपि भावाच्चोपलब्धेरित्यत्रायमर्थ उक्तस्तथापि समवायदूषणाय पुनरवतारितः। अनभ्युपगम्यमाने च समवायस्य समवायिभ्यां सम्बन्धे विच्छेदप्रसङ्गोऽवयवावयविद्रव्यगुणादीनां मिथः। नह्यसम्बद्धः समवायिभ्यां समवायः समवायिनौ सम्बन्धयेदिति। शङ्कते। "अथ समवायः स्वयम्" इति। यथा हि सत्त्वयोगाद् द्रव्यगुणकर्माणि सन्ति सत्त्वं तु स्वभावत एव सदिति न सत्त्वान्तरयोगमपेक्षते, तथा समवायः समवायिभ्यां सम्बन्धुं न सम्बन्धान्तरयोगमपेक्षते, स्वयं सम्बन्धरूपत्वादिति, तदेतत्सिद्धान्तान्तरविरोधापादनेन निराकरोति। "संयोगोऽपि तर्हि" इति। न च संयोगस्य कार्य्यत्वात् कार्य्यस्य च समवायिकारणाधीनजन्मत्वात् असमवाये च तदनुपपत्तेः समवायकल्पना संयोग इति वाच्यम्। अजसंयोगे तदभावप्रसङ्गात्। अपि च। सम्बन्ध्यधीननिरूपणः समवायो यथा सम्बन्धिद्वयभेदे न भिद्यते तन्नाशे च न नश्यत्यपि तु नित्य एक एवं संयोगोऽपि भवेत् ततः को दोषः। अथैतत्प्रसङ्गभिया संयोगवत्समवायोऽपि प्रतिसम्बन्धिमिथुनं भिद्यते चानित्यश्चेत्यभ्युपेयते, तथा सति यथैकस्मान्निमित्तकारणादेव जायत एवं संयोगोऽपि निमित्तका-

रणादेव जनिष्यत इति समानम्। "तादात्म्यप्रतीतेश्च" इति। सम्बन्धावगमो हि सम्बन्धकल्पनाबीजं न तादात्म्यावगमस्तस्य नानात्वैकाश्रयसम्बन्धविरोधादिति। वृत्तिविकल्पेनावयवातिरिक्तमवयविनं दूषयति। "कथञ्च कार्य्यम्" इति। "समस्त" इति। मध्यपरभागयोरर्वाग्भागव्यवहितत्वात्। अथ समस्तावयवव्यासङ्ग्यपि कतिपयावयवस्थानो ग्रहीष्यत इत्यत आह। "नहि बहुत्वम्" इति। "अथावयवश:" इति। बहुत्वसंख्या हि स्वरूपेणैव व्यासज्य संख्येयेषु वर्त्तत इत्येकतमसंख्येयाग्रहणेऽपि न गृह्यते, समस्तव्यासङ्गित्वात्तद्रूपस्य। अवयवी तु न स्वरूपेणावयवान् व्याप्नोति, अपि त्ववयवश:, तेन यथा सूत्रमवयवै: कुसुमानि व्याप्नुवन्न समस्तकुसुमग्रहणमपेक्षते कतिपयकुसुमस्थानस्यापि तस्योपलब्धे:, एवमवयव्यपीति भाव:। निराकरोति। "तदापि" इति। शङ्कते। "गोत्वादिवत्" इति। निराकरोति। "न" इति। यद्यपि गोत्वस्य सामान्यस्य विशेषा अनिर्वाच्या न परमार्थसन्तस्तथा च नास्य प्रत्येकपरिसमाप्तिरिति, तथाप्यभ्युपेत्येदमुदितमिति मन्तव्यम्। अकर्त्तृका यतोऽतो निरात्मिका स्यात्, कारणाभावे हि कार्य्यमनुत्पन्नं किंनाम भवेत्, अतो निरात्मकत्वमित्यर्थ:। यद्युच्येत घटशब्दस्तदवयवेषु व्यापाराविष्टतया पूर्वापरीभावमापन्नेषु घटोपजनाभिमुखेषु तादर्थ्यनिमित्तादुपचारात् प्रयुज्यते, तेषाञ्च सिद्धत्वेन कर्त्तृत्वमस्तीत्युपपद्यते घटो भवतीति प्रयोग इत्यत आह। "घटस्य चोत्पत्तिरुच्यमाना" इति। उत्पादना हि सिद्धानां कपालकुलालादीनां व्यापारो नोत्पत्ति:। न चोत्पादनैवोत्पत्ति:, प्रयोज्यप्रयोजकव्यापारयोर्भेदादभेदे वा घटमुत्पादयतीतिवद्घटमुत्पद्यत इत्यपि प्रसङ्गात्। तस्मात् करोतिकारयत्योरिव घटगोचरयो-

भृत्यस्वामिसमवेतयोरुत्पत्त्युत्पादनयोरधिष्ठानभेदोऽभ्युपेतव्यः, तत्र कपालकुलालादीनां सिद्धानामुत्पादनाधिष्ठानानां नोत्पत्त्यधिष्ठानत्वमस्तीति पारिशेष्याद् घट एव साध्य उत्पत्तेरधिष्ठानमेषितव्यः। न चासावसन्नधिष्ठानं भवितुमर्हतीति सत्त्वमस्याभ्युपेयम्। एवञ्च घटो भवतीति घटव्यापारस्य धातूपात्तत्वात् तत्रास्य कर्त्तृत्वमुपपद्यते तण्डुलानामिव सतां विक्लित्तौ विक्लिद्यन्ति तण्डुला इति। शङ्कते। "अथ स्वकारणसत्तासम्बन्ध एवोत्पत्तिः" इति। एतदुक्तं भवति। नोत्पत्तिर्नाम कश्चिद् व्यापारो येनासिद्धस्य कथमत्र कर्त्तृत्वमित्यनुयुज्येत, किन्तु स्वकारणसमवायः स्वसत्तासमवायो वा, स चासतोऽप्यविरुद्ध इति। सोऽप्यसतोऽनुपपन्न इत्याह। "कथमलब्धात्मकम्" इति। अपि च प्रागुत्पत्तेरसत्त्वं कार्य्यस्येति कार्य्याभावस्य भावेन मर्य्यादाकरणमनुपपन्नमित्याह। "अभावस्य च" इति। स्यादेतत्। अत्यन्ताभावस्य बन्ध्यासुतस्य मा भून्मर्य्यादानुपाख्यो हि सः, घटप्रागभावस्य तु भविष्यता घटेनोपाख्येयस्यास्ति मर्य्यादेत्यत आह। "यदि बन्ध्यापुत्त्रः कारकव्यापारात्" इति। उक्तमेतदधस्ताद्यथा न जातु घटः पटो भवत्येवमसद्पि सन्न भवतीति। तस्मान्मृत्पिण्डे घटस्यासत्त्वेऽत्यन्तासत्त्वमेवेति। अत्रासत्कार्य्यवादी चोदयति। "नन्वेवं सति" इति। प्राक् प्रसिद्धमपि कार्य्यं कदाचित् कारणेन योजयितुं व्यापारोऽर्थवान् भवेदित्यत आह। "तदनन्यत्वाच्च" इति। परिहरति। "नैष दोषः" इति। उक्तमेतद्यथा भुजङ्गतत्त्वं न रज्जोर्भिद्यते, रज्जुरेव हि तत्, काल्पनिकस्तु भेदः, एवं वस्तुतः कार्य्यतत्त्वं न कारणाद्भिद्यते, कारणस्वरूपमेव हि तत् अनिर्वाच्यं तु कार्य्यरूपं भिन्नमिवाभिन्नमिव चावभासत

इति। तदिदमुक्तं "वस्त्वन्यत्वम्" इति। वस्तुतः परमार्थतोऽन्यत्वं न विशेषदर्शनमात्राद्भवति, सांव्यवहारिके तु कथञ्चित्तत्त्वान्यत्वे भवत एवेत्यर्थः। अनयैव हि दिशैष सन्दर्भो योज्यः। असत्कार्य्यवादिनं प्रति दूषणान्तरमाह। "यस्य पुनः" इति। कार्य्यस्य कारणादभेदे सविषयत्वं कारकव्यापारस्य स्यान्नान्यथेत्यर्थः। "मूलकारणं" ब्रह्म। शब्दान्तराच्चेति। सूत्रावयवमवतार्य्य व्याचष्टे। "एवं युक्तेः कार्य्यस्य" इति। अतिरोहितार्थम्॥

पटवच्च॥ १९॥

यथा च प्राणादि॥ २०॥

इति च सूत्रे निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्याते॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः॥२१॥

यद्यपि शारीरात् परमात्मनो भेदमाहुः श्रुतयस्तथाप्यभेदमपि दर्शयन्ति श्रुतयो बह्वः। न च भेदाभेदावेकत्र समवेतौ, विरोधात्। न च भेदस्तात्त्विक इत्युक्तम्। तस्मात् परमात्मनः सर्वज्ञान्न शारीरस्तत्त्वतो भिद्यते। स एव त्वविद्योपधानभेदाद्घटकरकाद्याकाशवद्भेदेन प्रथते। उपहितं चास्य रूपं शारीरस्तेन मा नाम जीवाः परमात्मतामात्मनोऽनुभूवन्, परमात्मा तु तानात्मनोऽभिन्नाननुभवत्यननुभवे सार्वज्ञ्यव्याघातः। तथा चायं जीवान् बध्नन्नात्मानमेव बध्नीयात्। तत्रेदमुक्तं "नहि कश्चिदपरतन्त्रो बन्धनागारमात्मनः कृत्वानुप्रविशति" इत्यादि। तस्मान्न चेतनकारणं जगदिति पूर्वः पक्षः॥

अधिकन्तु भेदनिर्देशात्॥ २२॥

सत्यमयं परमात्मा सर्वज्ञत्वाद्यथा जीवान् वस्तुत आत्मनोऽभिन्नान् पश्यति पश्यत्येवं न भावत एषां सुखदुःखादिवेदनासङ्गोऽस्ति, अविद्यावशात्त्वेषां तद्वदभिमान इति। तथा च तेषां सुखदुःखादिवेदनायामप्यहमुदासीन इति न तेषां बन्धनागारनिवेशेऽप्यस्ति चतिः काचिन्ममेति न हिताकरणादिदोषापत्तिरिति राद्धान्तस्तदिदमुक्तम् । "अपि च यदा तत् त्वमसि" इति। अपि चेति चः पूर्वोपपत्तिसाहित्यं द्योतयति, नोपपत्त्यन्तरताम् ॥

स्यादेतत् । यदि ब्रह्मविवर्त्तो जगत्, हन्त सर्वस्यैव जीववच्चैतन्यप्रसङ्ग इत्यत आह ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

अतिरोहितार्थेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥२४॥

ब्रह्म खल्वेकमद्वितीयतया परानपेक्षं क्रमेणोत्पद्यमानस्य जगतो विविधविचित्ररूपस्योपादानमुपेयते, तदनुपपन्नम्। नह्येकरूपात्कार्य्यभेदो भवितुमर्हति तस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात्। कारणभेदो हि कार्य्यभेदहेतुः। क्षीरबीजादिभेदाद्दध्यङ्कुरादिकार्य्यभेददर्शनात्। न चाक्रमात् कारणात्कार्य्यक्रमो युज्यते। समर्थस्य क्षेपायोगाद् द्वितीयतया च क्रमवत्तत्सहकारिसमवधानानुपपत्तेः। तदिदमुक्तम् "इह हि लोके" इति। एकैकं मृदादि कारकं, तेषां तु सामग्र्यं साधनम्, ततो हि कार्य्यं भवत्येव, तस्मान्नाद्वितीयं ब्रह्म जगदुपादानमिति प्राप्ते, उच्यते। क्षीरवद्धि। इदं तावद्भवान् पृष्टो व्याचष्टां, किं तात्त्विकमस्य रूपमपेक्ष्येदमुच्यते उतानादिनामरूपबीजसहितं काल्पनिकं सार्वज्ञ्यं सर्वशक्तित्वं,

तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे किं नाम ततो द्वितीयादसहायादुपजायते, नहि तस्य शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य वस्तु सत्कार्य्यमस्ति, तथा च श्रुतिः "न तस्य कार्य्यं करणञ्च विद्यते" इति। उत्तरस्मिंस्तु कल्पे यदि कुलालादिवदत्यन्तव्यतिरिक्तसहकारिकारणाभावादनुपादानत्वं साध्यते, ततः क्षीरादिभिर्व्यभिचारः, तेऽपि हि बाह्यचेतनादिकारणानपेक्षा एव कालपरिवासवशेन स्वत एव परिणामान्तरमासादयन्ति। अथान्तरकारणानपेक्षत्वं हेतुः क्रियते, तदसिद्धमनिर्वाच्यनामरूपबीजसहायत्वात्। तथा च श्रुतिः।

'मायान्तु प्रकृतिं विद्धि मायिनन्तु महेश्वरम्'। इति। कार्य्यक्रमेण तत्परिपाकोऽपि क्रमवानुन्नेयः। एकस्मादपि च विचित्रशक्तेः कारणादनेककार्य्योत्पादो दृश्यते। यथैकस्माद्वह्नेर्दाहपाकौ, एकस्माद्वा कर्म्मणः संयोगविभागसंस्काराः। यदि तु चेतनत्वे सतीति विशेषणान्न क्षीरादिभिर्व्यभिचारः, दृष्टा हि कुलालादयो बाह्यमृदाद्यपेक्षाश्चेतनञ्च ब्रह्मेति, तत्रेदमुपतिष्ठते॥

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

लोक्यतेऽनेनेति लोकः शब्द एव तस्मिन्॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥२६॥

ननु न ब्रह्मणस्तत्त्वतः परिणामो येन कार्त्स्न्यभागविकल्पेनाक्षिप्येत अविद्याकल्पितेन तु नामरूपलक्षणेन रूपभेदेन व्याकृताव्याकृतात्मना तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीयेन परिणामादिव्यवहारास्पदत्वं ब्रह्म प्रतिपद्यते, न च कल्पितं रूपं वस्तु स्पृशति, नहि चन्द्रमसि तैमिरिकस्य द्वित्वकल्पना चन्द्रमसो द्वित्वमावहति, तदनुपपत्त्या वा चन्द्रमसोऽनुपपत्तिः,

तस्मादवास्तवी परिणामकल्पनानुपपद्यमानापि न परमार्थसतो ब्रह्मणोऽनुपपत्तिमावहति, तस्मात्पूर्वपक्षाभावादनारभ्यमिदमधिकरणमित्यत आह। "चेतनमेकम्"। यद्यपि श्रुतिशतादैकान्तिकाद्वैतप्रतिपादनपरात् परिणामो वस्तुतो निषिद्धस्तथापि क्षीरादिदेवतादृष्टान्तेन पुनस्तद्वास्तवत्वप्रसङ्गं पूर्वपक्षोपपत्त्या सर्वथाऽयं पक्षो न घटयितुं शक्यत इत्यपबाध्य श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि' इति सूत्राभ्यां विवर्त्तदृढीकरणेनैकान्तिकाद्वयलक्षणः श्रुत्यर्थः परिशोध्यत इत्यर्थः। "तस्मादस्त्यविकृतं ब्रह्म" तत्त्वतः। "ननु शब्देनापि" इति चोद्यमविद्याकल्पितत्वोद्घाटनाय। नहि निरवयवत्वसावयवत्वाभ्यां विधान्तरमस्त्येकनिषेधस्येतरविधाननान्तरीयकत्वात्। तेन प्रकारान्तराभावान्निरवयवत्वसावयवत्वयोश्च प्रकारयोरनुपपत्तेर्यविप्लवनाद्यर्थवादवदप्रमाणं शब्दः स्यादिति चोद्यार्थः। परिहारः सुगमः ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

अनेन स्फुटितो मायावादः। स्वप्नदृगात्मा हि मनसैव स्वरूपानुपमर्देन रथादीन् सृजति ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥

चोदयति। "ननु नैव" इति। परिहरति। "नैवस्वातीयकेनैव" इति। यद्यपि समुदायः सावयवस्तथापि प्रत्येकं सत्त्वादयो निरवयवाः। नह्यस्ति सम्भवः सत्त्वमात्रं परिणमते न रजस्तमसी इति। सर्वेषां सम्भूयपरिणामाभ्युपगमात्। प्रत्येकं चानवयवानां कृत्स्नपरिणामे मूलोच्छेदप्रसङ्गः, एकदेशपरिणामे वा सावयवत्वमनिष्टं प्रसज्येत। "तथाणुशादिनोऽपि" इति। वैशेषिकाणां द्व्यणुभ्यां संयुज्य

द्व्यणुकमेकमारभ्यते, तैस्त्रिभिर्द्व्यणुकैस्त्र्यणुकमेकमारभ्यत इति प्रक्रिया। तत्र द्वयोरण्वोरनवयवयोः संयोगस्तावदणू व्याप्नुयादव्याप्नुवन्वा तत्र न वर्त्तेत। नह्यस्ति सम्भवः स एव तदानीं तत्र वर्त्तते न वर्त्तते चेति। तथा चोपर्य्यधः पार्श्वस्थाः षडपि परमाणवः समानदेशा इति प्रथिमानुपपत्तेरणुमात्रः पिण्डः प्रसज्येत। अव्यापने वा षडवयवः परमाणुः स्यादित्यनवयवत्वव्याकोपः। अशक्यञ्च सावयवत्वमुपेतुं, तथा सत्यनन्तावयवत्वेन सुमेरुराजसर्षपयोः समानपरिणामत्वप्रसङ्गः तस्मात् समानो दोषः। आपातमात्रेण साम्यमुक्तं परमार्थतस्तु भाविकं परिणामं वा कार्य्यकारणभावं वेच्छतामेष दुर्वारो दोषो न पुनरस्माकं मायावादिनामित्याह। "परिहृतस्तु" इति॥

विचित्रशक्तित्वमुक्तं ब्रह्मणस्तत्र श्रुत्युपन्यासपरं सूत्रम्॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात्॥ ३०॥

एतदाक्षेपसमाधानपरं सूत्रम्॥

विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम्॥ ३१॥

कुलालादिभ्यस्तावद्बाह्यकरणापेक्षेभ्यो देवादीनां बाह्यानपेक्षाणामान्तरकरणापेक्षसृष्टीनां प्रमाणेन दृष्टो यथा विशेषो नापह्नोतुं शक्यः। यथा तु जाग्रत्सृष्टेर्बाह्यकरणापेक्षायास्तदनपेक्षान्तरकरणमात्रसाध्या दृष्टा स्वप्ने रथादिसृष्टिरशक्यापह्नोतुमेवं सर्वशक्तेः परस्या देवताया अान्तरकरणानपेक्षाया जगत्सर्जनं श्रूयमाणं न सामान्यतो दृष्टमात्रेणापह्नवमर्हतीति।

न प्रयोजनवत्त्वात्॥ ३२॥

न तावदुन्मत्तवदस्य मतिविभ्रमाज्जगत्प्रक्रिया, भ्रान्तस्य

सर्वज्ञत्वानुपपत्तेः। तस्मात् प्रेक्षावतानेन जगत् कर्तव्यम्। प्रेक्षावतश्च प्रवृत्तिः स्वपरहिताहितप्राप्तिपरिहारप्रयोजना सती नाप्रयोजनाल्पायासापि सम्भवति, किं पुनरपरिमेयानेकविधोच्चावचप्रपञ्चजगद्विभ्रमविरचना महाप्रयासा। अत एव लीलापि परास्ता। अल्पायाससाध्या हि सा न चेयमप्यप्रयोजना तस्या अपि सुखप्रयोजनवत्त्वात्तादर्थ्येन वा प्रवृत्तौ तदभावे कृतार्थत्वानुपपत्तेः परेषां चोपकार्य्याणामभावेन तदुपकाराया अपि प्रवृत्तेरयोगात्। तस्मात् प्रेक्षावत्प्रवृत्तिः प्रयोजनवत्तया व्याप्ता तदभावेऽनुपपन्ना ब्रह्मोपादानतां जगतः प्रतिक्षिपतीति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्॥ ३३॥

भवेदेतदेवं यदि प्रेक्षावत्प्रवृत्तिः प्रयोजनवत्तया व्याप्ता भवेत्ततस्तन्निवृत्तौ निवर्तेत, शिंशपात्वमिव वृक्षतानिवृत्तौ न त्वेतदस्ति प्रेक्षावतामनुसंहितप्रयोजनानामपि यादृच्छिकीषु क्रियासु प्रवृत्तिदर्शनात्। अन्यथा 'न कुर्वीत वृथा चेष्टाम्' इति धर्मसूत्रकृतां प्रतिषेधो निर्विषयः प्रसज्येत। न चोन्मत्तान् प्रत्येतत् सूत्रमर्थवत्तेषां तदर्थबोधतदनुष्ठानानुपपत्तेः। अपि चादृष्टहेतुकौत्पत्तिकी श्वासप्रश्वासलक्षणा प्रेक्षावतां क्रिया प्रयोजनानुसन्धानमन्तरेण दृष्टा न चास्यां चेतनस्यापि चैतन्यमनुपयोगि सम्प्रसादेऽपि भावादिति युक्तं प्राज्ञस्यापि चैतन्याप्रच्युतेरन्यथा मृतशरीरेऽपि श्वासप्रश्वासप्रवृत्तिप्रसङ्गात्। यथा च स्वार्थपरार्थसम्पदासादितसमस्तकामानां कृतकृत्यतयाऽनाकुलमनसामकामानामिव लीलामात्रात्स्वल्प्यनुनिष्पादिनि प्रयोजने नैव तदुद्देशेन प्रवृत्तिरेवं ब्रह्मणोऽपि जगत्सर्जने प्रवृत्तिर्नानुपपन्ना। दृष्टञ्च यदल्पबलवीर्य्यबुद्धी-

नामशक्यमतिदुष्करं वा तदन्येषामनल्पबलवीर्य्यबुद्धीनां सुश-कमीषत्करं वा नहि वानरैर्मारुतिप्रभृतिभिर्नगैर्न बद्धो नीर-निधिरगाधो महासत्त्वानाम्। न चैष पार्थेन शिलीमुखैर्न बद्धो न चायं न पीतः संक्षिप्य चुलुकेन हेलयैव कलशयोनिना महामुनिना। न चाद्यापि न दृश्यन्ते लीलामात्रविनिर्मि-तानि महाप्रासादप्रमदवनानि श्रीमन्नृगनरेन्द्राणामन्येषां मनसापि दुष्कराणि नरेश्वराणाम्। तस्मादुपपन्नं यदृच्छया वा स्वभावाद्वा लीलया वा जगत्सर्जनं भगवतो महेश्वरस्येति। अपि च नेयं पारमार्थिकी सृष्टिर्येनानुयुज्येत प्रयोजनम्, अपि त्वनाद्यविद्यानिबन्धना, अविद्या च स्वभावत एव कार्य्यो-न्मुखी न प्रयोजनमपेक्षते, नहि द्विचन्द्रालातचक्रगन्धर्वनग-रादिविभ्रमाः समुद्दिष्टप्रयोजना भवन्ति। न च तत्कार्य्या विस्मयभयकम्पादयः स्वोत्पत्तौ प्रयोजनमपेक्षन्ते सा च चैत-न्यच्छुरिता जगदुत्पादहेतुरिति चेतनो जगद्योनिराख्यायत इत्याह। "न चेयं परमार्थविषया" इति। अपि च न ब्रह्म जगत्कारणमपि तत्तया विवक्षन्त्यागमा अपि तु जगति ब्रह्मा-त्मभावं, तथा च सृष्टेरविवक्षायां तदाश्रयो दोषो निर्विषय एवेत्याशयेनाह। "ब्रह्मात्मभाव" इति।

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति॥ ३४॥

अतिरोहितोऽत्र पूर्वः पक्षः, उत्तरस्तूच्यते। उच्चावचमध्य-मसुखदुःखभेदवत्प्राणभृत्प्रपञ्चं च सुखदुःखकारणं सुधाविषादि चानेकविधं विरचयतः प्राणभृद्भेदोपात्तपापपुण्यकर्मातिशय-सहायस्यात्र भवतः परमेश्वरस्य न वैषम्यनैर्घृण्ये प्रसज्येते। नहि सभ्यः सभायां नियुक्तो युक्तवादिनं युक्तवाद्यसीति चायु-

क्तवादिनमयुक्तवाद्यसीति ब्रुवाणः सभापतिर्वा युक्तवादिन-मनुगृह्णन्नयुक्तवादिनञ्च निगृह्णन्नरक्तो द्विष्टो वा भवत्यपि तु मध्यस्थ इति वीतरागद्वेष इति चाख्यायते, तद्वदीश्वरः पुण्य-कर्माणमनुगृह्णन्नपुण्यकर्माणञ्च निगृह्णन्मध्यस्थ एव नाम-ध्यस्थः। एवं ह्यसावमध्यस्थः स्याद्यद्यकल्याणकारिणमनुगृह्णी-यात्कल्याणकारिणञ्च निगृह्णीयान्न त्वेतदस्ति। तस्मान्न वैषम्य-दोषोऽत एव न नैर्घृण्यमपि संहरतः समस्तान् प्राणभृतः। स हि प्राणभृत्कर्माशयानां वृत्तिनिरोधसमयस्तमतिलङ्घयन्नयम-युक्तकारी स्यात्। न च कर्मापेक्षायामीश्वरस्य ऐश्वर्य्यव्या-घातः। नहि सेवादिकर्मभेदापेक्षः फलभेदप्रदः प्रभुरप्रभुर्भवति। "न चैष ह्येव साधु कर्म कारयति यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते' इति श्रुते-रीश्वर एष द्वेषपक्षपाताभ्यां साध्वसाधुनी कर्मणी कार-यित्वा स्वर्गं नरकं वा लोकं नयति। तस्माद्वैषम्यदोषप्रस-ङ्गान्नेश्वरः कारणमिति वाच्यम्। विरोधात्। 'यस्मात् कर्म कारयित्वेश्वरः प्राणिनः सुखदुःखिनः सृजति' इति श्रुतेरव-गम्यते। तस्मान्न सृजतीति विरुद्धमभिधीयते। न च वैष-म्यमात्रमत्र ब्रूमो न त्वीश्वरकारणत्वं व्यासेधाम इति वक्तव्यं किमतो यद्येवं, तस्मादीश्वरस्य सवासनक्लेशपरामर्शमभि-वदन्तीनां भूयसीनां श्रुतीनामनुग्रहायोन्निनीषतेऽधो निनी-षत इत्येतदपि तज्जातीयपूर्वकर्माभ्यासवशात् प्राणिन इत्येवं नेयम्। यथाहुः।

जन्म जन्म यदभ्यस्तं दानमध्ययनं तपः।
तेनैवाभ्यासयोगेन तच्चैवाभ्यसते नरः॥

इत्यभ्युपेत्य च सृष्टेस्तात्त्विकत्वमिदमुक्तमनिर्वाच्या तु सृष्टिरिति न प्रश्नर्व्यमत्रापि तया च मायाकारस्येवाङ्ग-

साकल्यवैकल्यभेदेन विचित्रान् प्राणिनो दर्शयतो न वैषम्यदोषः सहसा संहरतो वा न नैर्घृण्यमेवमस्यापि भगवतो विविधविचित्रप्रपञ्चमनिर्वाच्यं विश्वं दर्शयतः संहरतश्च स्वभावाद्वा लीलया वा न कश्चित् दोष इति स्थिते शङ्कापरिहारपरं सूत्रम्।

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात्॥ ३५॥

शङ्कोत्तरे अतिरोहितार्थेन भाष्यग्रन्थेन व्याख्याते अनादित्वादिति सिद्धवदुक्तं तत्साधनार्थं सूत्रम्।

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च॥ ३६॥

अकृते कर्मणि पुण्ये पापे वा तत्फलं भोक्तारमभ्यागच्छेत् तथा च विधिनिषेधशास्त्रमनर्थकं भवेत् प्रवृत्तिनिवृत्त्यभावादिति मोक्षशास्त्रस्य चोक्तमानर्थक्यम्। न चाविद्या केवलेति त्वयाभिप्रायम्? विक्षेपलक्षणाविद्यासंस्कारस्तु कार्यत्वात् स्वोत्पत्तौ पूर्वं विक्षेपमपेक्षते, विक्षेपश्च मिथ्याप्रत्ययो मोहापरनामा पुण्यापुण्यप्रवृत्तिहेतुभूतरागद्वेषनिदानं, स च रागादिभिः सहितः स्वकार्येण शरीरं सुखदुःखभोगायतनमन्तरेण सम्भवति। न च रागद्वेषावन्तरेण कर्म, न च भोगसहितं मोहमन्तरेण रागद्वेषौ, न च पूर्वशरीरमन्तरेण मोहादिरिति पूर्वपूर्वशरीरापेक्षो मोहादिरेवं पूर्वपूर्वमोहाद्यपेक्षं पूर्वपूर्वशरीरमित्यनादितैवात्र भगवतो चित्तमनाकुलयति। तदेतदाह। "रागादिक्लेशवासनाक्षिप्तकर्मापेक्षा त्वविद्या वैषम्यकरी स्यात्" इति। रागद्वेषमोहा रागादयस्त एव हि पुरुषं संसारदुःखमनुभाव्य क्लेशयन्तीति क्लेशास्तेषां वासनाः कर्मप्रवृत्त्यनुगुणास्ताभिराक्षिप्तानि प्रवर्त्तितानि कर्माणि तदपेक्षालयलक्षणा विद्या। स्यादेतत्। भविष्यताऽपि व्यपदेशो

दृष्टो यथा पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपतीत्यत आह । "न च धारयिष्यतीत्यतः" इति । तदेवमनादित्वे सिद्धे सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयमिति प्राक् सृष्टेरविभागावधारणं समुदाचरद्रूपरागादिनिषेधपरं न पुनरेतान् प्रसुप्तानप्यपाकरोतीति सर्वमवदातम् ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

अत्र सर्वज्ञमिति दृश्यते । सर्वस्य चेतनाधिष्ठितस्यैव लोके प्रवृत्तिरिति लोकानुसारो दर्शितः । "सर्वशक्ति" इति । सर्वस्य जगत उपादानकारणं निमित्तकारणं चेत्युपपादितम् । "महामायम्" इति । सर्वानुपपत्तिशङ्का परास्ता । तस्माज्जगत्कारणं ब्रह्मेति सिद्धम् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भगवत्पादशारीरकभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥

स्यादेतत् । इह हि पादे स्वतन्त्रा वेदानपेक्षाः प्रधानादिसिद्धिविषयाः सांख्यादियुक्तयो निराकरिष्यन्ते, तदयुक्तमशास्त्राङ्गत्वात् । नहीदं शास्त्रमुच्छृङ्खलतर्कशास्त्रवत् प्रवृत्तमपि तु वेदान्तवाक्यानि ब्रह्मपराणीति पूर्वपक्षोत्तरपक्षाभ्यां विनिश्चेतुं, तत्र कः प्रसङ्गः शुष्कतर्कवत्स्वतन्त्रयुक्तिनिराकरणस्येत्यत आह । "यद्यपीदं वेदान्तवाक्यानाम्" इति । नहि वेदान्तवाक्यानि निर्णेतव्यानीति निर्णीयन्ते, किन्तु मोक्षमाणानां तत्त्वज्ञानोत्पादनाय । यथा च वेदान्तवाक्येभ्यो जगदुपादानं ब्रह्मावगम्यते, एवं सांख्याद्यनुमा-

नेभ्यः प्रधानाद्यचेतनं जगदुपादानमवगम्यते। न चैतदेव चेतनोपादानमचेतनोपादानं चेति समुच्चेतुं शक्यं, विरोधात्। न च व्यवस्थिते वस्तुनि विकल्पो युज्यते। न चागमबाधितविषयतयानुमानमेव नोदीयत इति साम्प्रतम्। सर्वज्ञप्रणीततया सांख्याद्यागमस्य वेदागमतुल्यत्वात् तद्भाषितस्यानुमानस्य प्रतिकृतिसिंहतुल्यतयाऽबाध्यत्वात्। तस्मात्तद्विरोधान्न ब्रह्मणि समन्वयो वेदान्तानां सिध्यतीति न ततस्तत्त्वज्ञानं सेद्धुमर्हति, न च तत्त्वज्ञानादृते मोक्ष इति स्वतन्त्राणामप्यनुमानानामाभासीकरणमिह शास्त्रेऽसङ्गतमेवेति। यद्येवं ततः परकीयानुमाननिरास एव कस्मात्प्रथमं न कृत इत्यत आह। "वेदान्तार्थनिर्णयस्य च" इति। ननु वीतरागकथायां तत्त्वनिर्णयमात्रमुपयुज्यते न पुनः परपक्षाधिक्षेपः स हि सरागतामावहतीति चोदयति। "ननु मुमुक्षूणाम्" इति। परिहरति। "बाढमेवं तथापि" इति। तत्त्वनिर्णयावसाना वीतरागकथा न च परपक्षदूषणमन्तरेण तत्त्वनिर्णयः शक्यः कर्तुमिति तत्त्वनिर्णयाय वीतरागेणापि परपक्षो दूष्यते न तु परपक्षतयेति न वीतरागकथात्वव्याहतिरित्यर्थः। पुनरुक्ततां परिचोद्य समाधत्ते। "नन्वीक्षतेः" इति। "तत्र सांख्याः" इति। यानि हि येन रूपेणास्थौल्यादा च सौक्ष्म्यादात्मनान्वीयन्ते तानि तत्कारणानि दृष्टानि, यथा घटादयो रुचकादयश्चास्थौल्यादा च सौक्ष्म्यान्मृत्सुवर्णान्वितास्तत्कारणास्तथा चेदं बाह्यमाध्यात्मिकञ्च भावजातं सुखदुःखमोहात्मनान्वितमुपलभ्यते, तस्मात्तदपि सुखदुःखमोहात्मसामान्यकारणकं भवितुमर्हति। तत्र जगत्कारणस्य येयं सुखात्मता तत्सत्त्वं, या दुःखात्मता तद्रजः, या च मोहात्मता तत्तम इति त्रैगुण्यकारणसिद्धिस्तथा हि प्रत्येकं भावास्त्रै-

गुणवन्तोऽनुभूयन्ते । यथा मैत्रदारेषु पद्मावत्यां मैत्रस्य सुखं तत्कस्य हेतोस्तं प्रति सत्त्वगुणसमुद्भवात्, तत्सपत्नीनाञ्च दुःखं तत्कस्य हेतोस्ताः प्रत्यस्या रजोगुणसमुद्भवात्, चैत्रस्य तु स्वेणस्य तामविन्दतो मोहो विषादस्तत् कस्य हेतोस्तं प्रत्यस्यास्तमोगुणसमुद्भवात्, पद्मावत्या च सर्वे भावा व्याख्याताः । तस्मात्सर्वं सुखदुःखमोहान्वितं जगत्तत्कारणं गम्यते । तच्च त्रिगुणं प्रधानं प्रधीयते क्रियतेऽनेन जगदिति प्रधीयते निधीयतेऽस्मिन् प्रलयसमये जगदिति वा प्रधानं, तच्च मृत्सुवर्णवदचेतनं चेतनस्य पुरुषस्य भोगापवर्गलक्षणमर्थं साधयितुं स्वभावत एव प्रवर्त्तते, न तु केनचित्प्रवर्त्त्यते । तथा ह्याहुः 'पुरुषार्थ एव हेतुर्न केनचित् कार्य्यते करणम्' इति । परिमाणादिभिरित्यादिग्रहणेन 'शक्तितः प्रवृत्तेः कारणकार्य्यविभागादविभागाद्वैश्वरूप्यस्य' इत्यव्यक्तसिद्धिहेतवो गृह्यन्ते । एतांश्चोपरिष्टाद्व्याख्याय निराकरिष्यत इति । तदेतत्प्रधानानुमानं दूषयति । "तत्र वदामः" इति । यदि तावदचेतनं प्रधानमनधिष्ठितं चेतनेन प्रवर्त्तते स्वभावत एवेति साध्यते, तदयुक्तं, समन्वयादेर्हेतोश्चेतनानधिष्ठितत्वविरुद्धचेतनाधिष्ठितत्वेन मृत्सुवर्णादौ दृष्टान्तधर्मिणि व्याप्तेरुपलब्धेर्विरुद्धत्वान्नहि मृत्सुवर्णदार्वादयः कुलालहेमकाररथकारादिभिरनधिष्ठिताः कुम्भरुचकरथाद्युपाददते, तस्मात् कृतकत्वमिव नित्यत्वसाधनाय प्रयुक्तं साध्यविरुद्धेन व्याप्तं विरुद्धम् । एवं समन्वयादिचेतनानधिष्ठितत्वे साध्य इति रचनानुपपत्तेरिति दर्शितम् । यद्युच्येत दृष्टान्तधर्मिण्यचेतनं तावदुपादानं दृष्टं तत्र यद्यपि तच्चेतनप्रयुक्तमपि दृश्यते तथापि तत्प्रयुक्तत्वं हेतोरप्रयोजकं बहिरङ्गत्वादन्तरङ्गं त्वचैतन्यमात्रमुपादानानुगतं हेतोः प्रयोजकम् । यथाहुः

'व्याप्तेश्च दृश्यमानायाः कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः' इति। तत्राह। "न च मृदादि" इति। स्वभावप्रतिबद्धं हि व्याप्यं व्यापकमवगमयति। स च स्वभावप्रतिबन्धः शङ्कितसमारोपितोपाधिनिरासे सति निश्चीयते। तन्निश्चयश्चान्वयव्यतिरेकयोरायतते। तौ चान्वयव्यतिरेकौ न तथोपादानाचेतन्ये यथा चेतनप्रयुक्तत्वेऽपि परिस्फुटौ तदलमत्रान्तरङ्गत्वे नेति भावः। एवमपि चेतनप्रयुक्तत्वं नाभ्युपेयेत यदि प्रमाणान्तरविरोधो भवेत्, प्रत्युत श्रुतिरनुगुणतरात्रेत्याह। "न चैवं सति" इति। चकारेण सुखदुःखादिसमन्वयलक्षणस्य हेतोरसिद्धत्वं समुच्चिनोतीत्याह। "अन्वयाद्यनुपपत्तेश्च" इति। आन्तराः खल्वमी सुखदुःखमोहविषादा बाह्येभ्यश्चन्दनादिभ्योऽतिविच्छिन्नप्रत्ययप्रवेदनीयेभ्यो व्यतिरिक्ता अध्यक्षमीक्ष्यन्ते। यदि पुनरेत एव सुखदुःखादिस्वभावा भवेयुस्ततः स्वरूपत्वाद्धेमन्तेऽपि चन्दनः सुखः स्यात्। नहि चन्दनः कदाचिदचन्दनस्तथा निदाघेष्वपि कुङ्कुमपङ्कः सुखो भवेत्। नह्यसौ कदाचिदकुङ्कुमपङ्क इति। एवं कण्टकः क्रमेलकस्य सुख इति मनुष्यादीनामपि प्राणभृतां सुखः स्यात्। नह्यसौ कांश्चित्प्रत्येव कण्टक इति। तस्मादसुखादिस्वभावा अपि चन्दनकुङ्कुमादयो जातिकालावस्थाद्यपेक्षया सुखदुःखादिहेतवो न तु स्वयं सुखादिस्वभावा इति रमणीयम्। तस्मात् सुखादिरूपसमन्वयो भावानामसिद्ध इति नानेन तद्रूपं कारणमव्यक्तमुन्नीयत इति। तदिदमुक्तं "शब्दाद्यविशेषेऽपि च भावनाविशेषात्" इति। भावना वासना संस्कारस्तद्विशेषात् करभजन्मसंवर्तकं हि कर्म करभोचितामेव भावनामभिव्यनक्ति, यथास्मै कटका एव रोचन्ते। एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम्। परिमाणादिति सांख्यीयं हेतुमुपन्य-

स्यति। "तथा परिमितानां भेदानाम्" इति। संसर्गपूर्वकत्वे हि संसर्गस्यैकस्मिन्नद्वयेऽसम्भवान्नानात्वैकार्थसमवेतस्य नानाकारणानि संसृष्टानि कल्पनीयानि, तानि च सत्त्वरजस्तमांस्येवेति भावः। तदेतत्परिमितत्वं सांख्यीयराद्धान्तालोचनेनानैकान्तिकमिति दूषयति। "सत्त्वरजस्तमसाम्" इति। यदि तावत्परिमितत्वमियत्ता, सा नभसोऽपि नास्तीत्यव्यापको हेतुः परिमाणादिति। अथ न योजनादिमितत्वं परिमाणमियत्तां नभसो ब्रूमः, किन्त्वव्यापितामव्यापि च नभस्तन्मात्रादेः, नहि कार्य्यं कारणव्यापि, किन्तु कारणं कार्य्यंव्याप्नोति परिमितं नभस्तन्मात्राद्यव्यापित्वात्। हन्त सत्त्वरजस्तमांस्यपि न परस्परं व्याप्नुवन्ति न च तत्त्वान्तरपूर्वकत्वमेतेषामिति व्यभिचारः। नहि यथा तैः कार्य्यजातमाविष्टमेवं तानि परस्परं विशन्ति, मिथः कार्य्यकारणभावाभावात्। परस्परसंसर्गस्त्वाविशश्चितिशक्तौ नास्ति, नहि चितिशक्तिः कूटस्थनित्या तैः संसृज्यते, ततश्च तदव्यापका गुणा इति परिमिताः। एवं चितिशक्तिरपि गुणैरसंसृष्टेति सापि परिमितेत्यनैकान्तिकत्वं परिमितत्वस्य हेतोरिति। तथा कार्य्यकारणविभागोऽपि समन्वयवद्विरुद्ध इत्याह। "कार्य्यकारणभावस्तु" इति॥

प्रवृत्तेश्च ॥ २ ॥

न केवलं रचनाभेदा न चेतनाधिष्ठानमन्तरेण भवन्त्यपि तु साम्यावस्थायाः प्रच्युतिर्वैषम्यं, तथा च यदुद्भूतं बलीयस्तदङ्गभिभूतञ्च तदनुगुणतया स्थितमङ्गमेवं हि गुणप्रधानभावे सत्यस्य महदादौ कार्य्ये प्रवृत्तिः सापि चेतनाधिष्ठानमेव गमयति, नहि चेतनाधिष्ठानमन्तरेण सत्-

पिण्डे प्रधानेऽङ्गभावेन चक्रदण्डसलिलसूत्रादयोऽवतिष्ठन्ते। तस्मात्प्रवृत्तेरपि चेतनाधिष्ठानसिद्धिरिति शङ्कितः प्रवृत्तेश्चेत्ययमपि हेतुः सांख्यीयो विरुद्ध एवेत्युक्तं वक्रोक्त्या। अत्र सांख्यश्चोदयति। "ननु चेतनस्यापि प्रवृत्तिः" इति। अयमभिप्रायः। त्वया किलौपनिषदेनास्मद्धेतून् दूषयित्वा केवलस्य चेतनस्यैवान्यनिरपेक्षस्य जगदुपादानत्वं निमित्तत्वञ्च समर्थनीयम्। तदयुक्तम्। केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्तेर्दृष्टान्तधर्मिण्यनुपलब्धेरिति। औपनिषदस्तु चेतनहेतुकां तावदेष सांख्यः प्रवृत्तिमभ्युपगच्छतु पश्चात् स्वपक्षमतएव समाधास्यामीत्यभिसन्धिमानाह। "सत्यमेतत्। न केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्तिर्दृष्टा" इति। सांख्य आह। "न त्वचेतनसंयुक्तस्य" इति। तुशब्द औपनिषदपक्षं व्यावर्त्तयति। अचेतनाश्रयैव सर्वा प्रवृत्तिर्दृश्यते न तु चेतनाश्रया काचिदपि। तस्मान्न चेतनस्य जगत्सर्जने प्रवृत्तिरित्यर्थः। अत्रौपनिषदो गूढाभिसन्धिः प्रश्नपूर्वकं विमृशति। "किं पुनरत्र" इति। अत्रान्तरे सांख्यो ब्रूते। "ननु यस्मिन्" इति। न तावच्चेतनः प्रवृत्त्याश्रयतया तत्प्रयोजकतया वा प्रत्यक्षमीक्ष्यते, केवलं प्रवृत्तिस्तदाश्रयश्चाचेतनो देहरथादिः प्रत्यक्षेण प्रतीयते, तत्राचेतनस्य प्रवृत्तिस्तन्निमित्तैव न तु चेतननिमित्ता। सद्भावमात्रं तु तत्र चेतनस्य गम्यते रथादिवैलक्षण्याज्जीवद्देहस्य। न च सद्भावमात्रेण कारणत्वसिद्धिः। मा भूदाकाश उत्पत्तिमतां घटादीनां निमित्तकारणमस्ति हि सर्वत्रेति, तदनेन देहातिरिक्ते सत्यपि चेतने तस्य न प्रवृत्तिं प्रति निमित्तभावोऽस्तीत्युक्तम्। यतश्चास्य न प्रवृत्तिहेतुभावोऽस्ति अतएव प्रत्यक्षे देहे सति प्रवृत्तिदर्शनादसति चादर्शनाद्देहस्यैव चैतन्यं लौकायतिकाः प्रतिपन्नाः, तथा च न चिदात्मनिमित्ता प्रवृ-

त्तिरिति सिद्धम् । तस्मान्न रचनायाः प्रवृत्तेर्वा चिदात्मकारणत्वसिद्धिर्जगत इत्यौपनिषदः परिहरति । "तदभिधीयते । न ब्रूमः" इति । न तावत् प्रत्यक्षानुमानागमसिद्धः शारीरो वा परमात्मा वाऽस्माभिरिदानीं साधनीयः, केवलमस्य प्रवृत्तिं प्रति कारणत्वं वक्तव्यम् । तत्र मृतशरीरे वा रथादौ वाऽनधिष्ठिते चेतनेन प्रवृत्तेरदर्शनात् तद्विपर्य्यये च प्रवृत्तिदर्शनादन्वयव्यतिरेकाभ्यां चेतनहेतुकत्वं प्रवृत्ते र्निश्चीयते, न तु चेतनसद्भावमात्रेण, येनातिप्रसङ्गो भवेत् । भूतचैतनिकानामपि चेतनाधिष्ठानादचेतनानां प्रवृत्तिरित्यत्राविवाद इत्याह । "लोकायतिकानामपि" इति । स्यादेतत् । देहः स्वयं चेतनः करचरणादिमान् स्वव्यापारेण प्रवर्त्तयतीति युक्तं, न तु तदतिरिक्तः कूटस्थनित्यश्चेतनो व्यापाररहितो ज्ञानैकस्वभावः प्रवृत्त्यभावात् प्रवर्त्तको युक्त इति चोदयति । "ननु तव" इति । परिहरति । "नायस्कान्तवद्रूपादिवच्च" इति । "यथा च रूपादयः" इति । सांख्यानां हि स्वदेशस्था रूपादय इन्द्रियं विकुर्वते, तेन तदिन्द्रियमर्थं प्राप्तमर्थाकारेण परिणमत इति स्थितिः । सम्प्रति चोदकः स्वाभिप्रायमाविष्करोति । "एकत्वात्" इति । येषामचेतनं चेतनं चास्ति तेषामेतद्युज्यते वक्तुम् चेतनाधिष्ठितमचेतनं प्रवर्त्तत इति । यथा योगानामीश्वरवादिनाम् । येषां तु चेतनातिरिक्तं नास्त्यद्वैतवादिनां, तेषां प्रवर्त्याभावे कं प्रति प्रवर्तकत्वं चेतनस्येत्यर्थः । परिहरति । "नाविद्या" इति । कारणभूतया लयलक्षणयाऽविद्यया प्राक्सर्गोपचितेन च विक्षेपसंस्कारेण यत् प्रत्युपस्थापितं नाम रूपं तदेव माया तदावेशेनास्य चोद्यस्यामकृत्प्रत्युक्तत्वात्, एतदुक्तं भवति । नेयं सृष्टिर्वस्तुसती येनाद्वैतिनो वस्तुसतो द्वितीयस्याभावादनुयुज्येत ।

काल्पनिक्यां तु सृष्टावस्ति काल्पनिकं द्वितीयं सहायं मायामयम्। यथाहुः।

सहायास्तादृशा एव यादृशी भवितव्यता। इति।

न चैवं ब्रह्मोपादानत्वव्याघातो ब्रह्मण एव मायावेशिनोपादानत्वात्तदधिष्ठानत्वाज्जगद्विभ्रमस्य रजतविभ्रमस्येव शुक्तिकाधिष्ठानस्य शुक्तिकोपादानत्वमिति निरवद्यम्॥

पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि॥ ३॥

यथा पयोऽम्बुनोश्चेतनानधिष्ठितयोः स्वत एव प्रवृत्तिरेवं प्रधानस्यापीति शङ्कार्थः। तत्रापि चेतनाधिष्ठितत्वं साध्यं, न च साध्येनैव व्यभिचारः, तथा सत्यनुमानमात्रोच्छेदप्रसङ्गात् सर्वत्रास्य सुलभत्वात्। न चासाध्यम्, अत्रापि चेतनाधिष्ठानस्यागमसिद्धत्वात्। न च सपक्षेण व्यभिचार इति शङ्कानिराकारणस्यार्थः। साध्यपक्षत्वं पलक्षणं सपक्षनिश्चितत्वादित्यपि द्रष्टव्यम्। ननूपसंहारदर्शनादित्यत्रानपेक्षस्य प्रवृत्तिर्दर्शिता। इह तु सर्वस्य चेतनापेक्षाप्रवृत्तिः प्रतिपाद्यत इति कुतो न विरोध इत्यत आह। "उपसंहारदर्शनात्" इति। स्थूलदर्शिलोकाभिप्रायानुरोधेन तदुक्तं न तु परमार्थत इत्यर्थः।

व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात्॥ ४॥

यद्यपि सांख्यानामपि विचित्रकर्मवासनावासितं प्रधानं साम्यावस्थायामपि तथापि न कर्मवासनाः सर्गस्येशते, किन्तु प्रधानमेव स्वकार्य्ये प्रवर्त्तमानमधर्मप्रतिबद्धं सत्त्व सुखमयीं सृष्टिं कर्तुमुत्सहत इति धर्मेणाधर्मप्रतिबन्धोऽपनीयते। एवमधर्मेण धर्मप्रतिबन्धोऽपनीयते। दुःखमय्यां सृष्टौ स्वयमेव च प्रधानमनपेक्ष्य सृष्टौ प्रवर्त्तते। यथाहुः 'निमित्तप्रयोजकं

प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत्’ इति। ततश्च प्रतिबन्धकापनयसाधने धर्माधर्मवासने अपि सन्निहिते इत्यागन्तोरपेक्षणीयस्याभावात् सदैव साम्येन परिणमेत वैषम्येण वा, न त्वयं कादाचित्कः परिणामभेद उपपद्यते। ईश्वरस्य तु महामायस्य चेतनस्य लीलया वा यदृच्छया वा स्वभाववैचित्र्याद्वा कर्मपरिपाकापेक्षस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती उपपद्येते एवेति ॥

अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥

धेनूपयुक्तं हि तृणपल्लवादि तथा स्वभावत एव चेतनानपेक्षं क्षीरभावेन परिणमते न तु तत्र धेनुचैतन्यमपेक्ष्यते, उपयोगमात्रे तदपेक्षत्वात्। एवं प्रधानमपि स्वभावत एव परिणंस्यते कृतमत्र चेतनेनेति शङ्कार्थः। धेनूपयुक्तस्य तृणादेः क्षीरभावे किं निमित्तान्तरमात्रं निषिध्यते, उत चेतनं, न तावन्निमित्तान्तरम्। धेनुदेहस्यौदर्य्यस्य वह्न्यादिभेदस्य निमित्तान्तरस्य सम्भवाद् बुद्धिपूर्वकारी तु तत्रापि ईश्वर एव सर्वज्ञः सम्भवतीति शङ्कानिराकरणस्यार्थः। तदिदमुक्तं “किञ्चित् दैवसम्पाद्यम्” इति ॥

अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥

पुरुषार्थापेक्षाभावप्रसङ्गात्। तदिदमुक्तम्। “एवं प्रयोजनमपि किञ्चिन्नापेक्षिष्यते” इति। अथवा पुरुषार्थाभावादिति योज्यम्। तदिदमुक्तं “तथापि प्रधानप्रवृत्तेः प्रयोजनं विवेक्तव्यम्” इति। न केवलं तात्त्विको भोगोऽनाधेयातिशयस्य कूटस्थनित्यस्य पुरुषस्य न सम्भवति। अनिर्मोक्षप्रसङ्गश्च। येन हि प्रयोजनेन प्रधानं प्रवर्त्तितं तदनेन कर्त्तव्यं, भोगेन चेत्प्रवर्त्तितमिति तमेव कुर्य्यान्न मोक्षं तेनाप्रवर्त्तित-

त्वादित्यर्थः। "अपवर्गश्चेत् प्रागपि" इति। चितेः सदा विशुद्धत्वान्नैतस्यां जातु कर्मानुभववासनाः सन्ति। प्रधानन्तु तासामनादीनामाधारस्तथा च प्रधानप्रवृत्तेः प्राक् चितिर्मुक्तैवेति नापवर्गार्थमपि तत्प्रवृत्तिरिति। शब्दाद्यनुपलब्धिप्रसङ्गश्च। तदर्थमप्रवृत्तत्वात् प्रधानस्य "उभयार्थताभ्युपगमेऽपि" इति। न तावदपवर्गः साध्यस्तस्य प्रधानाप्रवृत्तिमात्रेण सिद्धत्वात् भोगार्थं तु प्रवर्त्तेत। भोगस्य च सकृच्छब्दाद्युपलब्धिमात्रादेव समाप्तत्वान्न तदर्थं पुनः प्रधानं प्रवर्त्तेतेत्ययत्नसाध्यो मोक्षः स्यात्। निःशेषशब्दाद्युपभोगस्य चानन्त्येन समाप्तेरनुपपत्तेरनिर्मोक्षप्रसङ्गः। कृतभोगमपि प्रधानमासत्त्वपुरुषान्यताख्यातेः क्रियासमभिहारेण भोजयतीति चेत्, अथ पुरुषार्थाय प्रवृत्तं किमर्थं सत्त्वपुरुषान्यथाख्यातिं करोति। अपवर्गार्थमिति चेत्, हन्तायं सकृच्छब्दाद्युपभोगेन कृतप्रयोजनस्य प्रधानस्य निवृत्तिमात्रादेव सिध्यतीति कृतं सत्त्वान्यताख्यातिप्रतीक्षणेन। न चास्याः स्वरूपतः पुरुषार्थत्वम्। तस्मादुभयार्थमपि न प्रधानस्य प्रवृत्तिरुपपद्यत इति सिद्धोऽर्थाभावः। सुगममितरत्। शङ्कते। "दृक्शक्ति" इति। पुरुषो हि दृक्शक्तिः सा च दृश्यमन्तरेणानर्थिका स्यात्। न च स्वात्मन्यर्थवती, स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्। प्रधानञ्च सर्गशक्तिः सा च सर्जनीयमन्तरेणानर्थिका स्यादिति यत् प्रधानेन शब्दादि सृज्यते तदेव दृक्शक्तेर्दृश्यं भवतीति तदुभयार्थवत्त्वाय सर्जनमिति शङ्कार्थः। निराकरोति। "सर्गशक्त्यनुच्छेदवत्" इति। यथा हि प्रधानस्य सर्गशक्तिरेकं पुरुषं प्रति चरितार्थापि पुरुषान्तरं प्रति प्रवर्त्ततेऽनुच्छेदात्। एवं दृक्शक्तिरपि तं पुरुषं प्रत्यर्थवत्त्वायानुच्छेदात्सर्वदा प्रवर्त्तेतेत्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः। सकृद्दृश्यदर्शनेन वा चरि-

तार्थत्वे न भूयः प्रवर्त्ततेति सर्वेषामेकपदे निर्मोक्षः प्रसज्येतेति सहसा संसारः समुच्छिद्येतेति ॥

पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ७ ॥

नैव दोषात् प्रच्युतिरिति शेषः । मा भूत् पुरुषार्थस्य शक्यर्थत्वस्य वा प्रवर्त्तकत्वं पुरुष एव दृक्शक्तिसम्पन्नः पङ्गुरिव प्रवृत्तिशक्तिसम्पन्नं प्रधानमन्धमिव प्रवर्त्तयिष्यतीति शङ्का । दोषादनिर्मोक्षमाह । "अभ्युपेतहानं तावत्" इति । न केवलमभ्युपेतहानम्, अयुक्तं चैतद्भवद्दर्शनालोचनेनेत्याह । "कथं चोदासीनः" इति । निष्क्रियत्वे साधनं, "निर्गुणत्वात्" इति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

यदि प्रधानावस्था कूटस्थनित्या, ततो न तस्याः प्रच्युतिरनित्यत्वप्रसङ्गात् । यथाहुः ।

'नित्यं तमाहुर्विद्वांसो यः स्वभावो न नश्यति' इति ।

तदिदमुक्तं "स्वरूपप्रणाशभयात्" इति । अथ परिणामिनित्या । यथाहुः । 'यस्मिन् विक्रियमाणेऽपि यत्तत्त्वं न विहन्यते तदपि नित्यम्' इति । तत्राह । "बाह्यस्य च" इति । यत्साम्यावस्थया सुचिरं पर्य्यणमत्कथं तदेवासति विलक्षणप्रत्ययोपनिपाते वैषम्यमुपैति । अनपेक्षस्य स्वतो वाऽपि वैषम्येण कदाचित्साम्यं भवेदित्यर्थः ॥

अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९ ॥

"एवमपि प्रधानस्य" इति । अङ्गित्वानुपपत्तिलक्षणो दोषस्तावन्न भवद्भिः शक्यः परिहर्त्तुमिति वक्ष्यामः । अभ्युपगम्याप्यस्यादोषत्वमुच्यत इत्यर्थः । सम्प्रत्यङ्गित्वानुपपत्तिमुपपादयति । "वैषम्योपगमयोग्या अपि" इति ॥

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १० ॥

"क्वचित्सप्तेन्द्रियाणि" इति। त्वङ्मात्रमेव हि बुद्धीन्द्रियमनेकरूपादिग्रहणसमर्थमेकम्, कर्मेन्द्रियाणि पञ्च, सप्तमं च मन इति सप्तेन्द्रियाणि। "क्वचित् त्रीण्यन्तःकरणानि"। बुद्धिरहङ्कारो मन इति। "क्वचिदेकं" बुद्धिरिति। शेषमतिरोहितार्थम्। अत्राह सांख्यः। "नन्वौपनिषदानामपि" इति। तप्यतापकभावस्तावदेकस्मिन्नोपपद्यते, नहि तपिरस्तिरिव कर्तृस्थभावकः, किन्तु पचिरिव कर्मस्थभावकः। परसमवेतक्रियाफलशालि च कर्म, तथा च तप्येन कर्मणा तापकसमवेतक्रियाफलशालिना तापकादन्येन भवितव्यम्। अनन्यत्वे चैत्रस्येव गन्तुः स्वसमवेतगमनक्रियाफलनगरप्राप्तिशालिनोऽप्यकर्मत्वप्रसङ्गात्, अन्यत्वे तु तप्यस्य तापकाच्चैत्रसमवेतगमनक्रियाफलभाजो गम्यस्येव नगरस्य तप्यत्वोपपत्तिः। तस्मादभेदे तप्यतापकभावो नोपपद्यत इति। दूषणान्तरमाह। "यदि च" इति। नहि स्वभावाद्भावो वियोजितुं शक्य इति भावः। जलधेश्च वीचितरङ्गफेनादयः स्वभावाः सन्त आविर्भावतिरोभावधर्माणो न तु तैर्जलधिः कदाचिदपि मुच्यते, न केवलं कर्मभावात्तप्यस्य तापकादन्यत्वमपि त्वनुभवसिद्धमित्याह। "प्रसिद्धश्चायम्" इति। तथाहि। अर्थोऽप्युपार्जनरक्षणक्षयरागवृद्धिहिंसादोषदर्शनादनर्थः सन्नर्थिनं दुनोति, तदर्थी तप्यस्तापकश्चार्थः, तौ चेमौ लोके प्रतीतभेदौ, अभेदे च दूषणान्युक्तानि, तत्कथमेकस्मिन्नद्वये भवितुमर्हत इत्यर्थः। तदेवमौपनिषदं मतमसमञ्जसमुक्त्वा सांख्यः स्वपक्षे तप्यतापकयोर्भेदे मोक्षमुपपादयति। "जात्यन्तरभावे तु" इति।

दृग्दर्शनशक्त्योः किल संयोगस्तापनिदानं, तस्य हेतुरविवेकदर्शनसंस्कारोऽविद्या, सा च विवेकख्यात्या विद्यया विरोधित्वाद्विनिवर्त्यते, तन्निवृत्तौ तद्धेतुकः संयोगो निवर्त्तते, तन्निवृत्तौ च तत्कार्य्यस्तापो निवर्त्तते। तदुक्तं पञ्चशिखाचार्य्येण । 'तत्संयोगहेतुविवर्जनात् स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रतीकारः' इति। अत्र च न साक्षात्पुरुषस्यापरिणामिनो बन्धमोक्षौ, किन्तु बुद्धिसत्त्वस्यैव चितिच्छायापत्त्या लब्धचैतन्यस्य। तथाहीष्टानिष्टगुणस्वरूपावधारणमविभागापन्नमस्य भोगः, भोक्तृस्वरूपावधारणमपवर्गस्तेन हि बुद्धिसत्त्वमेवापवृज्यते, तथापि यथा जयः पराजयो वा योधेषु वर्त्तमानः प्राधान्यात् स्वामिन्यपदिश्यते एवं बन्धमोक्षौ बुद्धिसत्त्वे वर्त्तमानौ कथञ्चित् पुरुषेऽपदिश्येते, स ह्यविभागापत्त्या तत्फलस्य भोक्तेति। तदेतदभिसन्धायाह। "स्यादपि कदाचिन्मोक्षोपपत्तिः" इति। अत्रोच्यते। "नैकत्वादेव तप्यतापकभावानुपपत्तेः"। यत एकत्वे तप्यतापकभावो नोपपद्यते, एकत्वादेव, तस्मात्सांव्यवहारिकभेदाश्रयस्तप्यतापकभावोऽस्माभिरभ्युपेयः, तापो हि सांव्यवहारिक एव न पारमार्थिक इत्यसकृदावेदितम्। भवेदेष दोषो यद्येकात्मतायां तप्यतापकावन्योन्यस्य विषयविषयिभावं प्रतिपद्येयातामित्यस्मदभ्युपगम इति शेषः। साङ्ख्योऽपि हि भेदाश्रयं तप्यतापकभावं ब्रुवाणो न पुरुषस्य तप्तिकर्मतामाख्यातुमर्हति, तस्यापरिणामितया तपिक्रियाजनितफलशालित्वानुपपत्तेः। केवलमनेन सत्त्वं तप्यमभ्युपेयं तापकञ्च रजः। दर्शितविषयत्वात्तु बुद्धिसत्त्वे तप्ये तदविभागापत्त्या पुरुषोऽप्यनुतप्यत इव न तु तप्यतेऽपरिणामित्वादित्युक्तं, तदविभागापत्तिश्चाविद्या, तथा चाविद्याकृतस्तप्यता-

पकभावस्त्वयाऽभ्युपेयः, सोऽयमस्माभिरुच्यमानः किमिति भवतः परुष इवाभाति। अपि च नित्यत्वाभ्युपगमाच्च तापकस्यानिर्मोक्षप्रसङ्गः। शङ्कते। "तप्यतापकशक्त्योर्नित्यत्वेऽपि" इति। सहादर्शनेन निमित्तेन वर्तत इति सनिमित्तः संयोगस्तदपेक्षत्वादिति। निराकरोति। "नादर्शनस्य तमसः" इति। न तावत् पुरुषस्य तप्तिरित्युक्तम्। केवलमियं बुद्धिसत्त्वस्य तापकरजोजनिता, तस्य च बुद्धिसत्त्वस्य तामसविपर्य्यासादात्मनः पुरुषादिदमपश्यतः पुरुषस्तप्यत इत्यभिमानः, न तु पुरुषो विपर्य्यासतुषेणापि युज्यते, तस्य तु बुद्धिसत्त्वस्य सात्त्विक्या विवेकख्यात्या तामसीयमविवेकख्यातिर्निवर्त्तनीया। न च सति तमसि मूले शक्यात्यन्तमुच्छेत्तुम्। तथा विच्छिन्नापि छिन्नवदरीव पुनस्तमसोद्भूतेन सत्त्वमभिभूय विवेकख्यातिमपोह्य शतशिस्वराऽविद्याविर्भाव्येतेति वर्तेयमपवर्गकथा तपस्विनी दत्तजलाञ्जलिः प्रसज्येत। अस्मत्पक्षे त्वदोष इत्याह। "औपनिषदस्य तु" इति। यथा हि मुखमवदातमपि मलिनादर्शतलोपाधिकल्पितप्रतिविम्बभेदं मलिनतामुपैति, न च तद्वस्तुतो मलिनं, न च विम्बात् प्रतिविम्बं वस्तुतो भिद्यते। अथ तस्मिन् प्रतिविम्बे मलिनादर्शोपधानान्मलिनता पदं लभते। तथा चात्मनो मलिनं मुखं पश्यन् देवदत्तस्तप्यते। यदा तूपाध्यपनयाविम्बमेव कल्पनावशात् प्रतिविम्बं तच्चावदातमिति तत्त्वमवगच्छति तदास्य तापः प्रशाम्यति न च मलिनं मे मुखमिति। एवमविद्योपधानकल्पितावच्छेदो जीवः परमात्मप्रतिविम्बकल्पः कल्पितैरेव शब्दादिभिः सम्पर्कात्तप्यते न तु तत्त्वतः परमात्मनोऽस्ति तापः। यदा तु तत्त्वमसीति वाक्यश्रवणमननध्यानाभ्यासपरिपाकप्रकर्षपर्य्यन्तजोऽस्य साक्षात्कार

उपजायते तदा जीवः शुद्धबुद्धतत्त्वस्वभावमात्मनोऽनुभवन् निर्मृष्टनिखिलसवासनक्लेशजालः केवलः स्वस्थो भवति न चास्य पुनः संसारभयमस्ति तद्धेतोरवास्तवत्वेन समूलकाषं कषितत्वात्। सांख्यस्य तु सतस्तमसोऽशक्यसमुच्छेदत्वादिति। तदिदमुक्तम्। "विकारभेदस्य च वाचारम्भणमात्रत्वश्रवणात्" इति। "प्रधानकारणवादः" इति। यथैव प्रधानकारणवादो ब्रह्मकारणवादविरोध्येवं परमाणुकारणवादोऽप्यतः सोऽपि निराकर्त्तव्यः। एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याता इत्यस्य प्रपञ्च आरभ्यते। तत्र वैशेषिका ब्रह्मकारणत्वं दूषयाम्बभूवुः। चेतनं चेदाकाशादीनामुपादानं तदारब्धमाकाशादि चेतनं स्यात्। कारणगणक्रमेण हि कार्य्ये गुणारम्भो दृष्टः, यथा शुक्लैस्तन्तुभिरारब्धः पटः शुक्लः, न जात्वसौ कृष्णो भवति। एवं चेतनेनारब्धमाकाशादि चेतनं भवेन्न त्वचेतनम्। तस्मादचेतनोपादानमेव जगत्तच्चाचेतनं परमाणवः, सूक्ष्मात् खलु स्थूलस्योत्पत्तिर्दृश्यते, यथा तन्तुभिः पटस्यैवमंशुभ्यस्तन्तूनामिवमपकर्षपर्य्यन्तं कारणद्रव्यमतिसूक्ष्ममनवयवमवतिष्ठते, तच्च परमाणुस्तस्य तु सावयवत्वेऽभ्युपगम्यमानेऽनन्तावयवत्वेन सुमेरुराजसर्षपयोः समानपरिमाणत्वप्रसङ्ग इत्युक्तम्। तत्र च प्रथमं तावददृष्टवत्चेतनसंयोगात्परमाणौ कर्म, ततोऽसौ परमाण्वन्तरेण संयुज्य द्व्यणुकमारभते। बहवस्तु परमाणवः संयुक्ता न सहसा स्थूलमारभन्ते, परमाणुत्वे सति बहुत्वात्, घटोपगृहीतपरमाणुवत्। यदि हि घटोपगृहीताः परमाणवो घटमारभेरन् न घटे प्रविभज्यमाने कपालशर्करा-द्युपलभ्येत, तेषामनारब्धत्वात्, घटस्यैव तु तैरारब्धत्वात्। तथा सति मुद्गरप्रहाराद् घटविनाशे न किञ्चिदुपलभ्येत,

तेषामनारब्धत्वात्। तदवयवानां परमाणूनामतीन्द्रियत्वात्। तस्मान्न बहूनां परमाणूनां द्रव्यं प्रति समवायिकारणत्वम्, अपि तु द्वावेव परमाणू द्व्यणुकमारभेते। तस्य चाणुत्वं परिमाणं परमाणुपरिमाणात् पारिमाण्डल्यादन्यदीश्वरबुद्धिमपेक्ष्योत्पन्ना द्वित्वसंख्याऽऽरभते। न च द्व्यणुकाभ्यां द्रव्यस्यारम्भः, वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। तदपि हि द्व्यणुकमेव भवेन्न तु महत्। कारणबहुत्वमहत्त्वप्रचयविशेषेभ्यो हि महत्त्वस्योत्पत्तिः। न च द्व्यणुकयोर्महत्त्वमस्ति, यतस्ताभ्यामारब्धं महद्भवेत्। नापि तयोर्बहुत्वं, द्वित्वादेव।

न च प्रचयभेदस्तूलपिण्डानामिव, तदवयवानामनवयवत्वेन प्रशिथिलावयवसंयोगभेदविरहात्। तस्मात्तेनापि तत्कारणद्व्यणुकवदणुनैव भवितव्यं, तथा च पुरुषोपभोगातिशयाभावाददृष्टनिमित्तत्वाच्च विश्वनिर्माणस्य भोगार्थत्वात्तत्कारणेन च द्व्यणुकेन तन्निष्पत्तेः कृतं द्व्यणुकाश्रयेण द्व्यणुकान्तरेणेत्यारम्भवैयर्थ्यादारम्भार्थवत्त्वाय बहुभिरेव द्व्यणुकैस्त्र्यणुकं चतुरणुकं पञ्चाणुकं वा द्रव्यं महद्दीर्घमारब्धव्यम्। अस्ति हि तत्र तत्र भोगभेदोऽस्ति च बहुत्वसंख्येश्वरबुद्धिमपेक्ष्योत्पन्ना महत्त्वपरिमाणयोनिः। त्र्यणुकादिभिरारब्धं तु कार्य्यद्रव्यं कारणबहुत्वाद्वा कारणमहत्त्वाद्वा कारणप्रचयभेदाद्वा महद्भवतीति प्रक्रिया। तदेतयैव प्रक्रियया कारणसमवायिनो गुणाः कार्य्यद्रव्ये समानजातीयमेव गुणान्तरमारभन्त इति दूषणमदूषणीक्रियते, व्यभिचारादित्याह।

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥

यथा महद् द्रव्यं त्र्यणुकादि ह्रस्वाद् द्व्यणुकाज्जायते, न तु महत्त्वगुणोपजनने द्व्यणुकगतं महत्त्वमपेक्षते, तस्य ह्रस्व-

त्वात्। यथा वा तदेव त्र्यणुकादि दीर्घं ह्रस्वाद् द्व्यणुकाज्जायते, न तु तद्गतं दीर्घत्वमपेक्षते, तदभावात्। वाशब्दश्चार्थेऽनुक्तसमुच्चयार्थः। यथा द्व्यणुकमणुह्रस्वपरिमाणं परिमण्डलात् परमाणोरपरिमण्डलं जायत एवञ्चेतनाद् ब्रह्मणोऽचेतनं जगन्निष्पद्यत इति सूत्रयोजना। भाष्ये "परमाणुगुणविशेषस्तु" इति। पारिमाण्डल्यग्रहणमुपलक्षणं, न द्व्यणुकेऽणुत्वमपि परमाणुवर्त्ति पारिमाण्डल्यमारभते, तस्य हि द्वित्वसंख्यायोनित्वादित्यपि द्रष्टव्यम्। ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यामिति सूत्रं गुणिपरं न गुणपरम्। "यदापि द्वे द्वे द्व्यणुके" इति पठितव्ये प्रमादादेकं द्वेपदं न पठितम्। एवं चतुरणुकमित्याद्युपपद्यते। इतरथा हि द्व्यणुकमिव तदपि स्यात्, न तु महदित्युक्तम्। अथवा द्वे इति द्वित्वे, यथा द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने इति। अत्र हि द्वित्वैकत्वयोरित्यर्थः। अन्यथा द्व्येकेष्विति स्यात्संख्येयानां बहुत्वात्। तदेवं योजनीयम्। द्व्यणुकाधिकरणे ये द्वित्वे ते यदा चतुरणुकमारभेते संख्येयानां चतुर्णां द्व्यणुकानामारम्भकत्वात्तद्गते द्वित्वसंख्ये अपि आरम्भिके इत्यर्थः। एवं व्यवस्थितायां वैशेषिकप्रक्रियायां तद्दूषणस्य व्यभिचार उक्तः। अथाव्यवस्थिता तथापि तदवस्थो व्यभिचार इत्याह। "यदापि बहवः परमाणवः" इति। नाणु जायते नो ह्रस्वं जायते इति योजना। चोदयति। "अथ मन्यसे विरोधिना परिमाणान्तरेण" स्वकारणद्वारेणाक्रान्तत्वादिति। परिहरति। "मैवं मंस्थाः" इति। कारणगता गुणा न कार्य्ये समानजातीयं गुणान्तरमारभन्त इत्येतावतैवेष्टसिद्धौ न तद्वत्त्वनुसरणे खेदनीयं मन इत्यर्थः। अपि च सत्परिमाणान्तरमाक्रामति नोत्पत्तेश्च प्राक् परिमाणान्तरमसदिति कथमाक्रामेत्। न च तत्कारणमाक्रामति।

पारिमाण्डल्यस्यापि समानजातीयस्य कारणस्याक्रमणहेतोर्भावेन समानबलतयोभयकार्य्यानुत्पादप्रसङ्गादित्याशयवानाह। "न च परिमाणान्तराक्रान्तत्वम्" इति। न च परिमाणान्तरारम्भे व्यापृतता पारिमाण्डल्यादीनाम्। न च कारणबहुत्वादीनां सन्निधानमसन्निधानञ्च पारिमाण्डल्यस्येत्याह। "न च परिमाणान्तरारम्भे" इति। व्यभिचारान्तरमाह। "संयोगात् च" इति। शङ्कते। "द्रव्ये प्रकृते" इति। निराकरोति। "न दृष्टान्तेन" इति। न चास्माकमयमनियमो भवतामपीत्याह। "सूत्रकारोऽपि" इति। सूत्रं व्याचष्टे। "यथा प्रत्यक्षाप्रत्यक्षयोः" इति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

उभयथापि न कर्मातस्तदभावः॥ १२॥

परमाणूनामाद्यस्य कर्मणः कारणाभ्युपगमेऽनभ्युपगमे वा न कर्मातस्तदभावः, तस्य द्व्यणुकादिक्रमेण सर्गस्याभावः। अथवा यद्यणुसमवाय्यदृष्टमथवा क्षेत्रज्ञसमवायि, उभयथापि तस्याचेतनस्य चेतनानधिष्ठितस्याप्रवृत्तेः कर्माभावोऽतस्तदभावः सर्गाभावः। निमित्तकारणतामात्रेण त्वीश्वरस्याधिष्ठातृत्वमुपरिष्टान्निराकरिष्यते। अथवा संयोगोत्पत्त्यर्थं विभागोत्पत्त्यर्थमुभयथापि न कर्मातः सर्गहेतोः संयोगस्याभावात् प्रलयहेतोर्विभागस्याभावात् तदभावः, तयोः सर्गप्रलययोरभाव इत्यर्थः। तदेतत् सूत्रं तात्पर्य्यतो व्याचष्टे। "इदानीं परमाणुकारणवादम्" इति। निराकार्य्यस्वरूपमुपपत्तिरहितमाह। "स च वादः" इति। "स्वानुगतैः" स्वसम्बद्धैः। सम्बन्धश्चाधार्य्याधारभूत इह प्रत्ययहेतुः समवायः। पञ्चमभूतस्यानवयवत्वात् तानीमानि चत्वारि भूतानीति। तत्र परमाणुकारणवादे इदमभिधीयते सूत्रम्। तत्र प्रथमां

व्याख्यामाह। "कर्मवताम्" इति। अभिघातादीत्यादिग्रहणेन नोदनसंस्कारगुरुत्वद्रवत्वानि गृह्यन्ते। नोदनसंस्कारावभिघातेन समानयोगक्षेमौ गुरुत्वद्रवत्वे च परमाणुगते सदातने इति कर्मसातत्यप्रसङ्गः। द्वितीयं व्याख्यानमाशङ्कापूर्वमाह। "अथादृष्टं" धर्माधर्मौ, "आद्यस्य कर्मणः" इति। "आत्मनश्च" चेतनस्य "अनुत्पन्नचैतन्यस्य" इति। "अदृष्टवता पुरुषेण" इति। संयुक्तसमवायसम्बन्ध इत्यर्थः। "सम्बन्धस्य सातत्यात्" इति। यद्यपि परमाणुचेतनयोः संयोगः परमाणुकर्मजस्तथापि तत्प्रवाहस्य सातत्यमिति भावः। सर्वात्मना चेदुपचयाभावः, एकदेशेन हि संयोगे यावन्तावेकदेशौ निरन्तरौ ताभ्यामन्ये एकदेशाः संयोगेनाव्याप्ता इति प्रथिमोपपद्यते। सर्वात्मना तु नैरन्तर्ये परमाणावेकस्मिन् परमाण्वन्तराण्यपि सम्मान्तीति न प्रथिमा स्यादित्यर्थः। शङ्कते। यद्यपि निष्प्रदेशाः परमाणवस्तथापि संयोगस्तयोरव्याप्यवृत्तिरेवंस्वभावत्वात्, कैषा वाचो युक्तिर्निष्प्रदेशं संयोगो न व्याप्नोतीति। एषैव वाचो युक्तिर्यद्यथा प्रतीयते तत्तथाभ्युपेयत इति। तामिमां शङ्कां सूत्रारामाह। "परमाणूनां कल्पिताः" इति। नह्यस्ति सम्भवो निरवयव एकस्तदैव तेनैव संयुक्तश्चासंयुक्तश्चेति, भावाभावयोरेकस्मिन्नद्वये विरोधात्, अविरोधे वा न क्वचिदपि विरोधोऽवकाशमासादयेत्। प्रतीतिस्तु प्रदेशकल्पनयापि कल्पते। तदिदमुक्तं 'कल्पिताः प्रदेशाः' इति। तथा च सूत्रारियमिति तामुद्धरति। "कल्पितानामवस्तुत्वात्" इति। तृतीयां व्याख्यामाह। "यथा चादिसर्गः" इति। नन्वभिघातनोदनादयः प्रलयारम्भसमये कस्माद्विभागारम्भककर्महेतवो न सम्भवन्त्यत आह। "नहि तत्रापि किञ्चिन्नियतम्" इति। सम्भवन्त्यभिघातादयः कदा-

चित् क्वचिन्न त्वपर्य्यायेण सर्वस्मिन्नियमहेतोरभावादित्यर्थः । "न प्रलयप्रसिद्ध्यर्थम्" इति । यद्यपि शरीरादिप्रलयारम्भेऽस्ति दुःखभोगस्तथाप्यसौ पृथिव्यादिप्रलये नास्तीत्यभिप्रेत्येदमुदितमिति मन्तव्यम् ॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥१३॥

व्याचष्टे "समवायाभ्युपगमाच्च" इति । न तावत् स्वतन्त्रः समवायोऽत्यन्तं भिन्नः समवायिभ्यां समवायिनौ घटयितुमर्हत्यतिप्रसङ्गात् । तस्मादनेन समवायिसम्बन्धिना सता समवायिनौ घटनीयौ, तथा च समवायस्य सम्बन्धान्तरेण समवायिसम्बन्धेऽभ्युपगम्यमानेऽनवस्था । अथासौ सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धे न सम्बन्धान्तरमपेक्षते सम्बन्धिसम्बन्धनपरमार्थत्वात् । तथाहि नासौ भिन्नोऽपि सम्बन्धिनिरपेक्षो निरूप्यते । न च तस्मिन् सति सम्बन्धिनावसम्बन्धिनौ भवतस्तस्मात् स्वभावादेव समवायः समवायिनोर्न सम्बन्धान्तरेणेति नानवस्थेति चोदयति । "नन्विह प्रत्ययग्राह्यः" इति । परिहरति । "नेत्युच्यते, संयोगोऽप्येवम्" इति । तथाहि संयोगोऽपि सम्बन्धिसम्बन्धनपरमार्थः, न च भिन्नोऽपि संयोगिभ्यां विना निरूप्यते, न च तस्मिन् सति संयोगिनावसंयोगिनौ भवत इतितुल्यश्चर्चः । यद्युच्येत गुणः संयोगो न च द्रव्यासमवेतो गुणो भवति, न चास्य समवायं विना समवेतत्वं, तस्मात्संयोगस्यास्ति समवाय इति शङ्कामपाकरोति । "न च गुणत्वात्" इति । यद्यसमवायेऽस्यागुणत्वं भवति कामं भवतु न नः काचित् क्षतिस्तदिदमुक्तं "गुणपरिभाषायाश्च" इति । परमार्थतस्तु द्रव्याश्रयीत्युक्तम् । तच्च विनापि समवायं स्वरूपतः संयोगस्योपपद्यत एव । न च कार्य्य-

त्वात्समवाय्यसमवायिकारणापेक्षितया संयोगः संयोगसमवायीति युक्तम्, अजसंयोगस्यातथात्वप्रसङ्गात् । अपिच समवायस्यापि सम्बन्ध्यधीनसद्भावस्य सम्बन्धिनश्चैकस्य द्वयोर्वा विनाशित्वेन विनाशित्वात्कार्य्यत्वम् । नह्यस्ति सम्भवो गुणो वा गुणगुणिनौ वाऽवयवी वाऽवयवावयविनौ वा न स्तोऽप्यस्ति च तयोः सम्बन्ध इति । तस्मात् कार्य्यः समवायः । तथा च यथैष निमित्तकारणमात्राधीनोत्पादः, एवं संयोगोऽपि । अथ समवायोऽपि समवाय्यसमवायिकारणे अपेक्षते तथापि सैवानवस्थेति । तस्मात्समवायवत् संयोगोऽपि न सम्बन्धान्तरमपेक्षते । यद्युच्येत सम्बन्धिनावसौ घटयति नात्मानमपि सम्बन्धिभ्यां तत् किमसावसम्बद्ध एव सम्बन्धिभ्यामेवं चेदत्यन्तभिन्नोऽसम्बद्धः कथं सम्बन्धिनौ सम्बन्धयेत् । सम्बन्धने वा हिमवद्विन्ध्यावपि सम्बन्धयेत् । तस्मात्संयोगः संयोगिनोः समवायेन सम्बद्ध इति वक्तव्यम् । तदेतत्समवायस्यापि समवायिसम्बन्धे समानमन्यत्राभिनिवेशात्तथा चानवस्थेति भावः ॥

नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥

प्रवृत्तेरप्रवृत्तेर्वेति शेषः । अतिरोहितार्थमस्य भाष्यम् ॥

रूपादिमत्त्वाच्च विपर्य्ययो दर्शनात् ॥ १५ ॥

यत् किल भूतभौतिकानां मूलकारणं तद्रूपादिमान् परमाणुर्नित्य इति भवद्भिरभ्युपेयते, तस्य चेद्रूपादिमत्त्वमभ्युपेयेत परमाणुत्वनित्यत्वविरुद्धे स्थौल्यानित्यत्वे प्रसज्येयातां, सोऽयं प्रसङ्ग एकधर्माभ्युपगमे धर्मान्तरस्य, नियता प्राप्तिर्हि प्रसङ्गलक्षणं, तदनेन प्रसङ्गेन जगत्कारणप्रसिद्धये प्रवृत्तं साधनं रूपादिमन्नित्यपरमाणुसिद्धेः प्रच्याव्य ब्रह्मगोचरतां

नीयते। तदेतद्वैशेषिकाभ्युपगमोपन्यासपूर्वकमाह। "साव-यवानां द्रव्याणाम्" इति। परमाणुनित्यत्वसाधनानि च तेषामुपन्यस्य दूषयति। "यच्च नित्यत्वे कारणम्" इति। "सत्" इति। प्रागभावाद् व्यवच्छिनत्ति। "अकारणवत्" इति। घटादेः। "यदपि द्वितीयम्" इति। लब्धरूपं हि क्वचित् किञ्चिदन्यत्र निषिध्यते। तेनानित्यमिति लौकिकेन निषेधेनान्यत्र नित्यत्वसद्भावः कल्पनीयस्ते चान्ये परमाणव इति। तन्न। आत्मन्यपि नित्यत्वोपपत्तेः। व्यपदेशस्य च प्रतीतिपूर्वकस्य तदभावे निर्मूलस्यापि दर्शनात्। यथेह वटे यक्ष इति। यदपि नित्यत्वे तृतीयं कारणमविद्येति। यदि सतां परमाणूनां परिदृश्यमानस्थूलकार्य्याणां प्रत्यक्षेण कारणाग्रहणमविद्या तथा नित्यत्वमेवं सति द्व्यणुकस्यापि नित्यत्वम्। अथाद्रव्यत्वे सतीति विशेष्येत तथा सति न द्व्यणुके व्यभिचारः, तस्यानेकद्रव्यत्वेनाविद्यमानद्रव्यत्वानुपपत्तेः। तथाप्यकारणत्वमेव नित्यतानिमित्तमापद्येत यतोऽद्रव्यत्वमविद्यमानकारणभूतद्रव्यत्वमुच्यते तथा च पुनरुक्तमित्याह। "तस्य च" इति। अपि चाद्रव्यत्वे सति सत्त्वादित्यत एवेष्टार्थसिद्धेरविद्येति व्यर्थम्। अथाविद्यापदेन द्रव्यविनाशकारणद्वयाविद्यमानत्वमुच्यते द्विविधो हि द्रव्यनाशहेतुरवयवविनाशोऽवयवव्यतिषङ्गविनाशश्च, तदुभयं परमाणौ नास्ति तस्मान्नित्यः परमाणुः। न च सुखादिभिर्व्यभिचारः, तेषामद्रव्यत्वादित्याह। "तथापि" इति। निराकरोति। "नावश्यम्" इति। यदि हि संयोगसचिवानि बहूनि द्रव्याणि द्रव्यान्तरमारभेरन्निति प्रक्रिया सिध्येत् सिध्येद् द्रव्यद्वयमेव तद्विनाशकारणमिति। नत्वेतदस्ति। द्रव्यस्वरूपापरिज्ञानात्। न तावत् तन्त्वाधारस्तद्व्यतिरिक्तः

पटो नामास्ति यः संयोगसचिवैस्तन्तुभिरारभ्येतेत्युक्तमधस्तात्। षट्पदार्थांश्च दूषयन्नग्रे वक्ष्यति। किन्तु कारणमेव विशेषवदवस्थान्तरमापद्यमानं कार्य्यं तच्च सामान्यात्मकम्। तथाहि मृद्वा सुवर्णं वा सर्वेषु घटरुचकादिष्वनुगतं सामान्यमनुभूयते, न चैते घटरुचकादयो मृत्सुवर्णाभ्यां व्यतिरिच्यन्त इत्युक्तं, अग्रे च वक्ष्यामः। तस्मान्मृत्सुवर्णे एव तेन तेनाकारेण परिणममाने घट इति च रुचक इति च कपालशर्कराकणमिति च शकलकणिकाचूर्णमिति च व्याख्यायेते। तच्च तत्रोपादानयोर्मृत्सुवर्णयोः प्रत्यभिज्ञानात्। न तु घटादयो वा कपालादिषु कपालादयो वा घटादिषु च रुचकादयो वा शकलादिषु शकलादयो वा रुचकादिषु प्रत्यभिज्ञायन्ते यत्र कार्य्यकारणभावो भवेत्। न च विनश्यन्तमेव घटक्षणं प्रतीत्य कपालक्षणोऽनुपादान एवोत्पाद्यते तत्किमुपादानप्रत्यभिज्ञानेनेति वक्तव्यं, एतस्या अपि वैनाशिकप्रक्रियाया उपदिष्टाद् निराकरिष्यमाणत्वात्। तस्मादुपजनापायधर्माणो विशेषावस्थाः सामान्यस्योपादेयाः, सामान्यात्मा तूपादानमेवं व्यवस्थिते यथा सुवर्णद्रव्यं काठिन्यावस्थामपहाय द्रवावस्थया परिणतं न च तत्रावयवविभागः सन्नपि द्रवत्वे कारणं परमाणूनां भवन्मते तदभावेन द्रवत्वानुपपत्तेस्तस्माद्यथा परमाणुद्रव्यमग्निसंयोगात् काठिन्यमपहाय द्रवत्वेन परिणमते, न च काठिन्यद्रवत्वे परमाणोरतिरिच्येते। एवं मृद्वा सुवर्णं वा सामान्यं पिण्डावस्थामपहाय कुलालहेमकारादिव्यापाराद् घटरुचकाद्यवस्थामापद्यते। न त्ववयविनाशात्तत्संयोगविनाशाद्वा विनष्टुमर्हन्ति घटरुचकादयः। न हि कपालादयोऽस्योपादानं तत्संयोगो वाऽसमवायिकारणमपि तु समान्यमुपादानं तच्च नित्यं न

च तत्संयोगसचिवमेकत्वात्, संयोगस्य द्विष्ठत्वे नैकस्मिन्नभावात्। तस्मात्सामान्यस्य परमार्थसतोऽनिर्वाच्या विशेषावस्थास्तदधिष्ठाना भुजङ्गादय इव रज्ज्वाद्युपादाना उपजनापायधर्माण इति सम्प्रतम्। प्रकृतमुपसंहरति। "तस्मात्" इति॥

उभयथा च दोषात्॥ १६॥

अनुभूयते हि पृथिवी गन्धरूपरसस्पर्शात्मिका स्थूला, आपो रसरूपस्पर्शात्मिकाः सूक्ष्माः, रूपस्पर्शात्मकं तेजः सूक्ष्मतर, स्पर्शात्मको वायुः सूक्ष्मतमः। पुराणेऽपि स्मर्यते।

आकाशं शब्दमात्रं तु स्पर्शमात्रं समाविशत्।
द्विगुणस्तु ततो वायुः शब्दस्पर्शात्मकोऽभवत्॥
रूपं तथैवाविशतः शब्दस्पर्शगुणावुभौ।
त्रिगुणस्तु ततो वह्निः स शब्दस्पर्शवान् भवेत्॥
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसमात्रं समाविशत्।
तस्माच्चतुर्गुणा आपो विज्ञेयास्तु रसात्मिकाः॥
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसश्चेद्गन्धमाविशत्।
संहतान् गन्धमात्रेण तानाचष्टे महीमिमाम्॥
तस्मात्पञ्चगुणा भूमिः स्थूला भूतेषु दृश्यते।
शान्ता घोराश्च मूढाश्च विशेषास्तेन ते स्मृताः॥
परस्परानुप्रवेशाद्धारयन्ति परस्परम्।

तेन गन्धादयः परस्पर संहन्यमानाः पृथिव्यादयस्तथा च यथायथा संहन्यमानानामुपचयस्तथातथा संहतस्य स्थौल्यं यथा यथाऽपचयस्तथातथा सौक्ष्म्यतारतम्यं तदेवमनुभवागमाभ्यामवस्थितमर्थं वैशेषिकैरनिच्छद्भिरप्यशक्यापह्नवमाह। "गन्ध" इति। अस्तु तावच्छब्दो वैशेषिकैस्तस्य पृथिव्यादिगुणत्वे-

नानभ्युपगमादिति चत्वारि भूतानि चतुस्त्रिद्व्येकगुणान्युदाहृतवान्। अनुभवागमसिद्धमर्थमुक्त्वा विकल्पं दूषयति। "तद्वत्"। स्थूलपृथिव्यादिवत्। "परमाणवोऽपि" इति। "उपचितगुणानां मूर्त्त्युपचयात्" उपचितसंहन्यमानानां, सङ्घातोपचयात् "अपरमाणुत्वप्रसङ्गः" स्थूलत्वादिति। यस्तु ब्रूते न गन्धादिसङ्घातः परमाणुरपि तु गन्धाद्याश्रयो द्रव्यं न च गन्धादीनां तदाश्रयाणामुपचयेऽपि द्रव्यस्योपचयो भवितुमर्हत्यन्यत्वादिति तं प्रत्याह। "न चान्तरेणापि मूर्त्त्युपचयं" द्रव्यस्वरूपोपचयमित्यर्थः। कुतः। "कार्य्येषु भूतेषु गुणोपचये मूर्त्त्युपचयदर्शनात्"। न तावत् परमाणवो रूपतो गृह्यन्ते किन्तु कार्य्यद्वारा कार्य्यं च न गन्धादिभ्यो भिन्नं यदा न तदाधारतया गृह्यतेऽपि तु तदात्मकतया तथा च तेषामुपचये तदुपचितं दृष्टमिति परमाणुभिरपि तत्कारणैरेवं भवितव्यं तथा चाऽपरमाणुत्वं स्थूलत्वादित्यर्थः। द्वितीयं विकल्पं दूषयति। "अकल्प्यमाने तूपचितगुणत्वे" इति। "अथ सर्वे चतुर्गुणा" इति। यद्यप्यस्मिन्कल्पे सर्वेषां स्थौल्यप्रसङ्गस्तथाप्यतिस्फुटतयोपेक्ष्य दूषयति। "ततोऽप्स्वपि" इति। वायो रूपवत्त्वेन चाक्षुषत्वप्रसङ्ग इत्यपि द्रष्टव्यम्॥

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १७ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम्। सम्प्रत्युलूकभाष्यकृद्वैशेषिकतन्त्रं दूषयति। "अपि च वैशेषिकाः" इति। द्रव्याधीनत्वं द्रव्याधीननिरूपणत्वं, न हि, यथा गवाश्वमहिषमातङ्गाः परस्परानधीननिरूपणाः स्वतन्त्रा निरूप्यन्ते, वह्न्याद्यधीनोत्पत्तयो वा धूमादयो यथा वह्न्याद्यनधीननिरूपणाः स्वतन्त्रा निरूप्यन्ते, एवं गुणादयो द्रव्या-

द्यनधीननिरूपणाः, अपि तु यदा यदा निरूप्यन्ते तदा तदा तदाकारतयैव प्रथन्ते न तु प्रथायामेषामस्ति स्वातन्त्र्यं, तस्मान्नातिरिच्यन्ते द्रव्यादपि तु द्रव्यमेव सामान्यरूपं तथा तथा प्रथत इत्यर्थः। द्रव्यकार्य्यत्वमात्रं गुणादीनां द्रव्याधीनत्वमिति मन्वानश्चोदयति। "नन्वग्नेरन्यस्यापि" इति। परिहरति। "भेदप्रतीतेऽस्तु" इति। न तदधीनोत्पादतां तदधीनत्वमाचक्ष्महे किन्तु तदाकारतां तथा च न व्यभिचार इत्यर्थः। शङ्कते। "गुणानां द्रव्याधीनत्वं द्रव्यगुणयोरयुतसिद्धत्वादिति यद्युच्येत"। यत्र हि द्वावाकारिणौ विभिन्नाभ्यामाकाराभ्यामवगम्येते, तौ सम्बद्धासम्बद्धौ वा वैयधिकरण्येन प्रतिभासेते यथेह कुण्डे दधि यथा वा गौरश्व इति न तथा गुणकर्मसामान्यविशेषसमवायास्तेषां द्रव्याकारतयाकारान्तरायोगेन द्रव्यादाकारिणोऽन्यत्वे नाकारितया व्यवस्थानाभावात् सेयमयुतसिद्धिस्तथा च सामानाधिकरण्येन प्रथेत्यर्थः। तामिमामयुतसिद्धिं विकल्प्य दूषयति। "तत् पुनरयुतसिद्धत्वम्" इति। तत्रापृथग्देशत्वं तदभ्युपगमेन विरुध्यत इत्याह। "अपृथग्देशत्वम्" इति। यति तु संयोगिनोः कार्य्ययोः सम्बन्धिभ्यामन्यदेशत्वं युतसिद्धिस्ततोऽन्याऽयुतसिद्धिः नित्ययोऽस्तु संयोगिनोर्द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वं युतसिद्धिस्ततोऽन्याऽयुतसिद्धिस्तथा चाकाशपरमाण्वोः परमाण्वोश्च संयुक्तयोर्युतसिद्धिः सिद्धा भवति। गुणगुणिनोश्च शौक्लपटयोरयुतसिद्धिः सिद्धा भवति। नहि तत्र शौक्लपटाभ्यां सम्बन्धिभ्यामन्यदेशौ शौक्लपटौ। सत्यपि पटस्य तदन्यतन्तुदेशत्वे शौक्लस्य सम्बन्धिपटदेशत्वात्। तन्न। नित्ययोरात्माकाशयोरजसंयोगि उभयस्या अपि युतसिद्धेरभावात्। नहि तयोः पृथगा-

श्रयाश्रितत्वमनाश्रयत्वात्, नापि द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वममूर्त्तत्वेनोभयोरपि निष्क्रियत्वात्। न चाजसंयोगो नास्ति, तस्यानुमानसिद्धत्वात्। तथाह्याकाशमात्मसंयोगि, मूर्त्तद्रव्यसंङ्गित्वात्, घटादिवदित्यनुमानम्। पृथगाश्रयाश्रयित्वपृथग्गतिमत्त्वलक्षणायुतसिद्धेरन्या त्वयुतसिद्धिर्यद्यपि नाभ्युपेतविरोधमावहति तथापि न सामानाधिकरण्यप्रथामुपपादयितुमर्हति। एवंलक्षणेऽपि हि समवाये गुणगुणिनोरभ्युपगम्यमाने सम्बद्धे इति प्रत्ययः स्यान्न तदात्मप्रत्ययः। अस्य चोपपादनाय समवाय आश्रीयते भवद्भिः। स चेदाश्रितोऽपि न प्रत्ययमिममुपपादयेत् कृतं तत्कल्पनया। न च प्रत्यक्षः सामानाधिकरण्यप्रत्ययः समवायगोचरः, तद्विरुद्धार्थत्वात्। तद्गोचरत्वे हि पटे शुक्ल इत्येवमाकारः स्यान्न तु पटः शुक्ल इति। न च शुक्लपदस्य गुणविशिष्टगुणिपरत्वादेवं प्रथेति साम्प्रतम्। नहि शब्दवृत्त्यनुसारि प्रत्यक्षम्। नह्यग्निर्माणवक इत्युपचरिताग्निभावो माणवकः प्रत्यक्षेण दहनात्मना प्रथते। न चायमभेदविभ्रमः समवायनिबन्धनो भिन्नयोरपीति वाच्यम्। गुणादिसद्भावे तद्भेदे च प्रत्यक्षानुभवादन्यस्य प्रमाणस्याभावात्तस्य च भ्रान्तत्वे सर्वाभावप्रसङ्गात्। तदाश्रयस्य तु भेदसाधनस्य तद्विरुद्धतयोत्थानासम्भवात्। तदिदमुक्तं "तस्य तादात्म्येनैव प्रतीयमानत्वात्" इति। अपि चायुतसिद्धशब्दोऽपृथगुत्पत्तौ मुख्यः, सा च भवन्मते न द्रव्यगुणयोरस्ति, द्रव्यस्य प्राक् सिद्धेर्गुणस्य च पश्चादुत्पत्तेः, तस्मान्मिथ्यावादोऽयमित्याह। "युतसिद्धयोः" इति। अथ भवतु कारणस्य युतसिद्धिः, कार्य्यस्य त्वयुतसिद्धिः कारणातिरेकेणाभावात्, इत्याशङ्कान्यथा दूषयति। "एवमपि" इति। सम्बन्धिद्वयाधीनसद्भावो हि

सम्बन्धो नास्त्येकस्मिन्नपि सम्बन्धिनि भवितुमर्हति। न च समवायो नित्यः स्वतन्त्र इति चोक्तमधस्तात्। न च कारणसमवायादनन्या कार्य्यस्योत्पत्तिरिति शक्यं वक्तुम्। एवं हि सति समवायस्य नित्यत्वाभ्युपगमात् कारणवैयर्थ्यप्रसङ्गः। उत्पत्तौ च समवायस्य सैव कार्य्यस्यास्तु किं समवायेन। सिद्धयोस्तु सम्बन्धे युतसिद्धिप्रसङ्गः। न चान्याऽयुतसिद्धिः सम्भवतीत्येतदुक्तं, ततश्च यदुक्तं वैशेषिकैर्युतसिद्ध्यभावात् कार्य्यकारणयोः संयोगविभागौ न विद्येते इतीदं दुरुक्तं स्यात्। युतसिद्ध्यभावस्यैवाभावात्। एतेनाप्राप्तिसंयोगौ युतसिद्धिरित्यपि लक्षणमनुपपन्नम्। मा भूदप्राप्तिः कार्य्यकारणयोः प्राप्तिस्त्वनयोः संयोग एव कस्मान्न भवति, तत्रास्या असंयोगत्वायान्या युतसिद्धिर्वक्तव्या। तथा च सैवोच्यतां किमनया परस्पराश्रयदोषग्रस्तया। न चान्या सम्भवतीत्युक्तम्। यद्युच्येताप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरन्यतरकर्मजोभयकर्मजा वा संयोगः, यथा स्थाणुश्येनयोर्मल्लयोर्वा। न च तन्तुपटयोः सम्बन्धस्तथा, उत्पन्नमात्रस्यैव पटस्य तन्तुसम्बन्धात्। तस्मात्समवाय एवायमित्यत आह। "यथा चोत्पन्नमात्रस्य" इति। संयोगजोऽपि हि संयोगो भवद्भिरभ्युपेयते न क्रियाज एवेत्यर्थः। न चाप्राप्तिपूर्विकैव प्राप्तिः संयोगः, आत्माकाशसंयोगे नित्ये तदभावात्। कार्य्यस्य चोत्पन्नमात्रस्यैकस्मिन् क्षणे कारणप्राप्तिविरहाच्चेति। अपि च सम्बन्धिरूपातिरिक्ते सम्बन्धे सिद्धे तदवान्तरभेदाय लक्षणभेदोऽनुश्रीयेत स एव तु सम्बन्ध्यतिरिक्तोऽसिद्धः, उक्तं हि परस्तादतिरिक्तः सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धोऽसम्बद्धो न सम्बन्धिनौ घटयितुमीष्टे, सम्बन्धिसम्बन्धे चानवस्थितिः। तस्मादुपपत्त्यनुभवाभ्यां न कार्य्यस्य कारणादन्यत्वम्, अपितु कार-

णस्यैवायमनिर्वाच्यः परिणामभेद इति। तस्मात् कार्य्यस्य कारणादनतिरेकात् किं केन सम्बद्धम्। संयोगस्य च संयोगिभ्यामनतिरेकात् कस्तयोः संयोग इत्याह। "नापि संयोगस्य" इति। विचारासहत्वेनानिर्वाच्यतामस्यापरिभावयन्नाशङ्कते। "सम्बन्धिशब्दप्रत्ययव्यतिरेकेण" इति। निराकरोति। "नैकत्वेऽपि स्वरूपबाह्यरूपापेक्षया" इति। तत्तदनिर्वचनीयानेकविशेषावस्थाभेदापेक्षयैकस्मिन्नपि नानाबुद्धिव्यपदेशोपपत्तिरिति। यथैको देवदत्तः स्वगतविशेषापेक्षया मनुष्यो ब्राह्मणोऽवदातः, स्वगतावस्थाभेदापेक्षया बालो युवा स्थविरः, स्वक्रियाभेदापेक्षया श्रोत्रियः, परापेक्षया तु पिता पुत्त्रः पौत्त्रो भ्राता जामातेति। निदर्शनान्तरमाह। "यथा चैकापि सती रेखा" इति। दार्ष्टान्तिके योजयति। "तथा सम्बन्धिनोः" इति। अङ्गुल्योर्नैरन्तर्य्यं संयोगः, दधिकुण्डयोरौत्तराधर्य्यं संयोगः। कार्य्यकारणयोस्तु तादात्म्येऽप्यनिर्वाच्यस्य कार्य्यस्य भेदं विवक्षित्वा सम्बन्धिनोरित्युक्तम्। "नापि सम्बन्धिविषयत्वे सम्बन्धशब्दप्रत्यययोः" इत्येतदप्यनिर्वाच्यभेदाभिप्रायम्। अपिचादृष्टवत्क्षेत्रज्ञसंयोगात् परमाणुमनसोराद्यं कर्म भवद्भिरिष्यते। अग्नेरूर्ध्वज्वलनं, वायोस्तिर्य्यक् पवनम्, अणुमनसोराद्यं कर्मेत्यदृष्टकारितानीति वचनात्। न चाणुमनसोरात्मनाऽप्रदेशेन संयोगः सम्भवति। सम्भवे चाणुमनसोरात्मव्यापित्वात् परममहत्त्वेनानणुत्वप्रसङ्गात्। न च प्रदेशवृत्तिरनयोरात्मना संयोगोऽप्रदेशत्वादात्मनः, कल्पनायाश्च वस्तुतत्त्वव्यवस्थापनासहत्वादतिप्रसङ्गादित्याह। "तथाऽस्यात्ममनसाम्" इति। किञ्चान्यद् द्वाभ्यामणुभ्यां कारणाभ्यां सावयवस्य कार्य्यस्य द्व्यणुकस्याकाशेनेव संश्लेषानुपपत्तिः। संश्लेषः संग्रहो यत एकसम्बन्ध्याकर्षे सम्बन्ध्यन्तराकर्षो

भवति तस्यानुपपत्तिरिति। अत एव संयोगादन्यः कार्य्य-कारणद्रव्ययोराश्रयाश्रितभावोऽन्यथा नोपपद्यत इत्यवश्यं कल्पनीयः समवाय इति चेत्। निराकरोति। "न" कुतः। "इतरेतराश्रयत्वात्"। तद्विभजते। "कार्य्यकारणयोर्हि" इति। "किञ्चान्यत् परमाणूनाम्" इति। ये हि परिच्छिन्नास्ते सावयवाः, यथा घटादयः। तथा च परमाणवस्तस्मात्सावयवा अनित्याः स्युः। अपरिच्छिन्नत्वे चाकाशादिवत् परमाणुत्वव्याघातः। शङ्कते। "यांस्त्वम्" इति। निराकरोति। "न स्थूला" इति। किं सूक्ष्मत्वात् परमाणवो न विनश्यन्त्यथ निरवयवतया, तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे इदमुक्तम्। "वस्तुभूतापि" इति। भवन्मते उत्तरं कल्पमाशङ्क्य निराकरोति। "विनश्यन्तोऽप्यवयवविभागेन" इति। "यथा हि घृतसुवर्णादीनामविभज्यमानावयवानामपि" इति। यथा हि पिष्टपिण्डोऽविनश्यदवयवसंयोग एव प्रथते प्रथमानश्चाश्वशफाकारतां नीयमानः पुरोडाशतामापद्यते, तत्र पिण्डो नश्यति पुरोडाशश्चोत्पद्यते, न हि तत्र पिण्डावयवसंयोगा विनश्यन्ति, अपि तु संयुक्ता एव सन्तः परं प्रथनेन नुद्यमाना अधिकदेशव्यापका भवन्ति, एवमग्निसंयोगेन सुवर्णद्रव्यावयवाः संयुक्ता एव सन्तो द्रवीभावमापद्यन्ते, न तु मिथो विभज्यन्ते। तस्माद्यथावयवसंयोगविनाशावन्तरेणापि सुवर्णपिण्डो विनश्यति संयोगान्तरोत्पादमन्तरेण च सुवर्णं द्रव उपजायते, एवमन्तरेणाप्यवयवसंयोगविनाशं परमाणवो विनङ्क्ष्यन्त्यन्ये चोत्पत्स्यन्त इति सर्वमवदातम्॥

समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः॥ १८॥

अवान्तरसङ्गतिमाह। "वैशेषिकराद्धान्तः" इति। वैशे-

षिकाः खल्वर्धवैनाशिकास्ते हि परमाण्वाकाशदिक्कालात्ममनसाञ्च सामान्यविशेषसमवायानाञ्च गुणानाञ्च केषाञ्चिन्नित्यत्वमभ्युपेत्य शेषाणां निरन्वयविनाशमुपयन्ति, तेन तेऽर्धवैनाशिकास्तेन तदुपन्यासो वैनाशिकत्वसाम्येन सर्ववैनाशिकान् स्मारयतीति तदनन्तरं वैनाशिकमतनिराकरणमिति। अर्धवैनाशिकानां स्थिरभाववादिनां समुदायारम्भ उपपद्येतापि चणिकभाववादिनां त्वसौ दूरापेत इत्युपपादयिष्यामः। तेन नतरामित्युक्तम्। तदिदं दूषणाय वैनाशिकमतमुपन्यसितुं तत्प्रकारभेदानाह। "स च बहुप्रकारः" इति। वादिवैचित्र्यात् खलु केचित्सर्वास्तित्वमेव राद्धान्तं प्रतिपद्यन्ते, केचिज्ज्ञानमात्रास्तित्वं, केचित्सर्वशून्यताम्, अथ त्वत्रभवतां सर्वज्ञानां तत्त्वप्रतिपत्तिभेदो न सम्भवति तत्त्वस्यैकरूप्यादित्यं तदपरितोषेणाह। "विनेयभेदाद्वा"। हीनमध्यमोत्कृष्टधियो हि शिष्या भवन्ति। तत्र ये हीनमतयस्ते सर्वास्तित्ववादेन तदाशयानुरोधात् शून्यतायामवतार्यन्ते। ये तु मध्यमास्ते ज्ञानमात्रास्तित्वेन शून्यतायामवतार्यन्ते। ये तु प्रकृष्टमतयस्तेभ्यः साक्षादेव शून्यतातत्त्वं प्रतिपाद्यते। यथोक्तं बोधिचित्तविवरणे।

देशना लोकनाथानां सत्त्वाशयवशानुगाः।
भिद्यन्ते बहुधा लोक उपायैर्बहुभिः पुनः॥
गम्भीरोत्तानभेदेन क्वचिच्चोभयलक्षणा।
भिन्नापि देशनाऽभिन्ना शून्यताद्वयलक्षणा॥ इति।

यद्यपि वैभाषिकसौत्रान्तिकयोरवान्तरमतभेदोऽस्ति, तथापि सर्वास्तितायामस्ति सम्प्रतिपत्तिरित्येकीकृत्योपन्यासः। तथा च त्रित्वमुपपन्नमिति। पृथिवी खरस्वभावा, आपः स्नेहस्वभावाः, अग्निरुष्णस्वभावः, वायुरीरणस्वभावः। ईरणं प्रेर-

णम्। भूतभौतिकानुक्ता चित्तचैत्तिकानाह। "तथा-रूपा" इति। रूप्यन्ते एभिरिति रूप्यन्त इति च व्युत्पत्त्या सविषयाणीन्द्रियाणि रूपस्कन्धः। यद्यपि रूप्यमाणाः पृथिव्यादयो बाह्यास्तथापि कायस्थत्वाद्वा इन्द्रियसम्बन्धाद्वा भवन्त्याध्यात्मिकाः, विज्ञानस्कन्धोऽहमित्याकारो रूपादिविषय इन्द्रियादिजन्यो वा दण्डायमानः। वेदनास्कन्धो या प्रियाप्रियानुभयविषयस्पर्शे सुखदुःखतद्रहितविशेषावस्था चित्तस्य जायते स वेदनास्कन्धः। संज्ञास्कन्धः सविकल्पप्रत्ययः संज्ञासंसर्गयोग्यप्रतिभासो यथा डित्थः कुण्डली गौरो ब्राह्मणो गच्छतीत्येवञ्जातीयकः। संस्कारस्कन्धो रागादयः क्लेशा उपक्लेशाश्च मदमानादयो धर्माधर्मौ चेति। तदेतेषां समुदायः पञ्चस्कन्धी। "तस्मिन्नुभयहेतुकेऽपि" इति। बाह्ये पृथिव्याद्यणुहेतुके भूतभौतिकसमुदाये रूपविज्ञानादिस्कन्धहेतुके च समुदाय आध्यात्मिकेऽभिप्रेयमाणे तदप्राप्तिस्तस्य समुदायस्यायुक्तता। कुतः, "समुदायिनामचेतनत्वात्"। चेतनो हि कुलालादिः सर्वं मृद्दण्डाद्युपसंहृत्य समुदायात्मकं घटमारचयन् दृष्टः। न ह्यसति मृद्दण्डादिव्यापारिणि विदुषि कुलाले स्वयमचेतना मृद्दण्डादयो व्यापृत्य जातु घटमारचयन्ति। न चासति कुविन्दे तन्तुवेमादयः पटं वयन्ते। तस्मात् कार्य्योत्पादस्तदनुगुणकारणसमवधानाधीनस्तदभावे न भवति। कार्य्योत्पादानुगुणञ्च कारणसमवधानं चेतनप्रेक्षाधीनमसत्यां चेतनप्रेक्षायां न भवितुमुत्सहत इति कार्य्योत्पत्तिश्चेतनप्रेक्षाधीनत्वव्याप्ता व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या चेतनानधिष्ठितेभ्यः कारणेभ्यो व्यावर्त्तमाना चेतनाधिष्ठितत्व एवावतिष्ठत इति प्रतिबन्धसिद्धिः। यद्युच्येत अस्तु चेतनाधीनैव कार्य्योत्पत्तिरस्ति तु चित्तं

चेतनं तद्वीन्द्रियादिविषयस्पर्शे सत्यभिज्वलत् तत्कारणचक्रं यथा यथा कार्य्याय पर्य्याप्तं तथा तथा प्रकाशयदचेतनानि कारणान्यधिष्ठाय कार्य्यमभिनिर्वर्त्तयतीति तत्राह। "चित्ताभिज्वलनस्य च समुदायसिद्ध्यधीनत्वात्"। न खलु बाह्याभ्यन्तरसमुदायसिद्धिमन्तरेण चित्ताभिज्वलनं ततस्तु तामिच्छन् दुरुत्तरमितरेतराश्रयमाविशेदिति। न च प्राग्भवीया चित्ताभिदीप्तिरुत्तरसमुदायं घटयति। घटनसमये तस्याश्चिरातीतत्वेन सामर्थ्यविरहात्। अस्मद्राद्धान्तवदन्यस्य चेतनस्य भोक्तुः प्रशासितुर्वा स्थिरस्य सङ्घातकर्त्तुरनभ्युपगमात्। कारणविन्यासभेदं हि विद्वान् कर्त्ता भवति। न चान्वयव्यतिरेकावन्तरेण तद्विन्यासभेदं वेदितुमर्हति। न च स क्षणिकोऽन्वयव्यतिरेककालानवस्थायी ज्ञातुमन्वयव्यतिरेकावुत्सहते। अत उक्तं "स्थिरस्य" इति। यद्युच्येत असमवहितान्येव कारणानि कार्य्यं करिष्यन्ति परस्परानपेक्षाणि, कृतमत्र समवधाययित्रा चेतनेनेत्यत आह। "निरपेक्षप्रवृत्त्यभ्युपगमे च" इति। यद्युच्येत अस्त्यालयविज्ञानमहङ्कारास्पदं पूर्वापरानुसन्धातृ तदेव कारणानां प्रतिसन्धातृ भविष्यतीति, तत्राह। "आशयस्यापि" इति। यत् खल्वेकं यदि स्थिरमास्थीयेत ततो नामान्तरेणात्मैव। अथ क्षणिकं, तत उक्तदोषापत्तिः। न च तत्सन्तानस्तस्यान्यत्वे नामान्तरेणात्माऽभ्युपगतोऽनन्यत्वे च विज्ञानमेव तच्च क्षणिकमित्युक्तदोषापत्तिः। आशेरतेऽस्मिन् कर्मानुभववासना इत्याशय आलयविज्ञानं तस्य। अपि च प्रवृत्तिः समुदायिनां व्यापारो न च क्षणिकानां व्यापारो युज्यते। व्यापारो हि व्यापारवदाश्रयस्तत्कारणकश्च लोके प्रसिद्धस्तेन व्यापारवता व्यापारात् पूर्वं व्यापारसमये च भवितव्यम्। अन्यथा कारणत्वाश्रय-

त्वयोरयोगात्। न च समसमययोरस्ति कार्य्यकारणभावो नापि भिन्नकालयोराधाराधेयभावः। तथा च क्षणिकत्वहानिरित्याह। "क्षणिकत्वाभ्युपगमाच्च" इति॥

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्॥ १९॥

यद्यपीति। अयमर्थः। संक्षेपतो हि प्रतीत्य समुत्पादलक्षणमुक्तं बुद्धेन 'इदं प्रत्ययफलम्' इति। उत्पादाद्वा तथागतानामनुत्पादाद्वा स्थितैवैषा धर्म्माणां धर्मता धर्मस्थितिता धर्म्मनियामकता प्रतीत्य समुत्पादानुलोमतेति। अथ पुनरयं प्रतीत्य समुत्पादो द्वाभ्यां कारणाभ्यां भवति हेतूपनिबन्धतः प्रत्ययोपनिबन्धतश्च। स पुनर्द्विविधः। बाह्य आध्यात्मिकश्च। तत्र बाह्यस्य प्रतीत्य समुत्पादस्य हेतूपनिबन्धः। यदिदं बीजादङ्कुरोऽङ्कुरात् पत्रं पत्रात्काण्डं काण्डान्नालो नालाद्गर्भो गर्भाच्छूकः शूकात् पुष्पं पुष्पात् फलमिति असति बीजेऽङ्कुरो न भवति, यावदसति पुष्पे फलं न भवति। सति तु बीजेऽङ्कुरो भवति, यावत् पुष्पे सति फलमिति। तत्र बीजस्य नैवं भवति ज्ञानमहमङ्कुरं निर्वर्त्तयामीति। अङ्कुरस्यापि नैवं भवति, ज्ञानमहं बीजेन निर्वर्त्तित इति। एवं यावत् पुष्पस्य नैवं भवति, अहं फलं निर्वर्त्तयामीति। एवं फलस्यापि नैवं भवत्यहं पुष्पेणाभिनिर्वर्त्तितमिति। तस्मादसत्यपि चैतन्ये बीजादीनामसत्यपि चान्यस्मिन्नधिष्ठातरि कार्य्यकारणभावनियमो दृश्यते। उक्तो हेतूपनिबन्धः। प्रत्ययोपनिबन्धः प्रतीत्य समुत्पादस्योच्यते। प्रत्ययो हेतूनां समवायः। हेतुं हेतुं प्रत्ययन्ते हेत्वन्तराणीति, तेषामयमानानां भावः प्रत्ययः समवाय इति यावत्। यथा षण्णां धातूनां

समवायाद्वीजहेतुरङ्कुरो जायते तत्र च पृथिवी धातुर्बीजस्य संग्रहकृत्यं करोति, यतोऽङ्कुरः कठिनो भवति। अब्धातुर्बीजं स्नेहयति, तेजोधातुर्बीजं परिपाचयति, वायुधातुर्बीजमभिनिर्हरति, यतोऽङ्कुरो बीजान्निर्गच्छति। आकाशधातुर्बीजस्यानावरणकृत्यं करोति। ऋतुरपि बीजस्य परिणामं करोति। तदेतेषामविकलानां धातूनां समवाये बीजे रोहत्यङ्कुरो जायते नान्यथा। तत्र पृथिवीधातोर्नैवं भवत्यहं बीजस्य संग्रहकृत्यं करोमीति, यावदृतोर्नैवं भवत्यहं बीजस्य परिणामं करोमीति। अङ्कुरस्यापि नैवं भवत्यहमेभिः प्रत्ययैर्निर्वर्त्तित इति। तथाध्यात्मिकः प्रतीत्य समुत्पादो द्वाभ्यां कारणाभ्यां भवति हेतूपनिबन्धतः प्रत्ययोपनिबन्धतश्च। तत्रास्य हेतूपनिबन्धो यदिदमविद्याप्रत्ययाः संस्कारा यावज्जातिप्रत्ययं जरामरणादीति। अविद्या चेन्नाभविष्यन्नैव संस्कारा अजनिष्यन्त। एवं यावज्जातिः, जातिश्चेन्नाभविष्यन्नैवं जरामरणादय उदपत्स्यन्त। तत्राविद्याया नैवं भवत्यहं संस्कारानभिनिर्वर्त्तयामीति। संस्काराणामपि नैवं भवति वयमविद्यया निर्वर्त्तिता इति। एवं यावज्जात्या अपि नैवं भवत्यहं जरामरणाद्यभिनिर्वर्त्तयामीति। जरामरणादीनामपि नैवं भवति वयं जात्यादिभिर्निर्वर्त्तिता इति। अथ च सत्स्वविद्यादिषु स्वयमचेतनेषु चेतनान्तरानधिष्ठितेष्वपि संस्कारादीनामुत्पत्तिः बीजादिष्विव सत्स्वचेतनेषु चेतनान्तरानधिष्ठितेष्वप्यङ्कुरादीनाम्। इदं प्रतीत्य प्राप्येदमुत्पद्यत इत्येतावन्मात्रस्य दृष्टत्वाच्चेतनाधिष्ठानस्यानुपलब्धेः। सोऽयमाध्यात्मिकस्य प्रतीत्य समुत्पादस्य हेतूपनिबन्धः। अथ प्रत्ययोपनिबन्धः पृथिव्यप्तेजोवायाकाशविज्ञानधातूनां समवायाद्भवति कायः। तत्र कायस्य

पृथिवी धातुः काठिन्यं निर्वर्त्तयति। अब्धातुः स्नेहयति कायं, तेजोधातुः कायस्याशितपीते परिपाचयति। वायुधातुः कायस्य श्वासादि करोति। आकाशधातुः कायस्यान्तः सुषिरभावं करोति। यस्तु नामरूपाङ्कुरमभिनिर्वर्त्तयति पञ्चविज्ञानकाय्यसंयुक्तं सास्रवञ्च मनोविज्ञानं सोऽयमुच्यते विज्ञानधातुः। यदा त्वाध्यात्मिकाः पृथिव्यादिधातवो भवन्त्यविकलास्तदा सर्वेषां समवायाद्भवति कायस्योत्पत्तिः। तत्र पृथिव्यादिधातूनां नैवं भवति वयं कायस्य काठिन्यादि निर्वर्त्तयाम इति। कायस्यापि नैवं भवति ज्ञानमहमेभिः प्रत्ययैरभिनिर्वर्त्तित इति। अथ च पृथिव्यादिधातुभ्योऽचेतनेभ्यश्चेतनान्तरानधिष्ठितेभ्योऽङ्कुरस्येव कायस्योत्पत्तिः सोऽयं प्रतीत्य समुत्पादो दृष्टत्वान्नान्यथयितव्यः। तत्रैतेष्वेव षट्सु धातुषु यैकसंज्ञा पिण्डसंज्ञा नित्यसंज्ञा सुखसंज्ञा सत्त्वसंज्ञा पुद्गलसंज्ञा मनुष्यसंज्ञा मातृदुहितृसंज्ञा अहङ्कारममकारसंज्ञा सेयमविद्या संसारानर्थसम्भारस्य मूलकारणं तस्यामविद्यायां सत्यां संस्कारा रागद्वेषमोहा विषयेषु प्रवर्त्तन्ते। वस्तुविषया विज्ञप्तिर्विज्ञानं विज्ञानाच्चत्वारो रूपिण उपादानस्कन्धास्तन्नाम तान्युपादाय रूपमभिनिर्वर्त्तते। तदैकध्यमभिसंक्षिप्य नामरूपं निरुच्यते। शरीरस्यैव कललबुद्बुदाद्यवस्था नामरूपसंमिश्रितानीन्द्रियाणि षडायतनं, नामरूपेन्द्रियाणां त्रयाणां सन्निपातः स्पर्शः, स्पर्शाद्वेदना सुखादिका, वेदनायां सत्यां कर्त्तव्यमेतत्सुखं पुनर्मयेत्यध्यवसानं तृष्णा भवति। तत उपादानं वाक्कायचेष्टा भवति। ततो भवः, भवत्यस्माज्जन्मेति भवो धर्माधर्मौ। तद्धेतुकः स्कन्धप्रादुर्भावो जातिः जन्म। जन्महेतुका उत्तरे जरामरणादयः। जातानां स्कन्धानां परिपाको जरा।

स्कन्धानां नाशो मरणम्। म्रियमाणस्य मूढस्य साभिषङ्गस्य पुत्रकलत्रादावन्तर्दाहः शोकः। तदुत्थं प्रलपनं हा मातः! हा तात! हा च मे पुत्रकलत्रादीति परिदेवना। पञ्चविज्ञानकायसंयुक्तमसाध्वनुभवनं दुःखं, मानसञ्च दुःखं दौर्मनस्यम्। एवं जातीयकाश्चोपायाः 'त उपक्लेशाः' गृह्यन्ते। तेऽमी परस्परहेतुका जन्मादिहेतुका अविद्यादयोऽविद्यादिहेतुकाश्च जन्मादयो घटीयन्त्रवदनिशमावर्त्तमानाः सन्तीति तदेतैरविद्यादिभिराक्षिप्तः सङ्घात इति। तदेतद् दूषयति। "तत्र" कुतः, "उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्" इति। अयमभिसन्धिः। यत् खलु हेतूपनिबद्धं कार्यं तदन्यानपेक्षं हेतुमात्राधीनोत्पादत्वादुत्पद्यतां नाम, पञ्चस्कन्धसमुदायस्तु प्रत्ययोपनिबद्धो न हेतुमात्राधीनोत्पत्तिः, अपि तु नानाहेतुसमवधानजन्मा, न च चेतनमन्तरेणान्यः सन्निधापयितास्ति कारणानामित्युक्तम्। वीजादङ्कुरोत्पत्तेरपि प्रत्ययोपनिबद्धाया विवादाध्यासितत्वेन पक्षनिक्षिप्तत्वात्। पक्षेण च व्यभिचारोद्भावनायामतिप्रसङ्गेन सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गात्। स्यादेतत्। अनपेक्षा एवान्यक्षणप्राप्ताः क्षित्यादयोऽङ्कुरमारभन्ते। तेषां तूपसर्पणप्रत्ययवशात् परस्परसमवधानम्। न चैकस्मादेव कारणात्कार्यसिद्धेः किमन्यैः कारणैरिति वाच्यम्। कारणचक्रानन्तरं कार्योत्पादात् सिद्धमित्येव नास्ति। न चैकोऽपि तत्कारणसमर्थ इत्यन्य उदासत इति युक्तम्। नहि ते प्रेक्षावन्तो ये नैवमालोचयेयुरस्मासु समर्थ एकोऽपि कार्ये इति कृतं नः सन्निधिनेति। किन्तूपसर्पणप्रत्ययाधीनपरस्परसन्निधानोत्पादा नानुत्पत्तुं नाप्यसन्निधातुमीशते। तांश्च सर्वाननपेक्षान् प्रतीत्य कार्यमपि न नोत्पत्तुमर्हति। न च स्वमहिम्ना सर्वे

कार्य्यमुत्पादयन्तोऽपि नानाकार्य्याणामीशते तत्रैव तेषां सामर्थ्यात्। न च कारणभेदात् कार्य्यभेदः, सामग्र्या एकत्वात् तद्भेदस्य च कार्य्यनानात्वहेतुत्वात्तथा दर्शनात्। तत्र। यद्यन्त्यक्षणप्राप्ता अनपेक्षाः स्वकार्य्योपजनने हन्तानेन क्रमेण ततः पूर्वे ततः पूर्वे सर्वे एवानपेक्षास्तत्तत्स्वकार्य्योपजनन इति। कुसूलस्थत्वाविशेषेऽपि येन बीजक्षणेन कुसूलस्थेन स्वकार्य्यक्षणपरम्परयाङ्कुरोत्पत्तिसमर्थो बीजक्षणो जनयितव्यः सोऽनपेक्ष एव बीजक्षणः स्वकार्य्योपजनने। एवं सर्व एव तदनन्तरानन्तरवर्तिनो बीजक्षणा अनपेक्षा इति कुसूलनिहितबीज एव स्यात् कृती कृषीवलः, कृतमस्य दुःखबहुलेन कृषिकर्म्मणा। येन हि बीजक्षणेन स्वक्षणपरम्परयाऽङ्कुरो जनयितव्यस्तस्यानपेक्षासौ क्षणपरम्परा कुसूल एवाङ्कुरं करिष्यतीति। तस्मात्परस्परापेक्षा एवान्त्या वा मध्या वा पूर्वे वा क्षणाः कार्य्योपजनन इति वक्तव्यम्। यथाहुः।

'न किञ्चिदेकमेकस्मात्सामग्र्याः सर्वसम्भवः' इति।

तच्चेदं समवधानं कारणानां विन्यासभेदतत्प्रयोजनाभिज्ञप्रेक्षावत्पूर्वकं दृष्टमिति नाचेतनाद्भवितुमर्हति। तदिदमुक्तम्। "भवेदुपपन्नः सङ्घातो यदि सङ्घातस्य किञ्चिन्निमित्तमवगम्यते" इति। "इतरेतरप्रत्ययत्वेऽपि" इति। इतरेतरहेतुत्वेऽपीत्यर्थः। उक्तमभिसन्धिमविद्वान् परिचोदयति। "नन्वविद्यादिभिरर्थादाक्षिप्यते" इति। परिहरति। "अत्रोच्यते, यदि तावत्" इति। किमाक्षेप उत्पादनम्, आहो ज्ञापनम्। तत्र न तावत् कारणमन्यथानुपपद्यमानं कार्य्यमुत्पादयति, किन्तु स्वसामर्थ्येन। तस्माज्ज्ञापनं वक्तव्यम्। तथा च ज्ञापितस्यान्यदुत्पादकं वक्तव्यं, तच्च स्थिरपक्षेऽपि सत्यपि च भोक्तरि अधिष्ठातारं चेतनमन्तरेण न

सम्भवति, किमङ्ग पुनः क्षणिकेषु भावेषु । भोक्तुर्भोगिनापि कदाचिदाक्षिप्येत सङ्घातः, स तु भोक्तापि नास्तीति दूरोत्सारितत्वं दर्शयति । "भोक्तृरहितेषु" इति । अपि च बहव उपकार्य्योपकारकभावेन स्थिताः कार्य्यं जनयन्ति । न च क्षणिकपक्ष उपकार्य्योपकारकभावोऽस्ति, भावस्योपकारानाश्रयत्वात् । क्षणस्याभेद्यत्वादनुपकृतोपकृतत्वासम्भवात् । कालभेदेन वा तदुपपत्तौ क्षणिकत्वव्याघातात्तदिदमाह । "आश्रयाश्रयिशून्येषु च" इति । "अथायमभिप्रायः" इति । यदा हि प्रत्ययोपनिबन्धनः प्रतीत्य समुत्पादो भवेत्तदा चेतनोऽधिष्ठाताऽपेक्षितापि, न तु प्रत्ययोपनिबन्धनोऽपि तु हेतूपनिबन्धनः । तथाच कृतमधिष्ठात्रा हेतुः स्वभावत एव कार्य्यसङ्घातं करिष्यति केवल इति भावः । अस्तु तावद्यथा केवलाद्धेतोः कार्य्यं नोपजायत इति, अन्योन्याश्रयप्रसङ्गोऽस्मिन् पक्ष इत्याशयवानाह । "कथं तमेव" इति । सम्प्रति प्रत्ययोपनिबन्धनं प्रतीत्य समुत्पादमास्थाय चोदयति । "अथ मन्यसे सङ्घाता एव" इति । अस्थिरा अपि हि भावाः सदा संहता एवोदयन्ते व्ययन्ते च । न पुनरितस्ततोऽवस्थिताः केनचित् पुञ्जीक्रियन्ते यथा च कृतमत्र संहन्त्रा चेतनेनेति भावः । "अनादौ" इति परस्पराश्रयं निवर्त्तयति । तदेतद्विकल्प्य दूषयति । "तदापि सङ्घातात्" इति । स खलु सङ्घातसन्ततिवर्ती धर्माधर्माह्वयः संस्कारसन्तानो यथायथं सुखदुःखे जनयन्नागन्तुकं कञ्चनानासाद्य स्वत एव जनयेत् आसाद्य वा । अनासाद्यजनने सदैव सुखदुःखे जनयेत् । समर्थस्यानपेक्षस्य क्षेपायोगात् । आसाद्य जनने तदासादनकारणं प्रेक्षावानभ्युपेयः । तथाच न प्रत्ययोपनिबन्धनः प्रतीत्य समुत्पादः । तस्मादनेनागन्तुकानपेक्षस्य सङ्घातसन्तानस्यैव

सदृशजनने विसदृशजनने वा स्वभाव आस्थेयः। तथाच भाष्योक्तं दूषणमिति। "अपि च यद्भोगार्थः सङ्घातः स्यात्" इति। अप्राप्तभोगो हि भोगार्थी भोगमाप्तुकामस्तत्साधने प्रवर्त्तत इति प्रत्यात्मसिद्धम्। सेयं प्रवृत्तिर्भोगादन्यस्मिन् स्थिरे भोक्तरि भोगतत्साधनसमयव्यापिनि कल्पते नास्थिरे न च भोगादनन्यस्मिन्। नहि भोगो भोगाय कल्पते नाप्यन्यो भोगायान्यस्य। एवं मोक्षेऽपि द्रष्टव्यम्। तत्र बुभुक्षुमुमुक्षू चेत् स्थिरावास्थीयेयतां तदाऽभ्युपेतहानमस्थैर्य्ये वा प्रवृत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः। "न तु सङ्घातः सिध्येद् भोक्त्रभावात्" इति। भोक्त्रभावेन प्रवृत्त्यनुपपत्तेः कर्त्रभावः। ततः कर्माभावात् सङ्घातासिद्धिरित्यर्थः॥

उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात्॥ २०॥

पूर्वसूत्रेण सङ्गतिमस्याह। "उक्तमेतत्" इति। हेतूपनिबन्धनं प्रतीत्य समुत्पादमभ्युपेत्य प्रत्ययोपनिबन्धनः प्रतीत्य समुत्पादो दूषितः। सम्प्रति हेतूपनिबन्धनमपि तं दूषयतीत्यर्थः। दूषणमाह। "इदमिदानीम्" इति। "निरुध्यमानस्य" इति। न तावद्वैशेषिकवन्निरोधकारणसान्निध्यं निरुध्यमानता स्वीक्रियते वैनाशिकैरकारणं विनाशमभ्युपगच्छद्भिः। तस्यानिष्टत्वात्। तस्माद्विनाशग्रस्तत्वमचिरनिरुद्धत्वं निरुध्यमानत्वं वक्तव्यम्। निरुद्धत्वञ्च चिरनिरुद्धत्वं विवक्षितं, तथा चोभयोरप्यभावग्रस्तत्वाद्धेतुत्वानुपपत्तिः। शङ्कते। "अथ भावभूतः" इति। कारणस्य हि कार्य्योत्पादात् प्राक्कालसत्तार्थवती न कार्य्यकाला तदा कार्य्यस्य सिद्धत्वेन तत्सिद्ध्यर्थायाः सत्ताया अनुपयोगादिति भावः। तदेतल्लोकदृष्ट्या दूषयति। "भावभूतस्य" इति। भूत्वा

व्यापृत्य भावा: प्रायेण हि कार्य्यं कुर्वन्तो लोके दृश्यन्ते । तथा च स्थिरत्वम्, इतरथा तु लोकविरोध इति । पुन: शङ्कते । "अथ भाव एव" इति । यथाहु: । "भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते" इति । भवत्वेवं व्यापारवत्ता तथापि क्षणिकस्य न कारणत्वमित्याह । "तथापि नैवोपपद्यते" क्षणिकस्य कारणभाव: । मृत्सुवर्णकारणा हि घटादयश्च रुचकादयश्च मृत्सुवर्णात्मानोऽनुभूयन्ते । यदि च न कार्य्यसमये कारणं सत्कथं तेषां तदात्मनानुभव: । न च कारणसादृश्यं कार्य्यस्य न तु तादात्म्यमिति वाच्यम् । असति कस्यचिद्रूपस्यानुगमे सादृश्यस्याप्यनुपपत्ते: । अनुगमे वा तदेव कारणं तथा च तस्य कार्य्यतादात्म्यमिति सिद्धमक्षणिकत्वमित्यर्थ:, सर्वथा वैलक्षण्ये तु हेतुफलभावस्तन्तुघटादावपि प्राप्त इत्यतिप्रसङ्ग इत्याह । "विनैव वा" इति । न च तद्भावभावो नियामकस्तस्यैकस्मिन् क्षणेऽशक्यग्रहत्वात् सामान्यस्य चाकारणत्वात् । कारणत्वे वा क्षणिकत्वहानिरस्मत्पक्षपातप्रसङ्गाच्चेति भाव: । अपिचोत्पादनिरोधयोर्विकल्पत्रयेऽपि वस्तुन: शाश्वतत्वप्रसङ्ग इत्याह । "अपिचोत्पादनिरोधौ नाम" इति । पर्य्यायत्वापादनेऽपि नित्यत्वापादनं मन्तव्यम् । वस्तूत्पादनिरोधाभ्यामसंसृष्टमिति वस्तुन: शाश्वतत्वप्रसङ्ग: । संसर्गेऽप्यसता संसर्गानुपपत्ते: सत्त्वाभ्युपगमे शाश्वतत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । शेषं निगदव्याख्यातम् ॥

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २१ ॥

नीलाभासस्य हि चित्तस्य नीलादालम्बनप्रत्ययान्नीलाकारतासमनन्तरप्रत्ययात् पूर्वविज्ञानाद् बोधरूपता चक्षुषोऽधिपतिप्रत्ययाद्रूपग्रहणप्रतिनियम: । आलोकात्सहकारिप्र-

त्ययाद्वेतोः स्पष्टार्थता। एवं सुखादीनामपि चैत्तानां चित्ताभिन्नहेतुजानां चत्वार्य्येतान्येव कारणानि। सेयं प्रतिज्ञा चतुर्विधान् हेतून् प्रतीत्य चित्तचैत्ता उत्पद्यन्त इत्यभावकारणत्व उपरुध्येत। "अथोत्तरक्षणोत्पत्तिं यावदवतिष्ठते" इति। उत्पत्तिरुत्पद्यमानाद्भावादभिन्ना, तथा च क्षणिकत्वहानिरिति प्रतिज्ञाहानिः॥

प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात्॥ २२॥

भावप्रतीपा संख्या बुद्धिः प्रतिसंख्या तया निरोधः प्रतिसंख्यानिरोधः। सन्तमिममसन्तं करोमीत्येवमाकारता च बुद्धेर्भावप्रतीपत्वम्। एतेनाप्रतिसंख्यानिरोधोऽपि व्याख्यातः। सन्तानगोचरो वा निरोधः, सन्तानिक्षणगोचरो वा। न तावत्सन्तानस्य निरोधः सम्भवति। हेतुफलभावेन हि व्यवस्थिताः सन्तानिन एवोदयव्ययधर्माणः सन्तानः। तत्र योऽसावन्त्यः सन्तानी यन्निरोधात् सन्तानोच्छेदेन भवितव्यं स किं फलं किञ्चिदारभते न वा। आरभते चेत्, नान्त्यः। तथा च न सन्तानोच्छेदः। अनारम्भे तु भवेदन्त्यः सः, किन्तु स्यादसन् अर्थक्रियाकारितायाः सत्तालक्षणस्य विरहात्। तदसत्त्वे तज्जनकमप्यसज्जनकत्वेनासदित्यनेन क्रमेणासन्तः सर्व एव सन्तानिन इति तत्सन्तानो नितरामसन्निति कस्य प्रतिसंख्यया निरोधः। न च सभागानां सन्तानिनां हेतुफलभावः सन्तानस्तस्य विसभागोत्पादो निरोधः, विसभागोत्पादक एव च क्षणः सन्तानस्यान्त्यः। तथा सति रूपविज्ञानप्रवाहे रसादिविज्ञानोत्पत्तौ सन्तानोच्छेदप्रसङ्गः। कर्याद्वत्सारुप्ये वा विसभागेऽप्यन्ततः सत्तया तदस्तीति न

सन्तानोच्छेदः। तदनेनाभिसन्धिनाह। "सर्वेष्वपि सन्तानेषु सन्तानिनामविच्छिन्नेन हेतुफलभावेन सन्तानविच्छेदस्यासम्भवात्" इति। नापि भावगोचरौ सम्भवतः प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधौ। अत्र तावदुत्पन्नमात्रप्रवृत्तस्य भावस्य न प्रतिसंख्यानिरोधः सम्भवति तस्य पुरुषप्रयत्नापेक्षाभावादित्यस्यैव दूषणं तथापि दोषान्तरमुभयस्मिन्नपि निरोधे ब्रूते। "नहि भावानाम्" इति। यतो निरन्वयो विनाशो न सम्भवत्यतो निरुपाख्योऽपि न सम्भवति, तेनैवान्वयिना रूपेण भावस्य नष्टस्याप्युपाख्येयत्वात्। निरन्वयविनाशाभावे हेतुमाह। "सर्वास्वप्यवस्थासु" इति। यद्यदन्वयिरूपं तत्तत्परमार्थसद्भावः। अवस्थास्तु विशेषाख्या उपजनापायधर्माणस्तासां सर्वासामनिर्वचनीयतया स्वतो न परमार्थसत्त्वमन्वय्येव तु रूपं तासां तत्त्वं तस्य च सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वान्न विनाश इत्यवस्थावतोऽविनाशान्नावस्थानां निरन्वयो विनाश इति। तासां तत्त्वस्यान्वयिनः सर्वत्राविच्छेदात्। स्यादेतत्। मृत्पिण्डमृद्घटमृत्कपालादिषु सर्वत्र मृत्तत्त्वप्रत्यभिज्ञानाद्भवत्वेवम्। तप्तोपलतलपतितनष्टस्य तूदविन्दोः किमस्ति रूपमन्वयि प्रत्यभिज्ञायमानं येनास्य न निरन्वयो नाशः स्यादित्यत आह। "अस्पष्टप्रत्यभिज्ञानास्वपि" इति। अत्रापि तत्तोयं तेजसा मार्त्तण्डमण्डलमब्बुदत्वाय नीयत इत्यनुमेयं मृदादीनामन्वयिनामविच्छेददर्शनात्। शक्यं तत्र वक्तुम्।

उदविन्दौ च सिन्धौ च तोयभावो न भिद्यते।
विनष्टेऽपि ततो विन्दावस्ति तस्यान्वयोऽम्बुधौ ॥
तस्मान्न कश्चिदपि निरन्वयो नाश इति सिद्धम् ॥

उभयथा च दोषात् ॥२३॥

परिकरः सामग्री सम्यग्ज्ञानस्य यमनियमादिः श्रवणमननादिश्च। मार्गाः क्षणिकनैरात्म्यादिभावनाः। अतिरोहितमन्यत्॥

आकाशे चाविशेषात्॥ २४॥

एतद्व्याचष्टे। "यच्च तेषाम्" इति। वेदप्रामाण्ये विप्रतिपन्नानपि प्रतिशब्दगुणानुमेयत्वमाकाशस्य वक्तव्यम्। तथाहि जातिमत्त्वेन सामान्यविशेषसमवायेभ्यो विभक्तस्य शब्दस्यास्पर्शत्वे सति बाह्यैकेन्द्रियग्राह्यत्वेन गन्धादिवद्गुणत्वमनुमितम्। चायमात्मगुणो बाह्येन्द्रियगोचरत्वात्। अत एव न मनोगुणः, तद्गुणानामप्रत्यक्षत्वात्। न पृथिव्यादिगुणः, तद्गुणगन्धादिसाहचर्य्यानुपलब्धेः। तस्माद्गुणो भूत्वा गन्धादिवदसाधारणेन्द्रियग्राह्यो यद्द्रव्यमनुमापयति तदाकाशं पञ्चमं भूतं वस्त्विति। "अपि चावरणाभावमाकाशमिच्छत" इति। निषेध्यनिषेधाधिकरणनिरूपणाधीननिरूपणो निषेधो नासत्यधिकरणनिरूपणे शक्यो निरूपयितुम्। तच्चावरणाभावाधिकरणमाकाशं वस्त्विति। अतिरोहितार्थमन्यत्॥

अनुस्मृतेश्च॥ २५॥

विभजते। "अपि च वैनाशिकः सर्वस्य वस्तुनः" इति। यस्तु सत्यप्येतस्मिन्नुपलब्धृस्मर्त्रोरन्यत्वेऽपि समानायां सन्ततौ कार्य्यकारणभावात् स्मृतिरुपपत्स्यत इति मन्यमानो न परितुष्यति तं प्रति प्रत्यभिज्ञासमाज्ञातप्रत्यक्षविरोधमाह। "अपि च दर्शनस्मरणयोः कर्त्तरि" इति। ततोऽहमद्राक्षीदिति प्रतीयात्, अहं स्मराम्यन्यस्त्वद्राक्षीदित्यर्थः। प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षविरोधप्रपञ्चस्तूत्तरः। "आ जन्मनः" "आ चोत्तमादुच्छ्वासात्" आमरणादित्यर्थः। न च सादृश्यनिब-

ष्यतं प्रत्यभिज्ञानं, पूर्वापरक्षणदर्शिन एकस्याभावे तदनुपपत्तेः। शङ्कते। "तेनेदं सदृशम्" इति। अयमर्थो विकल्पप्रत्ययोऽयम्। विकल्पश्च स्वाकारं बाह्यतयाऽध्यवस्यति, न तु तत्त्वतः पूर्वापरौ क्षणौ तयोः सादृश्यं वा गृह्णाति। तत्कथमेकस्यानेकदर्शिनः स्थिरस्य प्रसङ्गः, इति निराकरोति "न तेनेदम्" इति। "भिन्नपदार्थोपादानात्" इति। नानापदार्थसंभिन्नवाक्यार्थाभासस्तावदयं विकल्पः प्रथते। तत्र ते नानापदार्था न प्रथन्त इति ब्रुवाणः स्वसंवेदनं बाधेत। न चैकस्य ज्ञानस्य नानाकारत्वं सम्भवति, एकत्वविरोधात्। न च तावन्त्येव ज्ञानानीति युक्तम्। तथा सति प्रत्याकारं ज्ञानानां समाप्तेस्तेषाञ्च परस्परवार्ता ज्ञानाभावात् नानात्वेव न स्यात्। तस्मात् पूर्वापरक्षणतत्सादृश्यगोचरत्वं ज्ञानस्य वक्तव्यं, न चैतत् पूर्वापरक्षणावस्थायिनमेकं ज्ञातारं विनेति क्षणभङ्गभङ्गप्रसङ्गः। यद्युच्येत। अस्त्येतस्मिन् विकल्पे तेनेदं सदृशमिति पदद्वयप्रयोगो न त्विह तत्तेदन्तास्पदौ पदार्थौ, तयोश्च सादृश्यमिति विवक्षितम्। अपि त्वेवमाकारता ज्ञानस्य कल्पितेति। तत्राह। "यदा हि लोकप्रसिद्धः पदार्थः" इति। एकाधिकरणविप्रतिषिद्धधर्मद्वयाभ्युपगमो विवादः। तत्रैकः स्वपक्षं साधयत्यन्यश्च तत्साधनं दूषयति। न चैतत् सर्वमसति विकल्पानां बाह्यालम्बनत्वेऽसति च लोकप्रसिद्धपदार्थकत्वे भवितुमर्हति। ज्ञानाकारत्वे हि विकल्पप्रतिभासिनां नित्यत्वानित्यत्वादीनामेकार्थविषयत्वाभावात् ज्ञानानाञ्च धर्मिणां भेदान्न विरोधः। नह्यात्मनित्यत्वं बुद्ध्यनित्यत्वञ्च ब्रुवाणौ विप्रतिपद्येते। न चालौकिकार्थेनानित्यशब्देनात्मनि विभुत्वं विवक्षित्वाऽनित्यशब्दं प्रयुञ्जानो लौकिकार्थं नित्यशब्दमात्मनि प्रयुञ्जानेन विप्रतिपद्यते। तस्मादनेन

स्वपक्षं प्रतितिष्ठापयिषता परपक्षसाधनञ्च निराचिकीर्षता विकल्पानां लोकसिद्धपदार्थकता बाह्यालम्बनता च वक्तव्या। यद्युच्येत द्विविधो हि विकल्पानां विषयो ग्राह्यश्चाध्यवसेयश्च। तत्र स्वाकारो ग्राह्योऽध्यवसेयस्तु बाह्यः। तथाच पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहलक्षणा विप्रतिपत्तिः प्रसिद्धपदार्थकत्वञ्चोपपद्यत इत्याह। "एवमेवैषोऽर्थः" इति। निश्चितं यत्तदेव वक्तव्यं ततोऽन्यदुच्यमानं बहुप्रलापित्वमात्मनः केवलं प्रख्यापयेत्। अयमभिसन्धिः। केयमध्यवसेयता बाह्यस्य यदि ग्राह्यता न द्वैविध्यम्। अथान्या सोच्यतां, ननूक्ता तैरेव स्वप्रतिभासेऽनर्थेऽर्थाध्यवसायेन प्रवृत्तिरिति। अथ विकल्पाकारस्य कोयमध्यवसायः। किं करणमाहो योजनमुतारोप इति। न तावत् करणं नह्यन्यदन्यत् कर्तुं शक्यम्। नहि जातु सहस्रमपि शिल्पिनो घटं पटयितुमीशते। न चान्तरं बाह्येन योजयितुम्। अपि च तथा सति युक्त इति प्रत्ययः स्यात्, न चास्ति। आरोपोऽपि किं गृह्यमाणे बाह्ये उताऽगृह्यमाणे। यदि गृह्यमाणे तदा किं विकल्पेनाहो तत्समयजेनाविकल्पकेन। न तावद्विकल्पोऽभिलापसंसर्गयोग्यगोचरोऽशक्याभिलापसमयं स्वलक्षणं देशकालाननुगतं गोचरयितुमर्हति। यथाहुः।

अशक्यसमयो ह्यात्मा सुखादीनामनन्यभाक्।
तेषामतः स्वसंवित्तिर्नाभिजल्पानुषङ्गिणी ॥ इति।

न च तत्समयभाविना निर्विकल्पकेन गृह्यमाणे बाह्ये विकल्पेनागृहीते तत्र विकल्पः स्वाकारमारोपयितुमर्हति। नहि रजतज्ञानाप्रतिभासिनि पुरोवर्त्तिनि वस्तुनि रजतज्ञानेन शक्यं रजतमारोपयितुम्। अगृह्यमाणे तु बाह्ये स्वाकार इत्येव स्यान्न बाह्य इति। तथा च नारोपणम्। अपि चायं विकल्पः स्वसंवेदनं सन्तं विकल्पं किं वस्तुसन्तं

स्वाकारं गृहीत्वा पश्चाद्बाह्यमारोपयत्यथ यदा स्वाकारं गृह्णाति तदैवारोपयति न तावत् क्षणिकतया क्रमविरहिणो ज्ञानस्य क्रमवर्त्तिनौ ग्रहणारोपणे कल्पेते। तस्माद्यदैव स्वाकारमनर्थं गृह्णाति तदैवार्थमारोपयतीति वक्तव्यम्।

न चैतद्युज्यते स्वाकारो हि स्वसंवेदनप्रत्यक्षतयातिविशदो बाह्यं चारोप्यमाणमविशदं सत्ततोऽन्यदेव स्यान्न तु स्वाकारः समारोपितः। न च भेदग्रहमात्रेण समारोपाभिधानम्। वैशद्यावैशद्यरूपतया भेदग्रहस्योक्तत्वात्। अपि चागृह्यमाणे चेद्बाह्येऽवाह्यात् स्वलक्षणाद्भेदाग्रहेण तदभिमुखी प्रवृत्तिः, हन्त तर्हि त्रैलोक्यत एवानेन न भेदो गृहीत इति यत्र क्वचन प्रवर्तेताविशेषात्। एतेन ज्ञानाकारस्यैवालोकस्यापि वाह्यत्वसमारोपः प्रत्युक्तः। तस्मात्सुष्ठूक्तं ततोऽन्यदुच्यमानं बहुप्रलापित्वमात्मनः ख्यापयेदिति। अपि च सादृश्यनिबन्धनः संव्यवहारस्ते नेदं सदृशमित्येवमाकारबुद्धिनिबन्धनो भवेन्न तु तदेवेदमित्याकारबुद्धिनिबन्धन इत्याह। "न चायं सादृश्यात् संव्यवहारः" इति। ननु ज्वालादिषु सादृश्यादसत्यामपि सादृश्यबुद्धौ तद्भावावगमनिबन्धनः संव्यवहारो दृश्यते यथा तथेहापि भविष्यतीति पूर्वापरितोषेणाह। "भवेदपि कदाचिद्बाह्यवस्तुनि" इति। तथाहि विविधजनसङ्कीर्णगोपुरेण पुरं निविशमानं नरान्तरेभ्य आत्मनिर्धारणायासाधारणं चिह्नं विदधतमुपहसन्ति पाशुपतं पृथग्जना इति॥

नासतोऽदृष्टत्वात्॥ २६॥

"इतश्चानुपपन्नो वैनाशिकसमयः" इति। अस्थिरात् कार्य्योत्पत्तिमिच्छन्तो वैनाशिका अर्थादभावादेव भावोत्पत्तिमाहुः। उक्तमेतदधस्तात्। निरपेक्षात् कार्य्योत्पत्तौ

पुरुषकर्मवैयर्थ्यम् सापेक्षतायाञ्च क्षणस्याभेद्यत्वे नोपकृतत्वानुपकृतत्वानुपपत्तेरनुपकारिणि चापेक्षाभावादक्षणिकत्वप्रसङ्गः सापेक्षत्वानपेक्षत्वयोश्चान्यतरनिषेधस्यान्यतरविधाननान्तरीयकत्वेन प्रकारान्तराभावान्नास्थिराद्भावाद्भावोत्पत्तिरिति क्षणिकपक्षेऽर्थादभावाद्भावोत्पत्तिरिति परिग्रथित इत्यर्थः। न केवलमर्थादापद्यते दर्शयन्ति च। "नानुपमृद्य प्रादुर्भावात्" इति। एतद्विभजते। "विनष्टाद्धि किल" इति। किलकारोऽनिच्छायां, कूटस्थाच्चेत्कारणात् कार्य्यमुत्पद्येतापि सर्वं सर्वत उत्पद्येत। अयमभिसन्धिः। कूटस्थो हि कार्य्यजननस्वभावो वा स्यादतत्स्वभावो वा, स चेत्कार्य्यजननस्वभावस्ततो यावदनेन कार्य्यं कर्त्तव्यं तावत् सहसैव कुर्य्यात्। समर्थस्य क्षेपायोगात्। अतत्स्वभावत्वे तु न कदाचिदपि कुर्य्यात्। यद्युच्येत समर्थोऽपि क्रमवत्सहकारिसचिवः क्रमेण कार्य्याणि करोतीति। तदयुक्तम्। विकल्पासहत्वात्। किमस्य सहकारिणः कञ्चिदुपकारमादधति न वा। अनाधानेऽनुपकारितया सहकारिणो नापेक्षेरन्। आधानेऽपि भिन्नमभिन्नं वोपकारमादध्युः। अभेदे तदेवाभिहितमिति कौटस्थ्यं व्याहन्येत। भेदे तूपकारस्य तस्मिन् सति कार्य्यस्य भावादसति चाभावात्सत्यपि कूटस्थे कार्य्यानुत्पादादन्वयव्यतिरेकाभ्यामुपकार एव कार्य्यकारी न भाव इति नार्थक्रियाकारी भावः। तदुक्तम्।

वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्यस्ति तयोः फलम्।
चर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्फलः॥ इति।

तथा चाकिञ्चित्करादपि चेत् कूटस्थात् कार्य्यं जायेत सर्वं सर्वस्माज्जायेतेति सूक्तम्। उपसंहरति। "तस्मादभावग्रस्तेभ्यः" इति। "तत्रेदमुच्यते"। "नासतोऽदृष्टत्वात्" इति।

नाभावात् कार्य्योत्पत्तिः, कस्मात्, अदृष्टत्वात्। नहि शश-विषाणादङ्कुरादीनां कार्य्याणामुत्पत्तिर्दृश्यते। यदि त्वभा-वाद्भावोत्पत्तिः स्यात्ततोऽभावत्वाविशेषात् शशविषाणादि-भ्योऽप्यङ्कुरोत्पत्तिः। नह्यभावो विशिष्यते। विशेषणयोगे वा सोऽपि भावः स्यान्न निरुपाख्य इत्यर्थः। विशेषणयोग-मभावस्याभ्युपेत्याह। "नाप्यभावः कस्यचिदुत्पत्तिहेतुः" इति। अपि च यद्येनानन्वितं न तत्तस्य विकारः, यथा घटशरावोदञ्चनादयो हेम्नानन्विता न हेमविकाराः, अनन्वि-ताश्चैते विकारा अभावेन। तस्मान्नाभावविकाराः, भाव-विकारास्तु ते, भावस्य तेनान्वितत्वादित्याह। "अभावाच्च भावोत्पत्तौ" इति। अभावकारणवादिनो वचनमनु-भाष्य दूषयति। "यत्तूक्तम्" इति। स्थिरोऽपि भावः क्रमवत्सहकारिसमवधानात् क्रमेण कार्य्याणि करोति, न चानुपकारकाः सहकारिणः, स चास्य सहकारिभिराधी-यमान उपकारो न भिन्नो नाप्यभिन्नः किन्त्वनिर्वाच्य एवा-निर्वाच्याच्च कार्य्यमप्यनिर्वाच्यमेव जायते। न चैतावता स्थिरस्याकारणत्वं तदुपादानत्वात् कार्य्यस्य रज्जूपादानत्वमिव भुजङ्गस्येत्युक्तम्। तथा च श्रुतिः 'मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इति। अपि च येऽपि सर्वतो विलक्षणानि स्वलक्षणानि वस्तुसन्त्यास्थिषत तेषामपि किमिति वीजजातीयेभ्योऽङ्कु-रजातीयान्येव जायन्ते कार्य्याणि, न तु क्रमेलकजातीयानि। नहि वीजाद्वीजान्तरस्य वा क्रमेलकस्य वात्यन्तवैलक्षण्ये कश्चिद्विशेषः। न च वीजाङ्कुरत्वे सामान्ये परमार्थसती येनैतयोर्भाविकः कार्य्यकारणभावो भवेत्। तस्मात्काल्प-निकादेव स्वलक्षणोपादानाद्वीजजातीयात्तथाविधस्यैवाङ्कुर-जातीयस्योत्पत्तिनियम आस्थेयः। अन्यथा कार्य्यहेतुकानु-

मानोच्छेदप्रसङ्गः। दिङ्मात्रमत्र सूचितं प्रपञ्चस्तु ब्रह्मतत्त्वसमीक्षान्यायकणिकयोः कृत इति नेह प्रतन्यते विस्तरभयात्।

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

भाष्यमस्य सुगमम् ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥

पूर्वाधिकरणसङ्गतिमाह। "एवम्" इति। बाह्यार्थवादिभ्यो विज्ञानमात्रवादिनां सुगताभिप्रेततया विशेषमाह। "केषाञ्चित् किल" इति। अथ प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमितिरिति हि चतसृषु विधासु तत्त्वपरिसमाप्तिरासामन्यतमाभावेऽपि तत्त्वस्याव्यवस्थानात्। तस्मादनेन विज्ञानस्कन्धमात्रं तत्त्वं व्यवस्थापयता चतस्रो विधा एषितव्यास्तथाच न विज्ञानस्कन्धमात्रं तत्त्वं नह्यस्ति सम्भवो विज्ञानमात्रं चतस्रो विधाश्चेत्यत आह। "तस्मिंश्च विज्ञानवादे बुद्ध्यारूढेन रूपेण" इति। यद्यप्यनुभवान्नान्योऽनुभाव्योऽनुभवितानुभवनं तथापि बुद्ध्यारूढेन बुद्धिपरिकल्पितेनात्मन एवैष प्रमाणप्रमेयफलव्यवहारः प्रमातृव्यवहारश्चेत्यपि द्रष्टव्यं न पारमार्थिक इत्यर्थः। एवञ्च न सिद्धसाधनम् नहि ब्रह्मवादिनो नीलाद्याकारां वित्तिमभ्युपगच्छन्ति, किन्त्वनिर्वचनीयं नीलादीति। तथाहि। स्वरूपं विज्ञानस्यासत्याकारयुक्तं प्रमेयम्। प्रमेयप्रकाशनं प्रमाणफलं, तत्प्रकाशनशक्तिः प्रमाणम्। बाह्यवादिनोरपि वैभाषिकसौत्रान्तिकयोः काल्पनिक एव प्रमाणफलव्यवहारोऽभिमत इत्याह। "सत्यपि बाह्येऽर्थः" इति। भिन्नाधिकरणत्वे हि

प्रमाणफलयोस्तद्भावो न स्यात्। नहि खदिरगोचरे परशौ पलाशे द्वैधीभावो भवति। तस्मादनयोरैकाधिकरण्यं वक्तव्यम्। कथञ्च तद्भवति यदि ज्ञानस्थे एव प्रमाणफले भवतः। न च ज्ञानं स्वलक्षणमनंशमंशाभ्यां वस्तुसद्भ्यां युज्यते, तदेव ज्ञानमज्ञानव्यावृत्तिकल्पितज्ञानत्वांशं फलम्। अशक्तिव्यावृत्तिपरिकल्पितात्मानात्मप्रकाशनशक्त्यंशं प्रमाणम्। प्रमेयं त्वस्य बाह्यमेव। एवं सौत्रान्तिकसमयेऽपि। ज्ञानस्यार्थसारूप्यमनीलाकारव्यावृत्त्या कल्पितनीलाकारत्वं प्रमाणं व्यवस्थापनहेतुत्वात्। अज्ञानव्यावृत्तिकल्पितञ्च ज्ञानत्वं फलं व्यवस्थाप्यत्वात्। तथा चाहुः। नहि वित्तिसत्तैव तद्वेदना युक्ता, यस्याः सर्वत्राविशेषात्। तान्तु सारूप्यमाविशत् सरूपयत्तद् घटयेत्। प्रश्नपूर्वकं बाह्यार्थाभाव उपपत्तीराह। "कथं पुनरवगम्यते" इति। स हि विज्ञानालम्बनत्वाभिमतो बाह्योऽर्थः परमाणुस्तावन्न सम्भवति। एकस्थूलनीलाभासं हि ज्ञानं न परमसूक्ष्मपरमाण्वाभासम्। न चान्याभासमन्यगोचरं भवितुमर्हति। अतिप्रसङ्गेन सर्वगोचरतया सर्वसर्वज्ञत्वप्रसङ्गात्। न च प्रतिभासधर्मः स्थौल्यमिति युक्तम्। विकल्पासहत्वात्। किमयं प्रतिभासस्य ज्ञानस्य धर्मः, उत प्रतिभासनकालेऽर्थस्य धर्मः। यदि पूर्वः कल्पोऽद्धा तथा सति हि, स्वांशालम्बनमेव विज्ञानमभ्युपेतं भवति। एवं च कः प्रतिकूलीभवति अनुकूलमाचरति। द्वितीय इति चेत्। तथा हि रूपपरमाणव एव निरन्तरमुत्पन्ना एकविज्ञानोपारोहिणः स्थौल्यं न चात्र कस्यचिद् भ्रान्तता। नहि न ते रूपपरमाणवो न च न निरन्तरमुत्पन्ना न चैकविज्ञानानुपारोहिणः। तेन मा भूत्नीलत्वादिवत् परमाणुधर्मः, प्रत्येकं

परमाणुस्वभावात्। प्रतिभासदशापन्नानां तु तेषां भविष्यति बहुत्वादिवत्सांवृतं स्थौल्यम्। यथाहुः।

यद्यप्यनेकस्य चैकेन किञ्चिद्रूपं हि गृह्यते।

सांवृतं प्रतिभासस्थं तदेकात्मन्यसम्भवात्॥

न च तद्दर्शनं भ्रान्तं नानावस्तुग्रहाद्यतः।

सांवृतं ग्रहणं नान्यत्र च वस्तुग्रहो भ्रमः॥ इति।

तन्न। नैरन्तर्य्यावभासस्य भ्रान्तत्वात्। गन्धरसस्पर्श-परमाण्वन्तरिता हि ते रूपपरमाणवो न निरन्तराः। तस्मा-दारात् सान्तरेषु वृक्षेष्वेकघनवनप्रत्ययवदेष स्थूलप्रत्ययः पर-माणुषु सान्तरेषु भ्रान्त एवेति पश्यामः। तस्मात् कल्पना-पोढत्वेऽपि भ्रान्तत्वाद्घटादिप्रत्ययस्य पीतशङ्खादिज्ञानवन्न प्रत्य-क्षता परमाणुगोचरत्वाभ्युपगमे। तदिदमुक्तं, न तावत्पर-माणवः स्तम्भादिप्रत्ययपरिच्छेद्या भवितुमर्हन्ति। नापि तत्समूहास्तम्भादयोऽवयविनः। तेषामभेदे परमाणुभ्यः पर-माणव एव। तत्र चोक्तं दूषणम्। भेदे तु गवाश्वस्येवात्यन्त-वैलक्षण्यमिति न तादात्म्यम्। समवायश्च निराकृत इति। एवं भेदाभेदविकल्पेन जातिगुणकर्मादीनपि प्रत्याचक्षीत, तस्माद्यद्यत्प्रतिभासते तस्य सर्वस्य विचारासहत्वात् अप्रति-भासमानसद्भावे च प्रमाणाभावान्न बाह्यालम्बनाः प्रत्यया इति। अपि च न तावद्विज्ञानमिन्द्रियवन्निलीनमर्थं प्रत्यक्षयि-तुमर्हति। नहि यथेन्द्रियमर्थविषयं ज्ञानं जनयत्येवं विज्ञान-मपरं विज्ञानं जनयितुमर्हति। तत्रापि समानत्वादनुयोग-स्यानवस्थाप्रसङ्गात्। न चार्थाधारं प्राकट्यलक्षणं फलमाधातु-मुत्सहते। अतीतानागतेषु तदसम्भवात्। नह्यस्ति सम्भवो-ऽप्रत्युत्पन्नो धर्मो धर्मिणास्य प्रत्युत्पन्न इति। तस्माज्ज्ञान-स्वरूपप्रत्यक्षतैवार्थप्रत्यक्षताऽभ्युपेया। तच्चानाकारं सद् ग्राजा-

नतो भेदाभावात् कथमर्थभेदं व्यवस्थापयेदिति। तद्भेदव्यवस्थापनायाकारभेदोऽस्येषितव्यः। तदुक्तं न हि वित्तिसत्तैव तद्वेदना युक्ता, तस्याः सर्वत्राविशेषात् तां तु सारूप्यमाविशत् सरूपयत्तद् घटयेदिति। एकश्चायमाकारोऽनुभूयते स चेद्विज्ञानस्य नार्थसद्भावे किञ्चन प्रमाणमस्तीत्याह। "अपि चानुभवमात्रेण साधारणात्मनो ज्ञानस्य" इति। "अपि च सहोपलम्भनियमात्" इति। यद्येन सह नियतसहोपलम्भनं तत्ततो न भिद्यते, यथैकस्माच्चन्द्रमसो द्वितीयश्चन्द्रमाः। नियतसहोपलम्भश्चार्थो ज्ञानेनेति व्यापकविरुद्धोपलब्धिः। निषेध्यो हि भेदः सहोपलम्भानियमेन व्याप्तो यथा भिन्नावभ्रिनो नावश्यं सहोपलभ्येते। कदाचिदभ्रापिधानेऽन्यतरस्यैकस्योपलब्धेः सोऽयमिह भेदव्यापकानियमविरुद्धो नियम उपलभ्यमानस्तद्व्याप्यं भेदं निवर्त्तयतीति। तदुक्तम्।

सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोः।

भेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्येतेन्दाविवाद्वये॥ इति।

"स्वप्नादिवच्चेदं द्रष्टव्यम्"। यो यः प्रत्ययः स सर्वो बाह्यानालम्बनो यथा स्वप्नमायादिप्रत्ययस्तथा चैष विवादाध्यासितः प्रत्यय इति स्वभावहेतुः। बाह्यानालम्बनता हि प्रत्ययत्वमात्रानुबन्धिनी वृक्षतेव शिंशपात्वमात्रानुबन्धिनीति तन्मात्रानुबन्धिनि निरालम्बनत्वे साध्ये भवति प्रत्ययत्वं स्वभावहेतुः। अत्रान्तरे सौत्रान्तिकश्चोदयति। "कथं पुनरसति बाह्येऽर्थे" नीलमिदं पीतमिदमित्यादि। "प्रत्ययवैचित्र्यमुपपद्येत" स हि मेने ये यस्मिन् सत्यपि कादाचित्कास्ते सर्वे तदतिरिक्तहेतुसापेक्षाः, यथाऽविवक्षत्यजिगमिषति मयि वचनगमनप्रतिभासाः प्रत्ययाश्चेतनसन्तानान्तरसापेक्षास्तथा च विवादाध्यासिताः सत्यप्यालयविज्ञानसन्ताने षडपि प्रवृत्ति-

प्रत्यया इति स्वभावहेतुः। यश्चासावालयविज्ञानसन्तानातिरिक्तः कादाचित्कप्रवृत्तिज्ञानभेदहेतुः स बाह्योऽर्थ इति। वासनापरिपाकप्रत्ययकादाचित्कत्वात् कदाचिदुत्पाद इति चेत्। नन्वेकसन्ततिपतितानामालयविज्ञानानां तत्प्रवृत्तिविज्ञानजननशक्तिर्वासना, तस्याश्च स्वकार्य्योपजननं प्रत्याभिमुख्यं परिपाकस्तस्य च प्रत्ययः स्वसन्तानवर्त्ती पूर्वक्षणः सन्तानान्तरापेक्षानभ्युपगमात्। तथा च सर्वेऽप्यालयसन्तानपतिताः परिपाकहेतवो भवेयुः। न वा कश्चिदपि, आलयसन्तानपातित्वाविशेषात्। क्षणभेदाच्छक्तिभेदस्तस्य च कादाचित्कत्वात् कार्य्यकादाचित्कत्वमिति चेत्। नन्वेवमेकस्यैव नीलज्ञानोपजननसामर्थ्यं तत्प्रबोधसामर्थ्यं चेति क्षणान्तरस्यैतन्न स्यात्। सत्त्वे वा कथं क्षणभेदात् सामर्थ्यभेद इत्यालयसन्तानवर्त्तिनः सर्वे समर्था इति समर्थहेतुसद्भावे कार्य्यक्षेपानुपपत्तेः। स्वसन्तानमात्राधीनत्वे निषेध्यस्य कादाचित्कत्वस्य विरुद्धं सदातनत्वं तस्योपलब्ध्या कादाचित्कत्वं निवर्त्तमानं हेत्वन्तरापेक्षत्वे व्यवतिष्ठत इति प्रतिबन्धसिद्धिः। न च ज्ञानसन्तानान्तरनिबन्धनत्वं सर्वेषामिष्यते प्रवृत्तिविज्ञानानां विज्ञानवादिभिरपि तु कस्यचिदेव विच्छिन्नगमनवचनप्रतिभासस्य प्रवृत्तिविज्ञानस्य। अपि च सत्त्वान्तरसन्तानानिमित्तत्वे तस्यापि सदा सन्निधानान्न कादाचित्कत्वं स्यात्। नहि सत्त्वान्तरसन्तानस्य देशतः कालतो वा विप्रकर्षसम्भवः। विज्ञानवादे विज्ञानातिरिक्तदेशानभ्युपगमादमूर्त्तत्वाच्च विज्ञानानामदेशात्मकत्वात् संसारस्यादिमत्त्वप्रसङ्गेनापूर्वसत्त्वप्रादुर्भावानभ्युपगमाच्च न कालतोऽपि विप्रकर्षसम्भवः। तस्मादस्ति बाह्योऽर्थे प्रत्ययवैचित्र्यानुपपत्तेरस्यानुमानिको बाह्योऽर्थ इति सौत्रान्तिकाः प्रतिपेदिरे, तान्निराकरोति।

"वासनावैचित्र्यादित्याह" विज्ञानवादी। इदमत्राकूतम्। स्वसन्तानमात्रप्रभवत्वेऽपि प्रत्ययकादाचित्कत्वोपपत्तौ सन्दिग्धविपक्षव्यावृत्तिकत्वेन हेतुरनैकान्तिकः। तथाहि। बाह्यनिमित्तकत्वेऽपि कथं कदाचित् नीलसंवेदनं कदाचित् पीतसंवेदनम्, बाह्यनीलपीतसन्निधानासन्निधानाभ्यामिति चेत्। अथ पीतसन्निधानेऽपि किमिति नीलज्ञानं न भवति पीतज्ञानं भवति, तत्र तस्य सामर्थ्यादसामर्थ्याच्चेतरस्मिन्निति चेत्। कुतः पुनरयं सामर्थ्यासामर्थ्यभेदः। हेतुभेदादिति चेत्। एवं तर्हि क्षणानामपि स्वकारणभेदनिबन्धनः शक्तिभेदो भविष्यति। सन्तानिनो हि क्षणाः कार्य्यभेदहेतवस्ते च प्रतिकार्य्यं भिद्यन्ते च। सन्तानो नाम कश्चिदेक उत्पादकः क्षणानां यदभेदात् क्षणा न भिद्येरन्। ननूक्तं न क्षणभेदाभेदाभ्यां शक्तिभेदाभेदौ भिन्नानामपि क्षणानामेकसामर्थ्योपलब्धेः। अन्यथैक एव क्षणे नीलज्ञानजननसमर्थ इति न भूयो नीलज्ञानानि जायेरन्। तत्सम-र्थस्यातीतत्वात् क्षणान्तराणां चासामर्थ्यात्। तस्मात् क्षणभेदेऽपि न सामर्थ्यभेदः, सन्तानभेदे तु सामर्थ्यं भिद्यत इति। तत्र। यदि भिन्नानां सन्तानानां नैकं सामर्थ्यं, हन्त तर्हि नीलसन्तानानामपि मिथो भिन्नानां नैकमस्ति नीलाकाराधानसामर्थ्यमिति सन्निधानेऽपि नीलसन्तानान्तरस्य न नीलज्ञानमुपजायेत। तस्मात् सन्तानान्तराणामिव क्षणान्तराणामपि स्वकारणभेदाधीनोपजननानां केषाञ्चिदेव सामर्थ्यभेदः केषाञ्चिन्नेति वक्तव्यम्। तथा चैकालयज्ञानसन्तानपतितेषु कस्यचिदेव ज्ञानक्षणस्य स तादृशः सामर्थ्यातिशयो वासनापरनामा स्वप्रत्ययासादितो यतो नीलाकारं प्रवृत्तिविज्ञानं जायते न पीताकारम्। कस्यचित्तु स तादृशो यतः पीता-

कारं ज्ञानं न नीलाकारमिति वासनावैचित्र्यादेव स्वप्रत्ययासादिताज्ज्ञानवैचित्र्यसिद्धेर्न तदतिरिक्तार्थसद्भावे किञ्चनास्ति प्रमाणमिति पश्यामः। आलयविज्ञानसन्तानपतितमेवासंविदितं ज्ञानं वासना तद्वैचित्र्यान्नीलाद्यनुभववैचित्र्यम्, पूर्वनीलाद्यनुभववैचित्र्याच्च वासनावैचित्र्यमित्यनादितानयोर्विज्ञानवासनयोस्तस्मान्न परस्पराश्रयदोषसम्भवो वीजाङ्कुरसन्तानवदिति। अन्वयव्यतिरेकाभ्यामपि वासनावैचित्र्यस्यैव ज्ञानवैचित्र्यहेतुता नार्थवैचित्र्यस्येत्याह। "अपि चान्वयव्यतिरेकाभ्याम्" इति। "एवं प्राप्ते, ब्रूमः"। "नाभाव उपलब्धेः" इति। न खलु अभावो बाह्यस्यार्थस्याध्यवसातुं शक्यते। स ह्युपलम्भाभावाद्वाध्यवसीयेत सत्यप्युपलम्भे तस्य बाह्याविषयत्वाद्वा सत्यपि बाह्यविषयत्वे बाह्यार्थबाधकप्रमाणसद्भावाद्वा। न तावत् सर्वथोपलम्भाभाव इति प्रश्नपूर्वकमाह। "कस्मादुपलब्धेः" इति। नहि स्फुटतरे सर्वजनीन उपलम्भे सति तदभावः शक्यो वक्तुमित्यर्थः। द्वितीयं पक्षमवलम्बते। "ननु नाहमेवं ब्रवीमि" इति। निराकरोति। "बाढमेवं ब्रवीषि"। उपलब्धिग्राहिणा हि साक्षिणोपलब्धिर्गृह्यमाणा बाह्यविषयत्वेनैव गृह्यते नोपलब्धिमात्रमित्यर्थः। "अतश्च" इति वक्ष्यमाणोपपत्तिपरामर्शः। तृतीयं पक्षमालम्बते। "ननु बाह्यस्यार्थस्यासम्भवात्" इति। निराकरोति। "नायं साधुरध्यवसायः" इति। इदमत्राकूतम्। घटपटादयो हि स्थूला भासन्ते न तु परमसूक्ष्मास्तत्रेदं नानादिग्देशव्यापित्वलक्षणं स्थौल्यं यद्यपि ज्ञानाकारत्वे नावरणानावरणलक्षणेन विरुद्धधर्मसंसर्गेण युज्यते ज्ञानोपाधेरनावृतत्वादेव तथापि तद्देशत्वातद्देशत्वकम्पाकम्पत्वरक्तारक्तत्वलक्षणैर्विरुद्धधर्मसंसर्गैरस्य नानात्वं प्रसज्यमानं ज्ञानाकारत्वेऽपि न

शक्यं शक्रेणापि वारयितुम्। व्यतिरेकाव्यतिरेकवृत्तिविकल्पौ च परमाणोरंशवत्त्वं चोपपादितानि वैशेषिकपरीक्षायाम्। तस्माद् बाह्यार्थवन्न ज्ञानेऽपि स्थौल्यसम्भवः। न च तावत् परमाण्वाभासमेकज्ञानमेकस्य नानात्मत्वानुपपत्तेः। आकाराणां वा ज्ञानतादात्म्यादेकत्वप्रसङ्गात्। न च यावन्त आकारास्तावन्त्येव ज्ञानानि तावतां ज्ञानानां मिथो वार्त्तानभिज्ञतया स्थूलानुभवाभावप्रसङ्गात्। न च तत्पृष्ठभावी समस्तज्ञानाकारसङ्कलनात्मक एकः स्थूलविकल्पो विजृम्भत इति साम्प्रतम्। तस्यापि साकारतया स्थौल्यायोगात्। यथाह धर्मकीर्त्तिः।

तस्मान्नार्थे न च ज्ञाने स्थूलाभासस्तदात्मनः।
एकत्र प्रतिसिद्धत्वाद् बहुष्वपि न सम्भवः॥ इति।

तस्माद्भवतापि ज्ञानाकारं स्थौल्यं समर्थयमानेन प्रमाणप्रवृत्त्यप्रवृत्तिपूर्वकौ सम्भवासम्भवावाश्रेयौ। तथा चेदन्तास्पदमशक्यं ज्ञानाद्भिन्नं बाह्यमपह्नोतुमिति। यच्च ज्ञानस्य प्रत्यर्थं व्यवस्थायै विषयसारूप्यमाश्रितं नैतेन विषयोऽपह्नोतुं शक्यः। असत्यर्थे तत्सारूप्यस्य तद्व्यवस्थायाश्चानुपपत्तेरित्याह। "न च ज्ञानस्य विषयसारूप्यात्" इति। यश्च सहोपलम्भनियम उक्तः सोऽपि विकल्पं न सहते। यदि ज्ञानार्थयोः साहित्येनोपलम्भस्ततो विरुद्धो हेतुर्नाभेदं साधयितुमर्हति। साहित्यस्य तद्विरुद्धभेदव्याप्तत्वात्। अभेदे तदनुपपत्तेः। अथैकोपलम्भनियमः। न। एकत्वस्यावाचकः सहशब्दः। अपि च किमेकत्वेनोपलम्भ आहो एक उपलम्भो ज्ञानार्थयोः। न तावदेकत्वेनोपलम्भ इत्याह। "बहिरुपलब्धेश्च विषयस्य"। अथैकोपलम्भनियमस्तत्राह। "अतएव सहोपलम्भनियमोऽपि प्रत्ययविषययोरुपायोपेयभाव-

हेतुको नाभेदहेतुक इत्यवगन्तव्यम्"। यथा हि सर्वं चाक्षुषं प्रभारूपानुविद्धं बुद्धिबोध्यं नियमेन मनुजैरुपलभ्यते न चैतावता घटादिरूपं प्रभात्मकं भवति, किन्तु प्रभोपायत्वान्नियम एवमिहाप्यात्म-साक्षिकानुभवोपायत्वादर्थस्यैकोपलम्भ-नियम इति। अपि च यत्रैकविज्ञानगोचरौ घटपटौ तत्रार्थभेदं विज्ञानभेदं चाध्यवस्यन्ति प्रतिपत्तारो न चैतदैकात्म्येऽवकल्पत इत्याह। "अपि च घटज्ञानं पटज्ञानम्" इति। तथार्थाभेदेऽपि विज्ञानभेददर्शनान्न विज्ञानात्मकत्वमर्थस्येत्याह। "तथा घटदर्शनं घटस्मरणम्" इति। अपि च स्वरूपमात्रपर्य्यवसितं ज्ञानं ज्ञानान्तरवार्त्तानभिज्ञमिति ययोर्भेदस्ते द्वे न गृह्णीते इति भेदोऽपि तद्गतो न गृह्णीत इति। एवं क्षणिकशून्यानात्मत्वादयोऽप्यनेकप्रतिज्ञाहेतुदृष्टान्तज्ञानभेदसाध्याः। एवं स्वमसाधारणमन्यतो व्यावृत्तं लक्षणं यस्य तदपि यद्यावर्त्तते यतश्च व्यावर्त्तते तदनेकज्ञानसाध्यमेवं सामान्यलक्षणमपि विधिरूपमन्यापोहरूपं वाऽनेकज्ञानगम्यम्। एवं वास्यवासकभावोऽनेकज्ञानसाध्यः। एवमविद्योपप्लववशेन यत् सदसद्धर्मत्वं यथा नीलमिति सद्धर्मः, नरविषाणमीश्वर इत्यसद्धर्मः, अमूर्त्तमिति सदसद्धर्मः। शक्यं हि शशविषाणममूर्त्तं वक्तुम्, शक्यञ्च विज्ञानममूर्त्तं वक्तुम्। यथोक्तम्।

अनादिवासनोद्भूतविकल्पपरिनिष्ठितः।
शब्दार्थस्त्रिविधो धर्मो भावाभावोभयाश्रयः॥ इति।

एवं मोक्षप्रतिज्ञा च यो मुच्यते यतश्च मुच्यते येन मुच्यते तदनेकज्ञानसाध्या। एवं विप्रतिपन्नं प्रतिपादयितुं प्रतिज्ञेति यत्प्रतिपादयति येन प्रतिपादयति यश्च पुरुषः प्रतिपाद्यते यश्च प्रतिपादयति तदनेकज्ञानसाध्येत्यसत्येकस्मिन्ननेकार्थज्ञानप्रतिसन्धातरि नोपपद्यते। तत्सर्वं विज्ञानस्य स्वांशा-

लम्बनेऽनुपपन्नमित्याह । "अपि च द्वयोर्ज्ञानयोः पूर्वोत्तरकालयोः" इति । अपिच भेदाश्रयः कर्मफलभावो नाभिन्ने ज्ञाने भवितुमर्हति । नो खलु छिदा छिद्यते किन्तु दारु, नापि पाकः पच्यतेऽपि तु तण्डुलाः । तदिहापि न ज्ञानं स्वांशेन ज्ञेयमात्मनि वृत्तिविरोधादपि तु तदतिरिक्तोऽर्थः । पाच्या इव तण्डुलाः पाकातिरिक्ता इति । भूमिरचनापूर्वकमाह । किञ्चान्यद् विज्ञानं विज्ञानमित्यप्यभ्युपगच्छतेति । चोदयति । "ननु विज्ञानस्य स्वरूपातिरिक्तग्राह्यत्वे" इति । अयमर्थः । स्वरूपादतिरिक्तमर्थं चेद्विज्ञानं गृह्णाति ततस्तदप्रत्यक्षं सन्नार्थं प्रत्यक्षयितुमर्हति । नहि चक्षुरिव तन्निलीनमर्थे कञ्चनातिशयमाधत्ते येनार्थमप्रत्यक्षं सत् प्रत्यक्षयेदपितु तत्प्रत्यक्षतैवार्थप्रत्यक्षता । यथाहुः । 'अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यति" इति । तच्चेत् ज्ञानान्तरेण प्रतीयेत तदप्रतीतं नार्थविषयं ज्ञानमपरोक्षयितुमर्हति । एवं तत्तदित्यनवस्था । तस्मादनवस्थाया बिभ्यता वरं स्वात्मनि वृत्तिराश्रिता । अपि च यथा प्रदीपो न दीपान्तरमपेक्षते, एवं ज्ञानमपि न ज्ञानान्तरमपेक्षितुमर्हति समत्वादिति । तदेतत् परिहरति । "तदुभयमप्यसद्विज्ञानग्रहणमात्र एव विज्ञानसाक्षिग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादनवस्थाशङ्कानुपपत्तेः" । अयमर्थः । सत्यमप्रत्यक्षस्योपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यति न तूपलब्धारं प्रति तत्प्रत्यक्षत्वायोपलम्भान्तरं प्रार्थनीयम्, अपि तु तस्मिन्निन्द्रियार्थसन्निकर्षादन्तःकरणविकारभेद उत्पन्नमात्र एव प्रमातुरर्थस्योपलम्भस्य प्रत्यक्षौ भवतः । अर्थो हि निलीनस्वभावः प्रमातारं प्रति स्वप्रत्यक्षत्वायान्तःकरणविकारभेदमनुभवमपेक्षते, अनुभवस्तु जडोऽपि स्वच्छतया चैतन्यबिम्बोद्ग्रहणाय नानुभवान्तरमपेक्षते येनानवस्था भवेत् । नह्यस्ति सम्भ-

वोऽनुभव उत्पन्नश्च न च प्रमातुः प्रत्यक्षो भवति यथा नीलादिः। तस्माद्यथा छेत्ता छिदया छेद्यं वृक्षादि व्याप्नोति, न तु छिदां छिदान्तरेण, नापि छिदैव छेत्री, किन्तु स्वत एव देवदत्तादिः। यथा वा पक्ता पाक्यं पाकेन व्याप्नोति न तु पाकं पाकान्तरेण। नापि पाक एव पक्ता किन्तु स्वत एव देवदत्तादिः। एवं प्रमाता प्रमेयं नीलादि प्रमया व्याप्नोति न तु प्रमां प्रमान्तरेण, नापि प्रमैव प्रमात्री, किन्तु स्वत एव प्रमायाः प्रमाता व्यापकः। न च प्रमातरि कूटस्थनित्यचैतन्ये प्रमापेक्षासम्भवो यतः प्रमातुः प्रमायाः प्रमान्तरापेक्षायामनवस्था भवेत्। तस्मात् सुष्ठूक्तं विज्ञानग्रहणमात्र एव विज्ञानसाक्षिणः प्रमातुः कूटस्थनित्यचैतन्यस्य ग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादिति। यदुक्तं, समत्वादवभास्यावभासकभावानुपपत्तेरिति। तत्राह। "साक्षिप्रत्यययोश्च स्वभाववैषम्यादुपलब्धृपलभ्यभावोपपत्तेः"। मा भूद् ज्ञानयोः साम्येन ग्राह्यग्राहकभावो ज्ञातृज्ञानयोस्तु वैषम्यादुपपद्यत एव। ग्राह्यत्वञ्च ज्ञानस्य न ग्राहकक्रियाजनितफलशालितया यथा बाह्यार्थस्य फले फलान्तरानुपपत्तेः। यथाहुः। न संविदर्य्यते फलत्वादिति। अपि तु प्रमातारं प्रति स्वतःसिद्धप्रकटतया ग्राह्योऽप्यर्थः प्रमातारं प्रति सत्यां संविदि प्रकटः संविदपि प्रकटा। यथाहुरन्ये, नास्याः कर्मभावो विद्यत इति। स्यादेतत्। यत्प्रकाशते तदन्यं न प्रकाश्यते यथा ज्ञानार्थौ तथा च साक्षीति नास्ति प्रत्यक्षसाक्षिणोर्वैषम्यमित्यत आह। "स्वयंसिद्धस्य च साक्षिणोऽप्रत्याख्येयत्वात्"। तथाहि। अस्य साक्षिणः सदाऽसन्दिग्धाविपरीतस्य नित्यसाक्षात्कारताऽनागन्तुकप्रकाशत्वे घटते। तथाहि। प्रमाता सन्दिहानोऽप्यसन्दिग्धो विपर्यस्यन्नप्यविपरीतः परोक्षमर्थमुत्प्रेक्षमाणोऽप्यपरोक्षः स्मरन्नप्यानुभविकः प्रागभूत्वा-

त्वस्य, न चैतदन्याधीनसंवदनत्वे घटते। अनवस्थाप्रसङ्गश्चोक्तः। तस्मात् स्वयंसिद्धतास्यानिच्छताप्यप्रत्याख्येयाप्रमाणमार्गायत्तत्वादिति। किञ्चोक्तेन क्रमेण ज्ञानस्य स्वयमवगन्तृत्वाभावात् प्रमातुरनभ्युपगमे च प्रदीपवद्विज्ञानमवभासकान्तरनिरपेक्षं स्वयमेव प्रथत इति ब्रुवताऽप्रमाणगम्यं विज्ञानमवगन्तृकमित्युक्तं स्यात् शिलाघनमध्यस्थप्रदीपसहस्रप्रथनवत्। अवगन्तुश्चेत् कस्यचिदपि न प्रकाशते कृतमवगमेन स्वयंप्रकाशिनेति। विज्ञानमेवावगन्त्विति मन्वानः शङ्कते। "बाढमेवमनुभवरूपत्वात्" इति। न फलस्य कर्त्तृत्वं कर्मत्वं वास्तीति प्रदीपवत् कर्त्रन्तरमेषितव्यम्, तथा च न सिद्धसाधनमिति। परिहरति। "न, अन्यस्यावगन्तुः" इति। ननु साक्षिस्थानेऽस्वस्मदभिमतमेव विज्ञानं तथा च नाम्नेव विप्रतिपत्तिर्नार्थ इति शङ्कते। "साक्षिणोऽवगन्तुः स्वयंसिद्धतामपक्षिपता" अभिप्रेयता "स्वयं प्रथते विज्ञानमित्येष एव" इति। निराकरोति। "न" इति। भवति हि विज्ञानस्योत्पादादयो धर्मा अभ्युपेतास्तथा चास्य फलतया नावगन्तृत्वम्। कर्तृफलभावस्यैकत्र विरोधात्, किन्तु प्रदीपादितुल्यतेत्यर्थः॥

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्॥ २९॥

बाधाबाधौ वैधर्म्यं, स्वप्नप्रत्ययो बाधितो जाग्रत्प्रत्ययस्त्वबाधितः। त्वयापि चावश्यं जाग्रत्प्रत्ययस्याबाधितत्वमास्थेयं तेन हि स्वप्नप्रत्ययो बाधितो मिथ्येत्यवगम्यते। जाग्रत्प्रत्ययस्य तु बाध्यत्वे स्वप्नप्रत्ययस्यासौ न बाधको भवेत्। नहि बाध्यमेव बाधकं भवितुमर्हति। तथा च न स्वप्नप्रत्ययो मिथ्येति साध्यविकलो दृष्टान्तः स्यात् स्वप्नवदिति।

तस्माद्बाधाबाधाभ्यां वैधर्म्यान्न स्वप्नप्रत्ययदृष्टान्तेन जाग्रत्प्रत्ययस्य शक्यं निरालम्बनत्वमध्यवसातुम्। "निद्राग्लानम्" इति। करणदोषाभिधानं, मिथ्यात्वाय वैधर्म्यान्तरमाह। "अपि च स्मृतिरेव" इति। संस्कारमात्रजं हि विज्ञानं स्मृतिः। प्रत्युत्पन्नेन्द्रियसम्प्रयोगलिङ्गशब्दसारूप्यान्यथानुपपद्यमानयोग्यप्रमाणानुत्पत्तिलक्षणसामग्रीप्रभवन्तु ज्ञानमुपलब्धिः, तदिह निद्राणस्य सामग्र्यन्तरविरहात् संस्कारः परिशिष्यते, तेन संस्कारजत्वात् स्मृतिः, सापि च निद्रादोषादिपरीताऽवर्त्तमानमपि पित्रादि वर्त्तमानतया भासयति। तेन स्मृतेरेव तावदुपलब्धेर्विशेषस्तस्याश्च स्मृतेर्वैपरीत्यमिति। अतो महदन्तरमित्यर्थः। अपि च स्वतःप्रामाण्ये सिद्धे जाग्रत्प्रत्ययानां यथार्थत्वमनुभवसिद्धं नानुमानेनान्यथयितुं शक्यमनुभवविरोधेन तदनुत्पादादबाधितविषयताप्यनुमानोत्पादसामग्री, न च कारणाभावे कार्य्यमुत्पत्तुमर्हतीत्याशयवानाह। "अपि चानुभवविरोधप्रसङ्गात्" इति॥

न भावोऽनुपलब्धेः॥ ३०॥

यथा लोकदर्शनञ्चान्वयव्यतिरेकावनुस्मियमाणावर्थ एवोपलब्धेर्भवतो नार्थानपेक्षायां वासनायां वासनाया अप्यर्थोपलब्ध्यधीनत्वदर्शनादित्यर्थः। अपि चाश्रयाभावादपि न लौकिकी वासनोपपद्यते। न च क्षणिकमालयविज्ञानं वासनाधारो भवितुमर्हति। द्वयोर्युगपदुत्पद्यमानयोः सव्यदक्षिणशृङ्गवदाधाराधेयभावाभावात्। प्रागुत्पन्नस्य चाधेयोत्पादसमये सतः क्षणिकत्वव्याघात इत्याशयवानाह। "अपि च वासना नाम" इति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

क्षणिकत्वाच्च॥ ३१॥

स्यादेतत् । यदि साकारं विज्ञानं न सम्भवति बाह्यश्चार्थः स्थूलसूक्ष्मविकल्पेनासम्भवी । हन्तैवमर्थज्ञाने सत्त्वेन तावद्विचारं न सहेते । नाप्यसत्त्वेन, असतो भासनायोगात् । नोभयत्वेन । विरोधात् सदसतोरेकत्वानुपपत्तेः । नाप्यनुभयत्वेन । एकनिषेधस्य तरविधाननान्तरीयकत्वात् । तस्माद्विचारासहत्वमेवास्तु तत्त्वं वस्तूनाम् । यथाहुः ।

इदं वस्तु बलायातं यद्वदन्ति विपश्चितः ।
यथा यथार्थाश्चिन्त्यन्ते विविच्यन्ते तथा तथा ॥ इति ।

न क्वचिदपि पक्षे व्यवतिष्ठन्त इत्यर्थः । तदेतन्निराचिकीर्षुराह । "शून्यवादिपक्षस्तु सर्वप्रमाणविप्रतिषिद्धः" इति तन्निराकरणाय नादरः क्रियते" । लौकिकानि हि प्रमाणानि सदसत्त्वगोचराणि तैः खलु सदिति गृह्यमाणं यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं व्यवस्थाप्यते । असच्चासदिति गृह्यमाणं यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं व्यवस्थाप्यते । सदसतोश्च विचारासहत्वं व्यवस्थापयता सर्वप्रमाणविप्रतिषिद्धं व्यवस्थापितं भवति । तथा च सर्वप्रमाणविप्रतिषेधादियं व्यवस्थोपपद्यते । यद्युच्येत तात्त्विकं प्रामाण्यं प्रमाणानामनेन विचारेण व्युदस्यते न सांव्यवहारिकम् । तथा च भिन्नविषयत्वान्न सर्वप्रमाणविप्रतिषेध इत्यत आह । नह्ययं सर्वप्रमाणप्रसिद्धो लोकस्य व्यवहारोऽन्यत्तत्त्वमनधिगम्य शक्यतेऽपह्नोतुम् । प्रमाणानि हि स्वगोचरे प्रवर्त्तमानानि तत्त्वमिदमित्येव प्रवर्त्तन्ते । अतात्त्विकत्वं तु तद्गोचरस्यान्यतो बाधकादवगन्तव्यं न पुनः सांव्यवहारिकं नः प्रामाण्यं न तु तात्त्विकमित्येव प्रवर्त्तन्ते । बाधकञ्चातात्त्विकत्वमेषां तद्गोचरविपरीततत्त्वोपदर्शनेन दर्शयेत् । यथा शुक्तिकेयं न रजतं मरीचयो न तोयमेकश्चन्द्रो न चन्द्रद्वयमित्यादि । तद्वदिहापि समस्तप्रमा-

णगोचरविपरीततत्त्वान्तरव्यवस्थापनेनातात्त्विकत्वमेषां प्रमाणानां बाधकेन दर्शनीयं न त्वव्यवस्थापिततत्त्वान्तरेण प्रमाणानि शक्यानि बाधितुम्। विचारासहत्वं वस्तूनां तत्त्वं व्यवस्थापयद्बाधकमतात्त्विकत्वं प्रमाणानां दर्शयतीति चेत्, किं पुनरिदं विचारासहत्वं वस्तु यत्तत्त्वमभिमतं किं तद्वस्तु परमार्थतः सदादीनामन्यतमत् केवलं विचारं न सहते। अथ विचारासहत्वेन निस्तत्त्वमेव तत्र परमार्थतः सदादीनामन्यतमद्विचारं न सहत इति विप्रतिषिद्धम्। न सहते चेन्न सदादीनामन्यतमदन्यतमच्चेत् कथं न विचारं सहते अथ निस्तत्त्वं चेत् कथमन्यतमत्तत्त्वमव्यवस्थाप्य शक्यमेवं वक्तुम्। न च निस्तत्त्वतैव तत्त्वं भावानां, तथा सति हि तत्त्वाभावः स्यात् सोऽपि च विचारं न सहत इत्युक्तं भवद्भिः। अपि चारोपितं निषेधनीयम् आरोपश्च तत्त्वाधिष्ठानो दृष्टो यथा शुक्तिकादिषु रजतादेः। न चेत् किञ्चिदस्ति तत्त्वं कस्य कस्मिन्नारोपः। तस्मान्निष्प्रपञ्चं परमार्थसद्ब्रह्मानिर्वाच्यप्रपञ्चात्मनारोप्यते, तच्च तत्त्वं व्यवस्थाप्यातात्त्विकत्वेन सांव्यवहारिकत्वं प्रमाणानां बाधकेनोपपद्यत इति युक्तमुत्पश्यामः॥

सर्वथाऽनुपपत्तेश्च॥ ३२॥

विभजते। "किं बहुनोक्तेन यथायथं" ग्रन्थतोऽर्थतश्चायं "वैनाशिकसमयः" इति। ग्रन्थतस्तावत्पश्यनातिष्ठनामिद्धमोपधाद्यसाधुपदप्रयोगः। अर्थतश्च नैरात्म्यमभ्युपेत्यालयविज्ञानं समस्तवासनाधारमभ्युपगच्छन्नचरमात्मानमभ्युपैति। एवं क्षणिकत्वमभ्युपेत्योत्पादाद्वा तथागतानामनुत्पादाद्वा स्थितैवैषा धर्माणां धर्मता धर्मस्थितितेति नित्यतामुपैतीत्यादिबहून्नेतव्यमिति॥

नैकस्मिन्नसम्भवात् ॥ ३३ ॥

निरस्तो मुक्तकच्छानां सुगतानां समयः, विवसनानां समय इदानीं निरस्यते। तत्समयमाह संक्षेपविस्तराभ्याम्। "सप्त चैषां पदार्थाः सम्मताः" इति। तत्र संक्षेपमाह। "संक्षेपतस्तु द्वावेव पदार्थौ" इति। बोधात्मको जीवो जडवर्गस्त्वजीव इति यथायोगं तयोर्जीवाजीवयोरिममपरं प्रपञ्चमाचक्षते। तमाह। "पञ्चास्तिकाया नाम" इति। "सर्वेषामप्येषामवान्तरप्रभेदान्" इति। जीवास्तिकायस्त्रिधा। बद्धो मुक्तो नित्यसिद्धश्चेति। पुद्गलास्तिकायः षोढा। पृथिव्यादीनि चत्वारि भूतानि स्थावरं जङ्गमञ्चेति। धर्मास्तिकायः प्रवृत्त्यनुमेयोऽधर्मास्तिकायः स्थित्यनुमेयः। आकाशास्तिकायो द्वेधा। लोकाकाशोऽलोकाकाशश्च। तत्रोपर्य्युपरि स्थितानां लोकानामन्तर्वर्त्ती लोकाकाशस्तेषामुपरि मोक्षस्थानमलोकाकाशः। तत्र हि न लोकाः सन्ति। तदेवं जीवाजीवपदार्थौ पञ्चधा प्रपञ्चितौ। आस्रवसंवरनिर्जराख्यः पदार्थाः प्रवृत्तिलक्षणाः प्रपञ्च्यन्ते। द्विधा प्रवृत्तिः सम्यङ्मिथ्या च। तत्र मिथ्या प्रवृत्तिरास्रवः। सम्यक्प्रवृत्ती तु संवरनिर्जरौ। आस्रावयति पुरुषं विषयेष्विति इन्द्रियप्रवृत्तिरास्रवः। इन्द्रियद्वारा हि पौरुषं ज्योतिर्विषयान् स्पृशद्रूपादिज्ञानरूपेण परिणमत इति। अन्ये तु कर्माण्यास्रवमाहुः, तानि हि कर्त्तारमभिव्याप्य स्रवन्ति कर्त्तारमनुगच्छन्तीत्यास्रवः। सेयं मिथ्याप्रवृत्तिरनर्थहेतुत्वात्। संवरनिर्जरौ च सम्यक्प्रवृत्ती। तत्र शमदमादिरूपा प्रवृत्तिः संवरः। सा ह्यास्रवस्रोतसो द्वारं संवृणोतीति संवर उच्यते। निर्जरस्त्वनादिकाल-प्रवृत्तिकषायकलुषपुण्यापुण्यप्रहाणहेतुस्तप्तशिला-

रोहणादिः। स हि निःशेषं पुण्यापुण्यं सुखदुःखोपभोगेन जरयतीति निर्जरः। बन्धोऽष्टविधं कर्म। तत्र घातिकर्म चतुर्विधम्। तद्यथा। ज्ञानावरणीयं दर्शनावरणीयं मोहनीयमन्तरायमिति। तथा चत्वार्य्यघातिकर्माणि। तद्यथा, वेदनीयं नामिकं गोत्रिकमायुष्कं चेति। तत्र सम्यग् ज्ञानं न मोक्षसाधनम्। नहि ज्ञानाद्वस्तुसिद्धिरतिप्रसङ्गादिति विपर्य्ययो ज्ञानावरणीयं कर्मोच्यते। आर्हतदर्शनाभ्यासान्न मोक्ष इति ज्ञानं दर्शनावरणीयं कर्म। बहुषु विप्रतिषिद्धेषु तीर्थकारैरुपदर्शितेषु मोक्षमार्गेषु विशेषानवधारणं मोहनीयं कर्म। मोक्षमार्गप्रवृत्तानां तद्विघ्नकरं विज्ञानमन्तरायं कर्म। तानीमानि श्रेयोहन्तृत्वाद् घातिकर्माण्युच्यन्ते। अघातीनि कर्माणि तद्यथा वेदनीयं कर्म शुक्लपुद्गलविपाकहेतुः, तद्धि बन्धोऽपि न निःश्रेयसपरिपन्थि तत्त्वज्ञानाविघातकत्वात्। शुक्लपुद्गलारम्भकवेदनीयकर्मानुगुणं नामिकं कर्म, तद्धि शुद्धपुद्गलस्याद्यावस्थां कललबुद्‌बुदादिमारभते। गोत्रिकमव्याकृतम्। ततोऽप्याद्यं शक्तिरूपेणावस्थितम्। आयुष्कं त्वायुः कायति कथयत्युत्पादनद्वारेणेत्यायुष्कम्। तान्येतानि शुक्लपुद्गलाद्याश्रयत्वादघातीनि कर्माणि। तदेतत् कर्माष्टकं पुरुषं बध्नातीति बन्धः। विगलितसमस्तक्लेशतद्वासनस्यानावरणज्ञानस्य सुखैकतानस्यात्मन उपरि देशावस्थानं मोक्ष इत्येके। अन्ये तूर्ध्वगमनशीलो हि जीवो धर्माधर्मास्तिकायेन बद्धस्तद्विमोक्षाद्यदूर्ध्वं गच्छत्येव स मोक्ष इति। त एते सप्त पदार्था जीवादयः सद्भावान्तरप्रभेदैरुपन्यस्ताः। तत्र "सर्वत्र चेमं सप्तभङ्गीनयन्नाम न्यायमवतारयन्ति। स्यादस्ति स्यान्नास्ति स्यादवक्तव्यः स्यादस्ति च नास्ति च स्यादस्ति चावक्तव्यश्च स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्च स्यादस्ति

नास्ति चावक्तव्यश्च” इति। स्याच्छब्दः खल्वय निपातस्तिङन्तप्रतिरूपकोऽनेकान्तद्योती। यथाहुः।

वाक्येष्वनेकान्तद्योती गम्यं प्रति विशेषणम्।
स्यान्निपातोऽर्थयोगित्वात्तिङन्तप्रतिरूपकः॥ इति।

यदि पुनरयमनेकान्तद्योतकः स्याच्छब्दो न भवेत् स्यादस्तीतिवाक्ये स्यात्पदमनर्थकं स्यात्, तदिदमुक्तमर्थयोगित्वादिति। अनेकान्तद्योतकत्वे तु स्यादस्ति कथञ्चिदस्तीति स्यात्पदात् कथञ्चिदर्थोऽस्तीत्यनेनानुक्तः प्रतीयत इति नानर्थक्यम्। तथा च।

स्याद्वादः सर्वथैकान्तत्यागात् किंवृत्तचिद्विधेः।
सप्तभङ्गनयापेक्षो हेयादयविशेषकृत्॥

किंवृत्ते प्रत्यये खल्वयं चिन्निपातविधिना सर्वथैकान्तत्यागात् सप्तस्वेकान्तेषु यो भङ्गस्तत्र यो नयस्तदपेक्षः सन् हेयोपादेयभेदाय स्याद्वादः कल्पते। तथाहि। यदि वस्त्वस्त्येवेत्येवैकान्ततस्तत् सर्वथा सर्वदा सर्वत्र सर्वात्मनाऽस्त्येवेति, न तदीप्साजिहासाभ्यां क्वचित् कदाचित् कथञ्चित् कश्चित् प्रवर्त्तेत निवर्त्तेत वा। प्राप्ताप्रापणीयत्वात्, हेयहानानुपपत्तेश्च। अनेकान्तपक्षे तु क्वचित् कदाचित् कस्यचित् कथञ्चित् सत्त्वे हानोपादाने प्रेक्षावतां कल्पेते इति तमेनं सप्तभङ्गीनयं दूषयति। “नैकस्मिन्नसम्भवात्” विभजते। “नह्येकस्मिन् धर्मिणि” परमार्थसति परमार्थसतां “युगपत्सदसत्त्वादीनां धर्माणां” परस्परपरिहारस्वरूपाणां समावेशः सम्भवति। एतदुक्तं भवति। सत्यं यदस्ति वस्तुतस्तत्सर्वथा सर्वदा सर्वत्र सर्वात्मना निर्वचनीयेन रूपेणास्त्येव न नास्ति, यथा प्रत्यगात्मा। यत्तु क्वचित् कथञ्चित् कदाचित् केनचिदात्मनाऽस्तीत्युच्यते यथा प्रपञ्चस्तद्व्यवहारतो न तु परमार्थत-

स्तस्य विचारासहत्वात्। न च प्रत्ययमात्रं वास्तवत्वं व्यवस्थापयति, शुक्तिमरुमरीचिकादिषु रजततोयादेरपि वास्तवत्वप्रसङ्गात्। लौकिकानामबाधेन तु तदवस्थायां देहात्माभिमानस्याप्यबाधेन तात्त्विकत्वे सति लोकायतमतापातेन नास्तिकत्वप्रसङ्गात्। पण्डितरूपाणां तु देहात्माभिमानस्य विचारतो बाधनं प्रपञ्चस्याप्यनैकान्तस्य तुल्यमिति। अपि च सदसत्त्वयोः परस्परविरुद्धत्वेन समुच्चयाभावे विकल्पः। न च वस्तुनि विकल्पः सम्भवति। तस्मात् स्थाणुर्वा पुरुषो वेति ज्ञानवत् सप्तत्वपञ्चत्वनिर्धारणस्य फलस्य निर्धारयितुश्च प्रमातुस्तत्करणस्य प्रमाणस्य च तत्प्रमेयस्य च सप्तत्वपञ्चत्वस्य सदसत्त्वसंशये साधु समर्थितं तीर्थकरत्वमृषभेणात्मनः। निर्धारणस्य चैकान्तसत्त्वे सर्वत्र नानैकान्तवाद इत्याह। "य एते सप्त पदार्थाः" इति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

एवं चात्माकात्स्न्र्यम्॥ ३४॥

"एवं च" इति चेन समुच्चयं द्योतयति। शरीरपरिमाणत्वे ह्यात्मनोऽकृत्स्नत्वं परिच्छिन्नत्वम्, तथा चानित्यत्वं, ये हि परिच्छिन्नास्ते सर्वेऽनित्या यथा घटादयस्तथा चात्मेति। तदेतदाह। "यथैकस्मिन् धर्मिणि" इति। इदं चापरमकृत्स्नत्वेन सूचितमित्याह। "शरीराणां चानवस्थितपरिमाणत्वात्" इति। मनुष्यकायपरिमाणो हि जीवो न हस्तिकायं कृत्स्नं व्याप्तुमर्हत्यल्पत्वादित्यात्मनः कृत्स्नशरीराव्यापित्वादकात्स्न्र्यम्, तथा च न शरीरपरिमाणत्वमिति। तथा हस्तिशरीरं परित्यज्य यदा पुत्तिकाशरीरो भवति तदा न तत्र कृत्स्नः पुत्तिकाशरीरे सम्मीयेतेत्यकात्स्न्र्यमात्मनः। सुगममन्यत्। चोदयति। "स्यादेतत्"। "अन-

न्तावयवः" इति । यथा हि प्रदीपो घटमहाहर्म्योदरवर्त्ती सङ्कोचविकाशवानेवं जीवोऽपि पुत्तिकाहस्तिदेहयोरित्यर्थः । तदेतद्विकल्पद्वयं दूषयति । "तेषां पुनरनन्तानाम्" इति । न तावत्प्रदीपोऽत्र निदर्शनं भवितुमर्हति, अनित्यत्वप्रसङ्गात् । विशरारवो हि प्रदीपावयवाः प्रदीपश्चावयवी प्रतिक्षणमुत्पत्तिनिरोधधर्मा तस्मादनित्यत्वात्तस्य नास्थिरो जीवस्तदवयवाश्चाभ्युपेतव्याः । तथा च विकल्पद्वयोक्तं दूषणमिति । यच्च जीवावयवानामानन्त्यमुदितं तदनुपपन्नतरमित्याह । "अपि च शरीरमात्र" इति । शङ्कापूर्वं सूत्रान्तरमवतारयति । "अथ पर्य्यायेण" इति । तत्राप्युच्यते ।

न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३५ ॥

कर्माष्टकमुक्तं ज्ञानावरणीयादि । किं चात्मनो नित्यत्वाभ्युपगमे आगच्छतामपगच्छतां चावयवानामियत्ताऽनिरूपणेन चात्मज्ञानाभावान्नापवर्ग इति भावः । "अत एवमादिदोषप्रसङ्गात्" इति । आदिग्रहणसूचितं दोषं ब्रूमः । किं चैते जीवावयवाः प्रत्येकं वा चेतयेरन् समूहो वा, तेषां प्रत्येकं चैतन्ये बहूनां चेतनानामेकाभिप्रायत्वनियमाभावात् कदाचिद्विरुद्धदिक्क्रियत्वेन शरीरमुन्मथ्येत । समूहचैतन्ये तु हस्तिशरीरस्य पुत्तिकाशरीरत्वे द्वित्रावयवशेषो जीवो न चेतयेत् । विगलितबहुसमूहितया समूहस्याभावात् । "पुत्तिकाशरीर" इति । "अथवा" इति । पूर्वसूत्रप्रसञ्जितायां जीवानित्यतायां बौद्धवत्सन्ताननित्यतामाशङ्क्येदं सूत्रम् । 'न च पर्य्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः' । न च पर्य्यायात् परिमाणानवस्थानेऽपि सन्तानाभ्युपगमेनात्मनो नित्यत्वादविरोधो बन्धमोक्षयोः । कुतः । परिणामादिभ्यो

दोषेभ्यः। सन्तानस्य वस्तुत्वे परिणामस्ततश्चमंवदनित्यत्वादिदोषप्रसङ्गः। अवस्तुत्वे चादिग्रहणसूचितो नैरात्म्यापत्तिदोषप्रसङ्ग इति। विसिचो विवसनाः॥

अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः॥ ३६॥

एवं हि मोक्षावस्थाभावि जीवपरिमाणं नित्यं भवेत्। यद्यभूत्वा न भवेदभूत्वा भाविनामनित्यत्वाद्घटादीनाम्। कथञ्चाभूत्वा न भवेद्यदि प्रागप्यासीत्। न च परिमाणान्तरावरोधेऽपूर्वं भवितुमर्हति। तस्मादन्त्यमेव परिमाणं पूर्वमप्यासीदित्यभेदः। तथा चैकशरीरपरिमाणतैव स्यान्नोपचितापचितशरीरप्राप्तिः शरीरपरिमाणत्वाभ्युपगमव्याघातादिति। अत्र चोभयोः परिमाणयोर्नित्यत्वप्रसङ्गादिति योजना। एकशरीरपरिमाणतैवेति च दीप्यम्। द्वितीये तु व्याख्याने उभयोरवस्थयोरिति योजना। एकशरीरपरिमाणता न दीप्या, किन्त्वेकपरिमाणतामात्रमणुर्महान् वेति विवेकः॥

पत्युरसामञ्जस्यात्॥ ३७॥

अविशेषेणेश्वरकारणवादोऽनेन निषिध्यत इति भ्रमनिवृत्त्यर्थमाह। "केवला" इति। सांख्ययोगव्यपाश्रया हिरण्यगर्भपतञ्जलिप्रभृतयः। प्रधानमुक्तं दृक्शक्तिः पुरुषः प्रत्ययानुपश्यः। स च नानाक्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः प्रधानपुरुषाभ्यामन्यः। माहेश्वराश्चत्वारः शैवाः, पाशुपताः, कारुणिकसिद्धान्तिनः, कापालिकाश्चेति। चत्वारोऽप्यमी महेश्वरप्रणीतसिद्धान्तानुयायितया माहेश्वराः। कारणमीश्वरः। कार्य्यं प्राधानिकं महदादि। योगोऽप्योङ्कारादिध्यानधारणादिः। विधिस्त्रिषवणस्नानादिर्गूढचर्य्यावसानो दुःखान्तो मोक्षः। पशव आत्मानस्तेषां पाशो बन्धनं

तद्विमोचो दुःखान्तः। एष तेषामभिसन्धिः। चेतनस्य खल्वधिष्ठातुः कुम्भकारादेः कुम्भादिकार्य्ये निमित्तकारणत्वमात्रं न तूपादानत्वमपि। तस्मादिहापीश्वरोऽधिष्ठाता जगत्कारणानां निमित्तमेव, न तूपादानमप्येकस्याधिष्ठातृत्वाधिष्ठेयत्वविरोधादिति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते। पत्युरसामञ्जस्यादिति। इदमत्राकूतम्। ईश्वरस्य निमित्तकारणत्वमात्रमागमाद्दोच्येत प्रमाणान्तराद्वा, प्रमाणान्तरमप्यनुमानमर्थापत्तिर्वा। न तावदागमात्, तस्य निमित्तोपादानकारणत्वप्रतिपादनपरत्वादित्यसकृदावेदितम्। तस्मादनेनास्मिन्नर्थे प्रमाणान्तरमास्थेयम्। तत्रानुमानं तावन्न सम्भवति। तद्धि दृष्टानुसारेण प्रवर्त्तते तदनुसारेण चासामञ्जस्यम्। तदाह। "हीनमध्यम" इति। एतदुक्तं भवति। आगमादीश्वरसिद्धौ न दृष्टमनुसर्त्तव्यं, नहि स्वर्गापूर्वदेवतादिष्वागमादवगम्यमानेषु किञ्चिदस्ति दृष्टम्। नह्यागमो दृष्टसाधर्म्यात्प्रवर्त्तते। तेन श्रुतसिद्धार्थमदृष्टानि दृष्टविपरीतस्वभावानि सुबह्वन्यपि कल्प्यमानानि न लोहगन्धितामावहन्ति प्रमाणवत्त्वात्। यस्तु तत्र कथञ्चिद् दृष्टानुसारः क्रियते स सुहृद्भावमात्रेणागमानपेक्षितमनुमानन्तु दृष्टसाधर्म्येण प्रवर्त्तमानं दृष्टविपर्य्यये तुषादपि बिभेतितरामिति। प्राणिकर्मापेक्षत्वाददोष इति चेत्। न। कुतः, कर्मेश्वरयोर्मिथः प्रवर्त्यप्रवर्त्तयितृत्वे इतरेतराश्रयत्वदोषप्रसङ्गात्। अयमर्थः। यदीश्वरः करुणापराधीनो वीतरागस्ततः प्राणिनः कपूये कर्मणि न प्रवर्त्तयेत्तच्चोत्पन्नमपि नाधितिष्ठेत् तावन्मात्रेण प्राणिनां दुःखानुत्पादात्। नहीश्वराधीना जनाः स्वातन्त्र्येण कपूयं कर्म कर्तुमर्हन्ति। तदनधिष्ठितं वा कपूयं कर्म फलं प्रसोतुमुत्सहते। तस्मात् स्वतन्त्रोऽपीश्वरः कर्मभिः प्रवर्त्यत इति दृष्टविपरीतं कल्पनीयम्।

तथाचायमपरो गण्डस्योपरि स्फोट इतरेतराश्रयः प्रसज्येत, कर्मणेश्वरः प्रवर्त्तनीय ईश्वरेण च कर्मेति। शङ्कते। "अनादित्वादिति चेत्" पूर्वकर्मणेश्वरः सम्प्रतितने कर्मणि प्रवर्त्यते तेनेश्वरेण सम्प्रतितनं कर्म स्वकार्य्ये प्रवर्त्यत इति। निराकरोति। "न, वर्त्तमानकालवत्" इति। अथ पूर्वं कर्म कथमीश्वराप्रवर्त्तितमीश्वरप्रवर्त्तनलक्षणं कार्य्यं करोति। तत्रापि प्रवर्त्तितमीश्वरेण पूर्वतनकर्मप्रवर्त्तितेनेत्येवमन्धपरम्परादोषः। चक्षुष्मता ह्यन्धो नीयते नान्धान्तरेण। तथेहापि द्वावपि प्रवर्त्याविति कः कं प्रवर्त्तयेदित्यर्थः। अपि च नैयायिकानामीश्वरस्य निर्दोषत्वं स्वसमयविरुद्धमित्याह। "अपि च" इति। अस्माकन्तु नायं समय इति भावः। ननु कारुण्यादपि प्रवर्त्तमानो जनो दृश्यते न च कारुण्यं दोष इत्यत आह। "स्वार्थप्रयुक्त एव च" इति। कारुण्ये हि सत्यस्य दुःखं भवति तेन तत्प्रहाणाय प्रवर्त्तत इति कारुणिका अपि स्वार्थप्रयुक्ता एव प्रवर्त्तन्त इति। ननु स्वार्थप्रयुक्त एव प्रवर्त्ततामेवमपि को दोष इत्यत आह। "स्वार्थवत्त्वादीश्वरस्य" इति। अर्थित्वादित्यर्थः। पुरुषस्य चौदासीन्याभ्युपगमान्न वास्तवी प्रवृत्तिरिति। अपरमपि दृष्टानुसारेण दूषणमाह॥

सम्बन्धानुपपत्तेश्च॥ ३८॥

दृष्टो हि सावयवानामसर्वगतानाञ्च संयोगः। अप्राप्तिपूर्विका हि प्राप्तिः संयोगः, न सर्वगतानां सम्भवत्यप्राप्तेरभावान्निरवयवत्वाच्च। अव्याप्यवृत्तिता हि संयोगस्य स्वभावो न च निरवयवेष्वव्याप्यवृत्तिता संयोगस्य सम्भवतीत्युक्तम्। तस्मादव्याप्यवृत्तितायाः संयोगस्य व्यापिकाया निवृत्तेस्तद्व्या-

प्यस्य संयोगस्य विनिवृत्तिरिति भावः। नापि समवायलक्षणः। स ह्ययुतसिद्धानामाधाराधेयभूतानामिह प्रत्ययहेतुः सम्बन्ध इत्यभ्युपेयते न च प्रधानपुरुषेश्वराणां मिथोऽस्त्याधाराधेयभाव इत्यर्थः। नापि योग्यतालक्षणः कार्य्यगम्यसम्बन्ध इत्याह। "नाप्यन्यः" इति। नहि प्रधानस्य महदहङ्कारादिकारणत्वमद्यापि सिद्धमिति शङ्कते। "ब्रह्मवादिनः" इति। निराकरोति। "न" कुतस्तस्य मतेऽनिर्वचनीयतादात्म्यलक्षणसम्बन्धोपपत्तेः। "अपि च" इति। आगमो हि प्रवृत्तिं प्रति न दृष्टान्तमपेक्षत इत्यदृष्टपूर्वे तद्विरुद्धे च प्रवर्त्तितुं समर्थः। अनुमानन्तु दृष्टानुसारि नैवंविधे प्रवर्त्तितुमर्हतीति, शङ्कते। "परस्यापि" इति। परिहरति। "न" इति। अस्माकं त्वीश्वरागमयोरनादित्वादीश्वरयोनित्वेऽप्यागमस्य न विरोध इति भावः॥

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥

यथादर्शनमनुमानं प्रवर्त्तते नालौकिकार्थविषयमितीहापि न प्रसक्तव्यम्। सुगममन्यत्॥

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥

"रूपादिहीनम्" इति। अनुद्भूतरूपमित्यर्थः। रूपादिहीनकरणाधिष्ठानं हि पुरुषस्य स्वभोगादावेव दृष्टं नान्यत्र। नहि बाह्यं कुठाराद्यपरिदृष्टं व्यापारयन् कश्चिदुपलभ्यते। तस्माद्रूपादिहीनं करणं व्यापारयत ईश्वरस्य भोगादिप्रसक्तिस्तया चानीश्वरत्वमिति भावः। कल्पान्तरमाह। "अन्यथा" इति। पूर्वमधिष्ठितिरधिष्ठानमिदानीन्तु अधिष्ठानं भोगायतनं शरीरमुक्तम्। तथा भोगादिप्रसङ्गेनानीश्वरत्वं पूर्व-

मापादितम्। सम्प्रति तु शरीरित्वेन भोगादिप्रसङ्गादनीश्वरत्वमुक्तमिति विशेषः॥

अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा॥ ४१॥

अपि च सर्वत्रानुमानं प्रमाणयतः प्रधानपुरुषेश्वराणामपि संख्याभेदवत्त्वमन्तवत्त्वं च द्रव्यत्वात्। संख्यान्यत्वे सति प्रमेयत्वाद्वानुमातव्यं ततश्चान्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा। अस्माकं त्वागमगम्येऽर्थे तद्बाधितविषयतया नानुमानं प्रभवतीति भावः। स्वरूपपरिमाणमपि यस्य यादृशमणुमहत्परममहद्दीर्घं ह्रस्वं चेति। "अथ मा भूदेष दोषः" इत्युत्तरो विकल्पो यस्यान्तोऽस्ति तस्यान्तवत्त्वाग्रहणमसर्वज्ञतामापादयेत्। यस्य त्वन्त एव नास्ति तस्य तदग्रहणं नासर्वज्ञतामावहति नहि शशविषाणाद्यज्ञानादज्ञो भवतीति भावः। परिहरति। "ततः" इति। आगमानपेक्षस्यानुमानमेषामन्तवत्त्वमवगमयतीत्युक्तम्॥

उत्पत्त्यसम्भवात्॥ ४२॥

अन्यत्र वेदाविसंवादाद्यत्रांशे विसंवादः स निरस्यते, तमंशमाह। "यत्पुनरिदमुच्यते"। "वासुदेवात्सङ्कर्षणो जीवः" इति जीवस्य कारणवत्त्वे सत्यनित्यत्वम्, अनित्यत्वे परलोकिनोऽभावात्परलोकाभावः। ततश्च स्वर्गनरकापवर्गाभावापत्तेर्नाभावापत्तेर्नास्तिक्यमित्यर्थः। अनुपपन्ना च जीवस्योत्पत्तिरित्याह। "प्रतिषेधिष्यति च" इति॥

न च कर्तुः करणम्॥ ४३॥

यद्यप्यनेकशिल्पपर्य्यवदातः परशुं कृत्वा तेन पलाशं छिनत्ति। यद्यपि च प्रयत्नेनेन्द्रियार्थात्ममनःसन्निकर्षलक्षणं ज्ञानकरणमुपादायात्मार्थं विजानाति तथापि सङ्कर्ष-

णोऽकरणः कथं प्रद्युम्नाख्यं मनःकरणं कुर्य्यात्। अकरणस्य वा करणनिर्माणसामर्थ्ये कृतं करणनिर्माणेनाकरणादेव निखिलकार्य्यसिद्धेरिति भावः ॥

विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥

वासुदेवा एवैते सङ्कर्षणादयः "निर्दोषाः" अविद्यादिदोषरहिताः। "निरधिष्ठानाः" निरुपादाना अत एव "निरवद्याः" अनित्यत्वादिदोषरहिताः, तस्मादुत्पत्त्यसम्भवोऽनुगुणत्वान्न दोष इत्यर्थः। अत्रोच्यते। "एवमपि" इति। मा भूदभ्युपगमे न दोषः, प्रकारान्तरेण त्वयमेव दोषः। प्रश्नपूर्वं प्रकारान्तरमाह। "कथं यदि तावत्" इति। न तावदेते परस्परं भिन्ना ईश्वराः परस्परव्याहतेच्छा भवितुमर्हन्ति। व्याहतकामत्वे च कार्य्यानुत्पादात्। अव्याहतकामत्वे वा प्रत्येकमीश्वरत्वे एकेनैवेशनायाः कृतत्वादानर्थक्यमितरेषाम्। सम्भूय चेशनायां परिशुद्धो न कश्चिदीश्वरः स्यात्, सिद्धान्तहानिश्च। भगवानेवैको वासुदेवः परमार्थतत्त्वमित्यभ्युपगमात्। तस्मात् कल्पान्तरमास्थेयम्। तत्र चोत्पत्त्यसम्भवो दोष इत्याशयवान् कल्पान्तरमुपन्यस्योत्पत्त्यसम्भवेनापाकरोति। "अथायमभिप्रायः" इति। सुगममन्यत् ॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥

गुणिभ्यः खल्वात्मभ्यो ज्ञानादीन् गुणान् भेदेनोक्त्वा पुनरभेदं ब्रूते। "आत्मान एवैते भगवन्तो वासुदेवाः" इति। आदिग्रहणेन प्रद्युम्नानिरुद्धयोर्मनोऽहङ्कारलक्षणतयात्मनो भेद-

मभिधायाम्नान एवेत इति तद्विरुद्धाभेदाभिधानमपरं संगृहीतम्। वेदविप्रतिषेधो व्याख्यातः॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकभगवत्पादभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

न वियदश्रुतेः॥ १॥

पूर्वं प्रमाणान्तरविरोधः श्रुतेर्निराकृतः, सम्प्रति तु श्रुतीनामेव परस्परविरोधो निराक्रियते। तत्र सृष्टिश्रुतीनां परस्परविरोधमाह। "वेदान्तेषु तत्र तत्र" इति। श्रुतिविप्रतिषेधाच्च परपक्षाणामनपेक्षत्वं स्थापितं तद्वत् स्वपक्षस्य श्रुतिविप्रतिषेधादिति। "तदर्थनिर्मलत्वम्" अर्थाभासविनिवृत्त्यार्थतत्त्वप्रतिपादनम्। तस्य फलं स्वपक्षस्य जगतो ब्रह्मकारणत्वस्यानपेक्षत्वाशङ्कानिवृत्तिः। इह हि पूर्वपक्षे श्रुतीनां मिथो विरोधः प्रतिपाद्यते सिद्धान्ते त्वविरोधः। तत्र सिद्धान्त्येकदेशिनो वचनं "न वियदश्रुतेः" इति। तस्याभिसन्धिः। यद्यपि तैत्तिरीयके वियदुत्पत्तिश्रुतिरस्ति तथापि तस्याः प्रमाणान्तरविरोधाद् बहुश्रुतिविरोधाच्च गौणत्वम्। तथाच वियतो नित्यत्वात्तेजःप्रमुख एव सर्गः, तथाच न विरोधः श्रुतीनामिति। तदिदमुक्तम्। "प्रथमं तावदाकाशमाश्रित्य चिन्त्यते किमस्योत्पत्तिरस्त्युत नास्ति" इति। यदि नास्ति, न श्रुतिविरोधाशङ्का। अथास्ति, ततः श्रुतिविरोध इति तत्परिहाराय प्रयत्नान्तरमास्थेयमित्यर्थः। तत्र पूर्वपक्षसूत्रम्। "अस्ति तु" तैत्तिरीये हि सर्गप्रकरणे केवलस्याकाशस्यैव प्रथमः सर्गः श्रूयते छान्दोग्ये च केवलस्य तेजसः प्रथमः सर्गः। न च श्रुत्यन्तरानुरोधेनासहायस्याधिगत-

स्यापि ससहायताकल्पनं युक्तं, सहायत्वावगमविरोधात्। श्रुतसिद्ध्यर्थं खल्वश्रुतं कल्प्यते न तु तद्विघाताय विहन्यते चासहायत्वं श्रुतं कल्पितेन ससहायत्वेन। न च परस्परानपेक्षाणां व्रीहियववत् विकल्पोऽनुष्ठानं हि विकल्प्यते न वस्तु। नहि स्थाणुपुरुषविकल्पो वस्तुनि प्रतिष्ठां लभते। न च सर्गभेदेन व्यवस्थोपपद्यते। साम्प्रतिकसर्गवद्भूतपूर्वस्यापि तथात्वात्। न खल्विह सर्गे क्षीराद्दधि जायते सर्गान्तरे तु दध्नः क्षीरमिति भवति। तस्मात्सर्गश्रुतयः परस्परविरोधिन्यो नास्मिन्नर्थे प्रमाणं भवतुमर्हन्तीति पूर्वः पक्षः। सिद्धान्त्येकदेशी सूत्रेण स्वाभिप्रायमाविष्करोति।

गौण्यसम्भवात् ॥ २ ॥

प्रमाणान्तरविरोधेन बहुश्रुत्यन्तरविरोधेन चाकाशोत्पत्त्यसम्भवात्। गौण्येषाकाशोत्पत्तिश्रुतिरित्यविरोध इत्यर्थः। प्रमाणान्तरविरोधमाह। "नह्याकाशस्य" इति। समवायिसमवायिनिमित्तकारणेभ्यो हि कार्य्यस्योत्पत्तिर्नियता तदभावे न भवितुमर्हति धूम इव धूमध्वजाभावे। तस्मादसद्कारणमाकाशं नित्यमिति। अपि च य उत्पद्यन्ते तेषां प्रागुत्पत्तेरनुभवार्थक्रिये नोपलभ्येते उत्पन्नस्य च दृश्येते यथा तेजःप्रभृतीनाम्। न चाकाशस्य तादृशो विशेष उत्पादानुत्पादयोरस्ति, तस्मान्नोत्पद्यत इत्याह। "उत्पत्तिमताञ्च" इति। "प्रकाशनम्" प्रकाशो घटपटादिगोचरः। "पृथिव्यादिवैधर्म्याच्च" इति। आदिग्रहणेन द्रव्यत्वे सत्यस्पर्शवत्त्वादात्मवन्नित्यमाकाशमिति गृहीतम्। "आरण्यानाकाशेषु" इति। वेदेऽप्येकस्याकाशस्यौपाधिकं बहुत्वं तदेवं

प्रमाणान्तरविरोधेन गौणत्वमुक्त्वा श्रुत्यन्तरविरोधेनापि गौणत्वमाह ॥

शब्दाच्च ॥ ३ ॥

सुगमम् ॥

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥

पदस्यानुषङ्गो न पदार्थस्य तद्धि क्वचिन्मुख्यं क्वचिदौपचारिकं सम्भवासम्भवाभ्यामित्यविरोधः। चोद्यद्वयं करोति। "कथम्" इति। प्रथमं चोद्यं परिहरति। "एकमेवेति तावत्" इति। "कुम्भं" गृहम्। "अमत्राणि पात्राणि घटशरावादीनि। आपेक्षिकमवधारणं न सर्वविषयमित्यर्थः। उपपत्त्यन्तरमाह। "न च नभसापि" इति। अपिरभ्युपगमे। यदि सर्वापेक्षं तथाप्यदोष इत्यर्थः। "न च प्रागुत्पत्तेः"। जगत इति शेषः। द्वितीयं चोद्यमपाकरोति। "अतएव च ब्रह्मविज्ञानेन" इति। लक्षणान्यत्वाभावेनाकाशस्य ब्रह्मणोऽन्यत्वादिति। अपि चाव्यतिरिक्तदेशकालमाकाशं ब्रह्मणा च ब्रह्मकार्य्यैश्च तदभिन्नस्वभावैरतः क्षीरकुम्भप्रक्षिप्तकतिपयपयोबिन्दुवद्ब्रह्मणि तत्कार्य्ये च विज्ञाते नभो विदितं भवतीत्याह। "अपि च सर्वं कार्य्यमुत्पद्यमानम्" इति। एवं सिद्धान्तैकदेशिमते प्राप्त इदमाह ॥

प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ ५ ॥

ब्रह्मविवर्त्तात्मतया जगतस्तद्विकारस्य वस्तुतो ब्रह्मणो भेदे ब्रह्मणि ज्ञाते ज्ञानमुपपद्यते नहि जगत्तत्त्वं ब्रह्मणोऽन्यत्। तस्मादाकाशमपि तद्विवर्ततया तद्विकारः सत्तत्त्वज्ञानेन ज्ञातं भवति नान्यथा। अविकारत्वे तु ततस्त-

त्वान्तरं न ब्रह्मणि विदिते विदितं भवति। भिन्नयोस्तु लक्षणान्यत्वभावेऽपि देशकालाभेदेऽपि नान्यतरज्ञानेनान्यतरज्ञानं भवति। नहि क्षीरस्य पूर्णकुम्भे क्षीरे गृह्यमाणे सत्स्वपि पायोबिन्दुषु पाथस्तत्त्वप्रतिज्ञातत्वमस्ति विज्ञानं तस्मान्न ते क्षीरे विदिते विदिता इति प्रतिज्ञादृष्टान्तप्रचयानुपरोधाय वियत उत्पत्तिरकामेनाभ्युपेयेति। तदेवं सिद्धान्तैकदेशिनि दूषिते पूर्वपक्षी स्वपक्षे विशेषमाह। "सत्यं दर्शितम्" अतएव "विरुद्धं तु तत्" इति। सिद्धान्तसारमाह। "नैष दोषस्तेजःसर्गस्य तैत्तिरीयकः" इति। श्रुत्योरन्यथोपपद्यमानान्यथानुपपद्यमानयोरन्यथानुपपद्यमाना बलवती तैत्तिरीयकश्रुतिः। छान्दोग्यश्रुतिश्चान्यथोपपद्यमाना दुर्बला। नन्वसहायं तेजः प्रथममवगम्यमानं ससहायत्वेन विरुध्यते इत्युत्तमत आह। "नहीयं श्रुतिस्तेजोजनिप्रधाना" इति। सर्गसंसर्गः श्रौतो भेदस्त्वार्थः। स च श्रुत्यन्तरेण विरोधिना बाध्यते, जघन्यत्वात्। न च तेजः प्रमुखसर्गसंसर्गवदसहायत्वमप्यस्य श्रौतं, किन्तु व्यतिरेकलभ्यं, न च श्रुतेन तदपवादबाधने श्रुतस्य तेजःसर्गस्यानुपपत्तिः। तदिदमुक्तं। तेजोजनिप्रधानेति। स्यादेतत्। यद्येकं वाक्यमनेकार्थं न भवत्येकस्य व्यापारद्वयासम्भवात्, हन्त भोः कथमेकस्य स्रष्टुरनेकव्यापारत्वमविरुद्धमित्यत आह। "स्रष्टा त्वेकोऽपि" इति। वृद्धप्रयोगाधीनावधारणं शब्दसामर्थ्यं न चानावृत्तस्य शब्दस्य क्रमाक्रमाभ्यामनेकत्रार्थे व्यापारो दृष्टः। दृष्टन्तु क्रमाक्रमाभ्यामेकस्यापि कर्तुरनेकव्यापारत्वमित्यर्थः। न चास्मिन्नर्थे एकस्य वाक्यस्य व्यापारोऽपि तु भिन्नानां वाक्यानामित्याह। "न चास्माभिः" इति। सुगमम्। चोदयति। "ननु ग्रमविधा-

नार्थम्” इति यत्परः शब्दः स शब्दार्थो न चैष सृष्टिपरोऽपि तु शमपर इत्यर्थः। परिहरति। “न हि तेजःप्रायस्यानुरोधेन” इति। गुणत्वादार्थत्वाच्च क्रमस्य श्रुतप्रधानपदार्थविरोधात्तत्त्यागोऽयुक्त इत्यर्थः। सिंहावलोकितन्यायेन वियदनुत्पत्तिवादिनं प्रत्याह। “अपि च छान्दोग्ये” इति। यत् पुनरन्यथा प्रतिज्ञोपपादनं कृतं तद्दूषयति। “यच्चोक्तम्” इति। दृष्टान्तानुरूपत्वाद्दार्ष्टान्तिकस्य तस्य च प्रकृतिविकाररूपत्वाद्दार्ष्टान्तिकस्यापि तथाभावः। अपिच भ्रान्तिमूलं चैतद्वचनमेकमेवाद्वितीयमिति तोये क्षीरबुद्धिवत्। औपचारिकं वा सिंहो माणवक इतिवत्। तत्र न तावद्भ्रान्तमित्याह। “क्षीरोदकन्यायेन” इति। भ्रान्तेर्विप्रलम्भाभिप्रायस्य च पुरुषधर्मत्वादपौरुषेये तदसम्भव इत्यर्थः। नाप्यौपचारिकमित्याह। “सावधारणा चेयम्” इति। काममुपचारादस्त्वेकत्वमवधारणाऽद्वितीयपदे नोपपद्यते। नहि माणवके सिंहत्वमुपचर्य्य न सिंहादन्योऽस्ति मनागपि माणवक इति वदन्ति लौकिकाः। तस्माद्ब्रह्मत्वमैकान्तिकं जगतो विवक्षितं श्रुत्या न त्वौपचारिकम्। अभ्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति नत्वल्पत्वमपि प्रागेवौपचारिकमित्यर्थः। “न च स्वकार्य्यापेक्षया” इति। निःशेषवचनः स्वरसतः सर्वशब्दो नासति श्रुत्यन्तरविरोधे एकदेशविषयो युज्यत इत्यर्थः। आकाशस्योत्पत्तौ प्रमाणान्तरविरोधमुक्तमनुभाष्य तस्य प्रमाणान्तरस्य प्रमाणान्तरविरोधेनाप्रमाणभूतस्य न गौणत्वापादनसामर्थ्यमत आह॥

यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्॥ ६॥

सोऽयं प्रयोग आकाशदिक्कालमनःपरमाणवो विकारा

आत्मान्यत्वे सति विभक्तत्वाद् घटशरावोदञ्चनादिवदिति । “सर्वं कार्य्यं निरात्मकम्” इति । निरुपादानं स्यादित्यर्थः । शून्यवादश्च निराकृतः स्वयमेव श्रुत्योपन्यस्य कथमसतः सज्जायेतेति । उपपादितञ्च तन्निराकरणमधस्तादिति । आत्मत्वादेवात्मनः प्रत्यगात्मनो निराकरणाशङ्कानुपपत्तिः । एतदुक्तं भवति। सोपादानं चेत्कार्य्यं तत आत्मैवोपादानमुक्तं तस्यैवोपादानत्वेन श्रुतेरुपादानान्तरकल्पनानुपपत्तेरिति । स्यादेतत् । अस्त्वात्मोपादानमस्य जगतस्तस्य तूपादानान्तरमश्रूयमाणमप्यन्यद्भविष्यतीत्यत आह । “नह्यात्मागन्तुकः कस्यचिदुपादानान्तरस्योपादेयः” कुतः “स्वयं सिद्धत्वात्” सत्ता वा प्रकाशो वास्य स्वयं सिद्धौ तत्र प्रकाशात्मिकायाः सिद्धेस्तावदनागन्तुकत्वमाह । “नह्यात्मात्मनः” इति । उपपादितमेतद्यथा संशयविपर्य्यासपारोच्यानास्पदत्वात् । कदापि नात्मा पराधीनप्रकाशस्तदधीनप्रकाशास्तु प्रमाणादयोऽत एव श्रुतिः ‘तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति’ इति । “न चेदृशस्य निराकरणं सम्भवति” इति । निराकरणमपि हि तदधीनात्मलाभं तद्विरुद्धं नोदेतुमर्हतीत्यर्थः । सत्ताया अनागन्तुकत्वमस्याह । “तथाहमेवेदानीं जानामि” इति । प्रमाप्रमाणप्रमेयाणां वर्त्तमानातीतानागतत्वेऽपि प्रमातुः सदा वर्तमानत्वेनानुभवादप्रच्युतस्वभावस्य नागन्तुकं सत्त्वम् । त्रैकाल्यावच्छेदेन ह्यागन्तुकत्वं व्याप्तं तत्प्रमातुः सदा वर्तमानाद्व्यावर्त्तमानमागन्तुकत्वं स्वव्याप्यमादाय निवर्त्तत इति । “अन्यथाभवत्यपि ज्ञातव्ये” इति । प्रकृतिप्रत्ययाभ्यां ज्ञानज्ञेययोरन्यथाभावो दर्शितः। ननु जीवतः प्रमातुर्मा भूदन्यथाभावो मृतस्य तु भविष्यतीत्यत आह । “तथा भस्मीभवत्यपि” इति । यत्

खलु सत्स्वभावमनुभवसिद्धं तस्यानिर्वचनीयत्वमन्यतो बाधकादवसातव्यम्। बाधकञ्च घटादीनां स्वभावाद्विचलनं प्रमाणोपनीतं, यस्य तु न तदस्त्यात्मनो न तस्य तत् कल्पनं युक्तमबाधितानुभवसिद्धस्य सत्स्वभावस्यानिर्वचनीयत्वकल्पना प्रमाणाभावात्। तदिदमुक्तं "न सम्भावयितुं शक्यम्" इति। तदनेन प्रबन्धेन प्रत्यनुमानेनाकाशानुत्पत्त्यनुमानं दूषयित्वानैकान्तिकत्वेनापि दूषयति। "यत्तूक्तं समानजातीयम्" इति। नाप्यनेकमेवोपादानमुपादेयमारभते यत्र हि क्षीरं दधिभावेन परिणमते तत्र नावयवानामनेकेषामुपादानत्वमभ्युपगन्तव्यं किन्तूपात्तमेव क्षीरमेकमुपादेयदधिभावेन परिणमते। यथा निरवयवपरमाणुवादिनां क्षीरपरमाणुर्दधिपरमाणुभावेनेति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः॥ ८॥

यद्यभ्यासे भूयस्त्वमर्थस्य भवति नाल्पत्वं दूरत एवोपचरितत्वं हन्त भोः पवनस्य नित्यत्वप्रसङ्गः। वायुश्चान्तरिक्षमेतदमृतमिति द्वयोरमृतत्वमुक्त्वा पुनः पवनस्य विशेषेणाह। "सैषाऽनस्तमिता देवता यद्वायुः" इति। तस्मादभ्यासान्नापेक्षिकं वायोरमृतत्वमपि तु औत्पत्तिकमेवेति प्राप्तं, तदिदमुक्तं भाष्यकृता। "अस्तमयप्रतिषेधादमृतत्वश्रवणाच्च" इति। चेन समुच्चयार्थेनाभ्यासो दर्शितः। एवं प्राप्ते, उच्यते। एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानाद्गतिज्ञावाक्यार्थस्य प्राधान्यात्तदुपपादनार्थत्वाच्च वाक्यान्तराणां तेषामपि चाद्वैतक्रमप्रतिपादकानां मातरिश्वोत्पत्तिप्रतिपादकानां बहुलमुपलब्धेर्मुख्यभूयस्त्वाभ्याममूषां श्रुतीनां बलीयस्त्वादेतदनुरोधेना-

मृतत्वास्तमयप्रतिषेधावापेक्षिकत्वेन नेतव्याविति । भूयसीः श्रुतीरपेक्ष्य द्वे अपि श्रुती शब्दमात्रमुक्ते ॥

असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

ननु न चास्य कश्चिज्जनितेत्यात्मनः सतोऽकारणत्वश्रुतेः कथमुत्पत्त्याशङ्का, न च वचनमदृष्ट्वा पूर्वः पक्ष इति युक्तम्, अधीतवेदस्य ब्रह्मजिज्ञासाधिकारादवर्शनानुपपत्तेरत आह । "वियत्पवनयोः" इति । यथा हि वियत्पवनयोरमृतत्वानस्तमयत्वश्रुती श्रुत्यन्तरविरोधादापेक्षिकत्वेन नीते । एवमकारणत्वश्रुतिरात्मनोऽग्निविस्फुलिङ्गदृष्टान्तश्रुतिविरोधात्प्रमाणान्तरविरोधाच्चापेक्षिकत्वेन व्याख्यातव्या । न चात्मनः कारणवत्त्वेऽनवस्था बीजाङ्कुरवदनादित्वात् कार्य्यकारणपरम्पराया इति भावः । "तथा विकारेभ्यः" इति । प्रमाणान्तरविरोधो दर्शितः । एवं प्राप्ते, उच्यते । सदेकस्वभावस्योत्पत्त्यसम्भवः । कुतः । "अनुपपत्तेः" । सदेकस्वभावं हि ब्रह्म श्रूयते तदसति बाधके नान्यथयितव्यम् । उक्तमेतद्विकाराः सत्त्वेनानुभूता अपि कतिपयकालकलातिक्रमे विनश्यन्तो दृश्यन्त इत्यनिर्वचनीयास्त्रैकाल्याव्यवच्छेदादिति । न चात्मा तादृशस्तस्य श्रुतेरनुभवाद्वा वर्त्तमानैकस्वभावत्वेन प्रसिद्धेस्तदिदमाह । "सन्मात्रं हि ब्रह्म" इति । एतदुक्तं भवति । यत्स्वभावाद्विचलति तदनिर्वचनीयं निर्वचनीयोपादानं युक्तं, न तु विपर्य्ययः । यथा रज्जूपादानः सर्पो न तु सर्पोपादाना रज्जुरिति । ययोस्तु स्वभावादप्रच्युतिस्तयोर्निर्वचनीययोर्नोपादेयोपादानभावः, यथा रज्जुशुक्तिकयोरिति । न च निरधिष्ठानो विभ्रम इत्याह । "नाप्यसतः" इति । न च निरधिष्ठानभ्रमपरम्परानादितेत्याह ।

"मूलप्रकृत्यनभ्युपगमेऽनवस्थाप्रसङ्गात्" इति। पारमार्थिको हि कार्य्यकारणभावोऽनादिर्नानवस्थया दुष्यति। समारोपस्तु विकारस्य न समारोपितोपादान इत्युपपादितं माध्यमिकमतनिषेधाधिकारे तदत्र न प्रसक्तव्यम्। तस्मान्नासदधिष्ठानविभ्रमसमर्थनाऽनादित्वेनोचितेत्यर्थः। अग्निविस्फुलिङ्गश्रुतिश्चौपाधिकरूपापेक्षया नेतव्या। शेषमतिरोहितार्थम्। ये तु गुणादिकालोत्पत्तिविषयमिदमधिकरणं वर्णयाञ्चक्रुस्तैः सतोऽनुपपत्तेरिति कथं ग्रेन व्याख्येयमविरोधसमर्थनप्रस्तावे चास्य सङ्गतिर्वक्तव्या। अबादिर्वाह्वकालादीनामुत्पत्तिप्रतिपादकवाक्यस्यानवगमात्। तदास्तां तावत्॥

तेजोऽतस्तथाह्याह॥ १०॥

यद्यपि वायोरग्निरित्यपादानपञ्चमी कारकविभक्तिरुपपदविभक्तेर्बलीयसीति नैयमानन्तर्य्यपरा युक्ता, तथापि बहुश्रुतिविरोधेन दुर्बलाप्युपपदविभक्तिरेवात्रोचिता। ततश्चानन्तर्य्यदर्शनपरेयं वायोरग्निरिति श्रुतिः। न च साक्षाद्ब्रह्मजत्वसम्भवे तदंशत्वेन तज्जत्वं परम्परताश्रयितुं युक्तम्। वाजपेयस्य पशुयूपवदिति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते उच्यते। युक्तं पशुयागवाजपेययोरङ्गाङ्गिनोर्नानात्वात्तत्र साक्षाद्वाजपेयासम्बन्धे कथं ग्रेन परम्पराश्रयणम्। इह तु वायोर्ब्रह्मविकारस्यापि ब्रह्मणो वस्तुतोऽनन्यत्वाद्वायूपादानत्वे साक्षादेव ब्रह्मोपादानत्वोपपत्तेः कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वानुरोधेनोभयथोपपद्यमानाः श्रुतयः कांस्यभोजिन्यायेन नियम्यन्त इति युक्तमिति राद्धान्तः। "पारम्पर्य्यजत्वेऽपि" इति। भेदकल्पनाभिप्रायं यतः पारमार्थिकभेदमाह। "वायुभावापन्नं ब्रह्म" इति। "यथा तस्याः शृतम्" इति तु दृष्टान्तः परम्परामात्रसाम्येन न तु सर्वथा साम्येनेति सर्वमवदातम्॥

आपः ॥ ११ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥

अन्नशब्दोऽयं व्युत्पत्त्या च प्रसिद्ध्या च व्रीहियवादौ तद्विकारे चौदने प्रवर्त्तते । श्रुतिश्च प्रकरणाद्बलीयसी, सा च वाक्यशेषेणोपोद्बलिता यत्र क्वचन वर्षतीत्येतेन, तस्मादभ्यवहार्य्यं व्रीहियवाद्येवात्राद्भ्यो जायत इति विवक्षितम् । कार्ष्ण्यमपि हि सम्भवति कस्यचिददनीयस्य, नहि पृथिव्यपि कृष्णा, लोहितादिरूपाया अपि दर्शनात् । ततश्च श्रुत्यन्तरेणाद्भ्यः पृथिवी, पृथिव्या ओषधय इत्यादिना विरोध इति पूर्वः पक्षः । श्रुत्योर्विरोधे वस्तुनि विकल्पानुपपत्तेरन्यतरानुगुणतयान्यतरा नेतव्या । तत्र किमद्भ्यः पृथिवीति पृथिवीशब्दोऽन्नपरतया नीयतामुतान्नमसृजतेत्यन्नशब्दः पृथिवीपरतयेति विषये महाभूताधिकारानुरोधात् 'प्रायिककृष्णरूपानुरोधाच्च तद्यदपां शर आसीत्' इति च पुनः श्रुत्यनुरोधाच्च वाक्यशेषस्य चान्यथाप्युपपत्तेरन्नशब्दोऽन्नकारणे पृथिव्यामिति राद्धान्तः ॥

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः ॥ १३ ॥

सृष्टिक्रमे भूतानामविरोध उक्त इदानीमाकाशादिभूताधिष्ठात्र्यो देवताः किं स्वतन्त्रा एवोत्तरोत्तरभूतसर्गे प्रवर्त्तन्त उत परमेश्वराधिष्ठिताः परतन्त्रा इति । तत्राकाशाद्वायुर्वायोरग्निरिति स्ववाक्ये निरपेक्षाणां श्रुतेः स्वयं चेतनानां च चेतनान्तरापेक्षायां प्रमाणाभावात्, प्रस्तावस्य च लिङ्गस्य च पारम्पर्य्येणापि मूलकारणस्य ब्रह्मण उपपत्तेः, स्वतन्त्राणामेवाकाशादीनां वाय्वादिकारणत्वमिति जगतो ब्रह्मयोनित्व-

व्याघात इति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते। आकाशाद्वायुरित्यादय आकाशादीनां केवलानामुपादानभावमाचक्षते, न पुनः स्वातन्त्र्येणाधिष्ठातृत्वम्। न च चेतनानां स्वकार्य्ये स्वातन्त्र्यमित्येतदप्यैकान्तिकं, परतन्त्राणामपि तेषां बहुलमुपलब्धेर्भृत्यान्तेवास्यादिवत्। तस्माल्लिङ्गप्रस्तावसामञ्जस्याय स ईश्वर एव तेन तेनाकाशादिभावेनोपादानभावेनावतिष्ठमानः स्वयमधिष्ठाय निमित्तकारणभूतस्तं तं विकारं वाय्वादिकं सृजतीति युक्तम्। इतरथा लिङ्गप्रस्तावौ क्लेशितौ स्यातामिति। "परमेश्वरावेशवशात्" इति। परमेश्वर एवान्तर्यामिभावेनाविष्ट ईक्षिता, तस्मात्सर्वस्य कार्य्यजातस्य साक्षात्परमेश्वर एवाधिष्ठाता निमित्तकारणं न त्वाकाशादिभावमापन्नः। आकाशादिभावमापन्नस्तूपादानमिति सिद्धम्॥

विपर्य्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च॥ १४॥

उत्पत्तौ महाभूतानां क्रमः श्रुतो नाप्ययेऽप्ययमात्रस्य श्रुतत्वात्। तत्र नियमे सम्भवति नानियमो व्यवस्थारसिकैर्हि सः। न च व्यवस्थायां सत्यामव्यवस्था युज्यते। तत्र क्रमभेदापेक्षायां किं दृष्टोऽप्ययक्रमो घटादीनां महाभूतेऽप्ययक्रमनियामकोऽस्त्वाहो, श्रौत उत्पत्तिक्रम इति विषये श्रौतस्य श्रौतान्तरमभ्यर्हितं समानजातीयतया तस्यैव बुद्धिसान्निध्यात्। न दृष्टं, विरुद्धजातीयत्वात्। तस्माच्छ्रौतेनैवोत्पत्तिक्रमेणाप्ययक्रमो नियम्यत इति प्राप्ते, उच्यते। अप्ययस्य क्रमापेक्षायां खलूत्पत्तिक्रमो नियामको भवेत्, न त्वस्त्यप्ययस्य क्रमापेक्षा, दृष्टानुमानोपनीतेन क्रमभेदेन श्रुत्यनुसारिणोऽप्ययक्रमस्य बाध्यमानत्वात्। तस्मिन् हि

सत्युपादानोपरमेऽप्युपादेयमस्तीति स्यान्न चैतदस्ति। तस्मात् तद्विरुद्धदृष्टक्रमावरोधादाकाङ्क्षैव नास्ति, क्रमान्तरं प्रत्ययोग्यत्वात् तस्य तदिदमुक्तं सूत्रकृता 'उपपद्यते च' इति। भाष्यकारोऽप्याह। "न चासावयोग्यत्वादप्ययेनाकाङ्क्ष्यते" इति। तस्मादुत्पत्तिक्रमाद्विपरीतः क्रम इत्येतन्न्यायमूला च स्मृतिरुक्ता ॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥

तदेवं भावनोपयोगिनौ भूतानामुत्पत्तिप्रलयौ विचार्य्य बुद्धीन्द्रियमनसां क्रमं विचारयति। अत्र च विज्ञायतेनेनेति व्युत्पत्त्या विज्ञानशब्देनेन्द्रियाणि च बुद्धिं च ब्रूते। तत्रैतेषां क्रमापेक्षायामात्मानश्च भूतानि चान्तरा समाम्नानात्तेनैव पाठेन क्रमो नियम्यते। तस्मात् पूर्वोत्पत्तिक्रमभङ्गप्रसङ्गः। यत आत्मनः करणानि करणेभ्यश्च भूतानीति प्रतीयते, तस्मादात्मन आकाश इति भज्यते। अन्नमयमिति च मयडानन्दमय इतिवत् न विकारार्थ इति प्राप्तेऽभिधीयते। विभक्तत्वात्तावन्मनःप्रभृतीनां कारणापेक्षायामन्नमयं मन इत्यादिलिङ्गश्रवणादपेक्षितार्थकथनाय विकारार्थत्वमेव मयटो युक्तम्, इतरथा त्वनपेक्षितमुक्तं भवेत्। न च तदपि घटते। नह्यन्नमयो यज्ञ इतिवदन्नप्राचुर्य्यं मनसः सम्भवति। एवं चेद्भूतविकारा मनआदयो भूतानां परस्तादुत्पद्यन्त इति युक्तम्। प्रौढवादितयाऽभ्युपेत्याह। "अथ त्वभौतिकानि" इति। भवत्वात्मन एव करणानामुत्पत्तिः, न खल्वेतावता भूतैरात्मनो नोत्पत्तव्यम्। तथा च नोक्तक्रमभङ्गप्रसङ्गः। विशिष्यते भिद्यते भज्यत इति यावत् ॥

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥

देवदत्तादिनामधेयं तावज्जीवात्मनो न शरीरस्य तन्नाम्ने शरीराय श्राद्धादिकरणानुपपत्तेः। तन्मृतो देवदत्तो जातो देवदत्त इति व्यपदेशस्य मुख्यत्वं मन्वानस्य पूर्वः पक्षः, मुख्यत्वे शास्त्राक्तामुष्मिकस्वर्गादिफलसम्बन्धानुपपत्तेः शास्त्रविरोधात् लौकिकव्यपदेशो भाक्तो व्याख्येयः। भक्तिश्च शरीरस्योत्पादविनाशौ ततस्तत्संयोग इति जातकर्मादि च गर्भवीजसमुद्भवजीवपापप्रक्षयार्थं, न तु जीवजन्मजपापक्षयार्थम्। अतएव स्मरन्ति।

एवमेनः शमं याति वीजगर्भसमुद्भवमिति।

तस्मान्न शरीरोत्पत्तिविनाशाभ्यां जीवजन्मविनाशाविति सिद्धम्। एतच्च लौकिकव्यपदेशस्याभ्रान्तिमूलत्वमभ्युपेत्याधिकरणम्। उक्ता त्वध्यासभाष्येऽस्य भ्रान्तिमूलतेति। मा भूतामस्य शरीरादयव्ययाभ्यां स्थूलावुत्पत्तिविनाशौ, आकाशादेरिव तु महासर्गादौ तदन्ते चोत्पत्तिविनाशौ जीवस्य भविष्यत इति शङ्कान्तरमपनेतुमिदमारभ्यते॥

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥

विचारमूलसंशयस्य वीजमाह। "श्रुतिविप्रतिपत्तेः" इति। तामेव दर्शयति। "कासुचिद्धि श्रुतिषु" इति। पूर्वपक्षं गृह्णाति। "तत्र प्राप्तम्" इति। परमात्मनस्तावद्विरुद्धधर्मसंसर्गादपहतानपहत-पाप्मत्वादि-लक्षणाज्जीवानामन्यत्वम्। ते चेन्न विकारास्ततस्तत्त्वान्तरत्वे बहुतराद्वैतश्रुतिविरोधः। ब्रह्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाविरोधश्च। तस्माच्छ्रुतिभिरनुज्ञायते विकारत्वं प्रमाणान्तरं चाचोक्तं, "विभक्तत्वादा-

काशादिवत्" इति । यथा 'अग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गाः' इति च श्रुतिः साक्षादेव ब्रह्मविकारत्वं जीवानां दर्शयति । यथा सुदीप्तात् पावकादिति च ब्रह्मणो जीवानामुत्पत्तिञ्च तत्राप्ययञ्च साक्षाद्दर्शयति । नन्वक्षराद्भावानामुत्पत्तिप्रलयाववगम्येते न जीवानामित्यत आह । "जीवात्मनाम्" इति । स्यादेतत् । सृष्टिश्रुतिष्वाकाशाद्युत्पत्तिरिव कस्माज्जीवोत्पत्तिर्नाम्नायते । तस्मादाम्नानयोग्यस्यानाम्नानात् तस्योत्पत्त्यभावं प्रतीम इत्यत आह । "न च क्वचिदश्रवणम्" इति । एवं हि कस्याञ्चिच्छाखायामाम्नातस्य कतिपयाङ्गसहितस्य कर्मणः शाखान्तरीयाङ्गोपसंहारो न भवेत् । तस्माद्बहुतरश्रुतिविरोधादनुप्रवेशश्रुतिर्विकारभावापत्त्या व्याख्येया । तस्मादाकाशवज्जीवात्मान उत्पद्यन्त इति प्राप्ते, उच्यते । भवेदेवं यदि जीवा ब्रह्मणो भिद्येरन् न त्वेतदस्ति तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदनेन जीवेनेत्याद्यविभागश्रुतेरौपाधिकत्वाच्च भेदस्य घटकरकाद्याकाशवद्विरुद्धधर्मसंसर्गस्योपपत्तेः । उपाधीनां च मनोमय इत्यादीनां श्रुतेर्भूयसीनां च नित्यत्वाजत्वादिगोचराणां श्रुतीनां दर्शनादुपाधिप्रविलयेनोपहितस्येति च प्रश्नोत्तराभ्यामनेकधोपपादनाच्छ्रुत्या "अविभागस्य चैको देवः सर्वभूतेषु गूढः" इति श्रुत्यैवोक्तत्वान्नित्या जीवात्मानो न विकारा न चाद्वैतप्रतिज्ञाविरोध इति सिद्धम् । मैत्रेयीब्राह्मणं चाधस्ताद्व्याख्यातमिति नेह व्याख्यातम् ॥

ज्ञोऽत एव ॥ १८ ॥

कर्मणा हि ज्ञानाख्यो व्याप्तस्तदभावे न भवति धूम इव धूमध्वजाभावे, सुषुप्ताद्यवस्थासु च ज्ञेयस्याभावात्तद्व्याप्यस्य ज्ञानस्याभावः । तथा च नात्मस्वभावश्चैतन्यं तद-

नुवृत्तावपि चैतन्यस्य व्यावृत्तेः। तस्मादिन्द्रियादिभावाभावानुविधानाद् ज्ञानभावाभावयोरिन्द्रियादिसन्निकर्षाधेयमागन्तुकमस्य चैतन्यं धर्मो न स्वाभाविकः। अत एवेन्द्रियादीनामर्थवत्त्वमितरथा वैयर्थ्यमिन्द्रियाणां भवेत्। नित्यचैतन्यश्रुतयश्च शक्त्यभिप्रायेण व्याख्येयाः। अस्ति हि ज्ञानोत्पादनशक्तिर्निजा जीवानां, न तु व्योम्न इवेन्द्रियादिसन्निकर्षेऽप्येषां ज्ञानं न भवतीति। तस्माज्जडा एव जीवा इति प्राप्ते, अभिधीयते। यदागन्तुकज्ञानं जड़स्वभावं तत्कदाचित् परोक्षं कदाचित् सन्दिग्धं कदाचिद्विपर्य्यस्तं, यथा घटादि, न चैवमात्मा। तथाह्यनुमिमानोऽप्यपरोक्षः स्मरन्नप्यानुभविक सन्दिहानोऽप्यसन्दिग्धो विपर्य्यस्यन्नप्यविपरीतः सर्वस्यात्मा तथाच तत्स्वभावः। न च तत्स्वभावस्य चैतन्यस्याभावः तस्य नित्यत्वात्। तस्माद् वृत्तयः क्रियारूपाः सकर्म्मिकाः कर्माभावे सुषुप्त्यादौ निवर्त्तन्ते। न चैतन्यमात्मस्वभाव इति सिद्धम्। तथाच नित्यचैतन्यवादिन्यः श्रुतयो न कथञ्चित् क्लेशेन व्याख्यातव्या भवन्ति। गन्धादिविषयवृत्त्युपजनने चेन्द्रियाणामर्थवत्त्वमिति सर्वमवदातम्॥

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्॥ १९॥

यद्यप्यविकृतस्यैव परमात्मनो जीवभावस्तथा चानणुपरिमाणत्वं, तथाप्युत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रुतेश्च साक्षादणुपरिमाणश्रवणस्य चाविरोधार्थमिदमधिकरणमित्याक्षेपसमाधानाभ्यामाह। "ननु च" इति। पूर्वपक्षं गृह्णाति। "तत्र प्राप्तं तावत्" इति। विभागसंयोगोत्पादौ हि तूत्क्रान्त्यादीनां फलं, न च सर्वगतस्य तौ स्तः। सर्वत्र नित्यप्राप्तस्य वा सर्वात्मकस्य वा तदसम्भवादिति॥

स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २० ॥

उत्क्रमणं हि मरणे निरूढम्। तच्चाचलतोऽपि तत्र सतो देहस्वाम्यनिवृत्त्योपपद्यते न तु गत्यागतौ। तयोश्चलने निरूढयोः कर्तृस्थभावयोर्व्यापिन्यसम्भवादिति मध्यमं परिमाणं महत्त्वं शरीरस्यैव, तच्चार्हतपरीक्षायां प्रत्युक्तम्। गत्यागती च परममहति न सम्भवतोऽतः पारिशेष्यादणुत्वसिद्धिः। गत्यागतिभ्याञ्च प्रादेशिकत्वसिद्धौ मरणमपि देहादपसर्पणमेव जीवस्य न तु तत्र सतः स्वाम्यनिवृत्तिमात्रमिति सिद्धमित्याह। "सत्योश्च गत्यागत्योः" इति। इतश्च देहादपसर्पणमेव जीवस्य मरणमित्याह। "देहप्रदेशानाम्" इति। तस्माद्गत्यागत्यपेक्षोत्क्रान्तिरपि सापादानाणुत्वसाधनमित्यर्थः। न केवलमपादानश्रुतेस्तच्छरीरप्रदेशगन्तव्यत्वश्रुतेरप्येवमेवेत्याह। "स एतास्तेजोमात्राः" इति॥

नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २१ ॥

यत उत्क्रान्त्यादिश्रुतिभिर्जीवानामणुत्वं प्रसाधितं ततो व्यापकात्परमात्मनस्तेषां तद्विकारतया भेदः। तथा च महत्त्वानन्त्यादिश्रुतयः परमात्मविषया न जीवविषया इत्यविरोध इत्यर्थः। यदि जीवा अणवस्ततो योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति कथं शारीरो महत्त्वसम्बन्धित्वेन प्रतिनिर्दिश्यते इति चोदयति। "ननु" इति। परिहरति। "शास्त्रदृष्ट्या" पारमार्थिकदृष्ट्या निर्देशो वामदेववत्। यथा हि गर्भस्थ एव वामदेवो जीवः परमार्थदृष्ट्यात्मनो ब्रह्मत्वं प्रतिपेदे। एवं विकाराणां प्रकृतेर्वास्तवादभेदात्तत्परिमाणत्वव्यपदेश इत्यर्थः॥

स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २२ ॥

स्वशब्दं विभजते। "साक्षादेव" इति। उन्मानं विभजते।

"तथोन्मानमपि" इति। उद्धृत्य मानमुन्मानं, बालाग्रादुद्धृतः शततमो भागस्तस्मादपि शततमादुद्धृतः शततमो भाग इति तदिदमुन्मानम्। आराग्रादुद्धृतं मानमाराग्रमात्रमिति सूत्रान्तरमवतारयितुं चोदयति। "नन्वणुत्वे सति" इति। अणुरात्मा न शरीरव्यापीति न सर्वाङ्गीणशैत्योपलब्धिः स्यादित्यर्थः॥

अविरोधश्चन्दनवत्॥ २३॥

त्वक्संयुक्तो हि जीवस्त्वक् च सकलशरीरव्यापिनीति त्वग्व्याप्यात्मसम्बन्धः सकलशैत्योपलब्धौ समर्थ इत्यर्थः॥

अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि॥ २४॥

चन्दनबिन्दोः प्रत्यक्षतोऽल्पीयस्त्वं बुद्ध्वा युक्ता कल्पना भवति, यस्य तु सन्दिग्धमणुत्वं सर्वाङ्गीणं च कार्य्यमुपलभ्यते तस्य व्यापित्वमौत्सर्गिकमपहाय नेयं कल्पनावकाशं लभते इति शङ्कार्थः। न च हरिचन्दनबिन्दुदृष्टान्तेनाणुत्वानुमानं जीवस्य, प्रतिदृष्टान्तसम्भवेनानैकान्तिकत्वादित्याह। "न चात्रानुमानम्" इति। शङ्कामिमामपाकरोति। "अत्रोच्यते" इति। यद्यपि पूर्वोक्ताभिः श्रुतिभिरणुत्वं सिद्धमात्मनस्तथापि वैभवाच्छ्रुत्यन्तरमुपन्यस्तम्॥

गुणाद्वा लोकवत्॥ २५॥

ये तु सावयवत्वाच्चन्दनबिन्दोरणुसञ्चारेण देहव्याप्तिरुपपद्यते न त्वात्मनोऽनवयवस्याणुसञ्चारः सम्भवी, तस्माद्वैषम्यमिति मन्यन्ते तान् प्रतीदमुच्यते, "गुणाद्वा लोकवत्" इति। तद्विभजते। "चैतन्य" इति। यद्यप्यणुर्जीवस्तथापि तद्गुण-

चैतन्यं सकलदेहव्यापि। यथा प्रदीपस्याल्पत्वेऽपि तद्गुण: प्रभा सकलगृहोदरव्यापिनीति। एतदपि शङ्काद्वारेण दूषयित्वा दृष्टान्तान्तरमाह ॥

व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २६ ॥

"अक्षीयमाणमपि तत्" इति। क्षयस्यातिसूक्ष्मतयाऽनुपलभ्यमानक्षयमिति। शङ्कते। "स्यादेतत्" इति। विश्लिष्टानामल्पत्वादित्युपलक्षणं द्रव्यान्तरपरमाणूनामनुप्रवेशादित्यपि द्रष्टव्यम्। विश्लेषानुप्रवेशाभ्यां च सन्नपि विश्लेष: सूक्ष्मत्वान्नोपलक्ष्यते इति। निराकरोति। "न" कुत:। "अतीन्द्रियत्वात्" इति। परमाणूनां परमसूक्ष्मत्वात्तद्गतरूपादिवद्गन्धोऽपि नोपलभ्येतोपलभ्यमानो वा सूक्ष्म उपलभ्यते न स्थूल इत्यर्थ:। शेषमतिरोहितार्थम् ॥

पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेश: प्राज्ञवत् ॥ २६ ॥

"कण्टकतोदनेऽपि" इति। महदल्पयो: संयोगोऽल्पमवरुणद्धि न महान्तं, न जातु घटकरकादिसंयोगा नभसो नभो व्यश्नुवतेऽपि त्वल्पानेव घटकरकादीन् इतरथा यत्र नभस्तत्र सर्वत्र घटकरकाद्युपलम्भ इति तेऽपि नभ:परिमाणा प्रसज्येरन्निति। न चाणोर्जीवस्य सकलशरीरगता वेदनोपपद्यते। यद्यप्यन्त:करणमणु तथापि तस्य त्वचा सम्बद्धत्वात्त्वचश्च समस्तशरीरव्यापित्वादेकदेशेऽप्यधिष्ठिता त्वगधिष्ठितैवेति शरीरव्यापी जीव: शक्नोति सर्वाङ्गीणं शैत्यमनुभवितुं त्वगिन्द्रियेण गङ्गायाम्, अणुस्तु जीवो यत्रास्ति तस्मिन्नेव शरीरप्रदेशे

तदनुभवेन सर्वाङ्गीणम्, तस्यासर्वाङ्गीणत्वात्। कण्टकतोदनस्य तु प्रादेशिकतया न सर्वाङ्गीणोपलब्धिरिति वैषम्यम्। "गुणत्वमेव हि" इति। इदमेव हि गुणानां गुणत्वं यद्द्रव्यदेशत्वमत एव हि हेमन्ते विषक्तावयवाप्यद्रव्यगतेऽतिसान्द्रे शीतस्पर्शेऽनुभूयमानेऽप्यनुद्भूतं रूपं नोपलभ्यते यथा, तथा मृगमदादीनां गन्धवाहविप्रकीर्णसूक्ष्मावयवानामतिसान्द्रे गन्धेऽनुभूयमाने रूपस्पर्शौ नानुभूयेते, तत्कस्य हेतोरनुद्भूतत्वात्तयोर्गन्धस्य चोद्भूतत्वादिति। न च द्रव्यस्य प्रचयप्रसङ्गः द्रव्यान्तरावयवपूरणात्। अत एव कालपरिवासवशादस्य हृतगन्धितोपलभ्यते। अपि च चैतन्यं नाम न गुणो जीवस्य गुणिनः, किन्तु स्वभावः। न च स्वभावस्य व्यापित्वे भावस्याव्यापित्वं तत्स्वप्रच्युतेरित्याह। "यदि च चैतन्यम्" इति। तदेवं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणसिद्धे जीवस्याविकारितया परमात्मत्वे तथा श्रुत्यादितः परममहत्त्वे च या नामाणुत्वश्रुतयस्तास्तदनुरोधेन बुद्धिगुणसारतया व्याख्येया इत्याह। "तद्गुणसारत्वात्" इति। तद्व्याचष्टे। "तस्या बुद्धेः" इति। आत्मना स्वसम्बन्धिन्या बुद्धेरुपस्थापितत्वात् तदा परामर्शः। नहि शुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्यात्मनस्तत्त्वं संसारिभिरनुभूयते। अपि तु योयं मिथ्याज्ञानद्वेषाद्यनुषक्तः स एव प्रत्यात्ममनुभवगोचरः। न च ब्रह्मस्वभावस्य जीवात्मनः कूटस्थानित्यस्य स्वत इच्छाद्वेषानुषङ्गसम्भव इति। बुद्धिगुणानां तेषां तदभेदाध्यासेन तद्धर्मत्वाध्यास उदशरावाध्यस्तस्येव चन्द्रमसो विम्बस्य तोयकम्पे कम्पवत्त्वाध्यास इत्युपपादितमध्यासभाष्ये। तथा च बुद्ध्याद्युपाधिकृतमस्य जीवत्वमिति बुद्धेरन्तःकरणस्याणुतया सोऽप्यणुव्यपदेशभाग्भवति नभ इव करकोपहितं करकपरिमाणम्। तथा चोत्क्रान्त्यादीनामुपपत्तिरिति। निगदव्याख्यातमितरत्।

प्रायणेऽसत्त्वमसंसारित्वं वा ततश्च कृतविप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गः ॥

यावदात्मभावित्वात्तु न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

यावत्संसार्य्यात्मभावित्वादित्यर्थः । समानः सन्निति बुद्ध्या समानः तद्गुणसारत्वादिति । "अपि च मिथ्या ज्ञान" इति । न केवलं यावत्संसार्य्यात्मभावित्वमागमत उपपत्तितश्चेत्यर्थः । "आदित्यवर्णम्" इति । प्रकाशरूपमित्यर्थः । "तमसः" इति । अविद्याया इत्यर्थः । तमेव विदित्वा साक्षात्कृत्य मृत्युमविद्यामत्येतीति योजना । अनुशयबीजं पूर्वपक्षी प्रकटयति । "ननु सुषुप्तप्रलययोः" इति । "सता" परमात्मना । अनुशयबीजपरिहारः । अत्रोच्यते ॥

पुंस्त्वादिवत्तस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥

स्यादेतत् । अन्तःकरणेऽपि सति तस्य नित्यसन्निधानात् कस्मान्नित्योपलब्ध्यनुपलब्धी न प्रसज्येते । अथादृष्टविपाककादाचित्कत्वात् सामर्थ्यप्रतिबन्धाप्रतिबन्धाभ्यामन्तःकरणस्य नायं प्रसङ्गः । तावसत्येवान्तःकरणे आत्मनो वेन्द्रियाणां वास्तां, तत्किमन्तर्गडुनान्तःकरणेनेति चोदयति । "अथवान्यतरस्यात्मनः" इति । अथवेति सिद्धान्तं निवर्त्तयति । सिद्धान्ती ब्रूते । "न चात्मनः" इति । अवधानं खल्वनुबुभूषा शुश्रूषा वा । न चैते आत्मनो धर्मौ, तस्याविक्रियत्वात् । न चेन्द्रियाणामेकैकेन्द्रियव्यतिरेकेऽप्यन्धादीनां दर्शनात् । न च ते

आन्तरत्वे नानुभूयमाने बाह्ये सम्भवतः। तस्मादस्ति तदान्तरं किमपि यस्य चैते तदन्तःकरणम्। तदिदमुक्तं "यस्यावधन" इति। अत्रैवार्थे श्रुतिं दर्शयति। "तथा च" इति।

कर्त्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्॥ ३३॥

ननु तद्गुणसारत्वादित्यनेनैव जीवस्य कर्त्तृत्वं भोक्तृत्वं च लब्धमेवेति तदुपपादनमनर्थकमित्यत आह। "तद्गुणसारत्वाधिकारेण" इति। तस्यैवैष प्रपञ्चो ये पश्यन्त्यात्मा भोक्तैव न कर्त्तेति तन्निराकरणार्थः। शास्त्रफलं प्रयोक्तरि तल्लक्षणत्वादित्याह स्म भगवान् जैमिनिः। प्रयोक्तर्य्यनुष्ठातरि कर्त्तरीति यावत्। शास्त्रफलं स्वर्गादि, कुतः, प्रयोक्तृफलसाधनतालक्षणत्वात् शास्त्रस्य विधेः, कर्त्रपेक्षितोपायता हि विधिः, बुद्धिश्चेत् कर्त्री भोक्ता चात्मा ततो यस्यापेक्षितोपायो भोक्तुर्न तस्य कर्त्तृत्वं यस्य कर्त्तृत्वं न च तस्यापेक्षितोपाय इति किं केन सङ्गतमिति शास्त्रस्यानर्थकत्वमविद्यमानाभिधेयत्वं तथा चाप्रयोजनत्वं स्यात्। यथा च तद्गुणसारतयास्या वस्तु सदपि भोक्तृत्वं सांव्यवहारिकमेवं कर्त्तृत्वमपि सांव्यवहारिकं न तु भाविकम्। अविद्यावद्विषयत्वञ्च शास्त्रस्योपपादितमध्यासभाष्य इति सर्वमवदातम्॥

विहारोपदेशात्॥ ३४॥

विहारः सञ्चारः, क्रिया, तत्र स्वातन्त्र्यं नाकर्त्तुः सम्भवति, तस्मादपि कर्त्ता जीवः॥

उपादानात्॥ ३५॥

तदेतेषां प्राणानामिन्द्रियाणां विज्ञानेन बुद्ध्या विज्ञानं ग्रहणशक्तिमादायोपादायेत्युपादाने स्वातन्त्र्यं नाकर्त्तुः सम्भवति॥

व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्य्ययः ॥३६॥

अभ्युच्चयमात्रमेतन्न सम्यगुपपत्तिः । विज्ञानं कर्त्तृ यज्ञं तनुते सर्वत्र हि बुद्धिः करणरूपा करणत्वेनैव व्यपदिश्यते न कर्त्तृत्वेन इह तु कर्त्तृत्वेन तस्या व्यपदेशे विपर्य्ययः स्यात्तस्मादात्मैव विज्ञानमिति व्यपदिष्टः । तेन कर्त्तेति । सूत्रान्तरमवतारयितुं चोदयति । अत्राह । "यदि" इति । प्रज्ञावान् स्वतन्त्र इष्टमेवात्मनः सम्पादयेन्नानिष्टमनिष्टसम्पत्तिरप्यस्योपलभ्यते, तस्मान्न स्वतन्त्रस्तथा च न कर्त्ता तल्लक्षणत्वात्तस्येत्यर्थः । अस्योत्तरम् ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥

करणादीनि कारकान्तराणि कर्त्ता प्रयुङ्क्ते न त्वयं कारकान्तरैः प्रयुज्यत इत्येतावन्मात्रमस्य स्वातन्त्र्यं न तु कार्य्यक्रियायां न कारकान्तराण्यपेक्षत इति । ईदृशं हि स्वातन्त्र्यं नेश्वरस्याप्यत्रभवतोऽस्तीत्युत्तमसंकथः कर्त्ता स्यात् । तथा चायमदृष्टपरिपाकवशादिष्टमभिप्रेप्सुस्तत्साधनविभ्रमणानिष्टोपायं व्यापारयन्ननिष्टं प्राप्नुयादित्यनियमः कर्त्तृत्वञ्चेति न विरोधः विषयप्रकल्पनमात्रप्रयोजनत्वादिति । नित्यचैतन्यस्वभावस्य खल्वात्मन इन्द्रियादीनि करणानि स्वविषयमुपनयन्ति, तेन विषयावच्छिन्नमेव चैतन्यं वृत्तिरिति विज्ञानमिति चाख्यायते तत्र चास्यास्ति स्वातन्त्र्यमित्यर्थः ॥

शक्तिविपर्य्ययात् ॥ ३८ ॥

पूर्वं कारकविभक्तिविपर्य्य य उक्तः सम्प्रति कारकशक्तिविपर्य्यय इत्यपुनरुक्तम् । अविपर्य्ययाय तु करणान्तरकल्पनायां नाम्नि विसंवाद इति ॥

समाध्यभावाच्च ॥ ३९ ॥

समाधिरिति संयममुपलक्षयति। धारणाध्यानसमाधयो हि संयमपदवेदनीयाः। यथाहुः। त्रयमेकत्र संयम इति। अत्र श्रोतव्यो मन्तव्य इति धारणोपदेशः। निदिध्यासितव्य इति ध्यानोपदेशः। द्रष्टव्य इति समाधेरुपदेशः। यथाहुः, तदेव ध्यानमर्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिरिति सोऽयमिह कर्त्तात्मा समाधावुपदिश्यमान आत्मनः कर्त्तृत्वमवैतीति सूत्रार्थः॥

यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह। "एवं तावत्" इति। विमृशति। "तत् पुनः" इति। पूर्वपक्षं गृह्णाति। "तत्र" इति। शास्त्रार्थवत्त्वादयो हि हेतव आत्मनः कर्त्तृत्वमापादयन्ति। न च स्वाभाविके कर्त्तृत्वे सम्भवति असत्यपवादे तदौपाधिकं युक्तम्, अतिप्रसङ्गात्। न च मुक्त्यभावप्रसङ्गोऽस्यापवादकः, यथा ज्ञानस्वभावो ज्ञेयाभावेऽपि नाज्ञो भवत्येवं कर्त्तृस्वभावोऽपि क्रियावेशाभावेऽपि नाकर्त्ता। तस्मात् स्वाभाविकमेवास्य कर्तृत्वमिति प्राप्ते, अभिधीयते। नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं हि ब्रह्म भूयोभूयः श्रूयते तदस्य बुद्धत्वमसत्यपि बोद्धव्ये युक्तं वह्नेरिवासत्यपि दाह्ये दग्धृत्वं, तच्छीलस्य तस्यावगमात्। कर्त्तृत्वं त्वस्य क्रियावेशादवगन्तव्यम्। न च नित्योदासीनस्य कूटस्थस्य नित्यस्यासक्तच्छक्तस्य सम्भवति, तस्य च कदाचिदपि असंसर्गे कथं तच्छक्तियोगो निर्विषयायाः शक्तेरसम्भवात्। तथा च यदि तत्सिद्ध्यर्थं तद्विषयः क्रियावेशोऽभ्युपेयते तथा सति तत्स्वभावस्य स्वभावोच्छेदाभावाद् भावनाशप्रसङ्गो न च मुक्तस्यास्ति क्रियायोग इति। क्रियाया

दुःखत्वात्। न विगलितसकलदुःखपरमानन्दावस्था मोक्षः स्यादित्याशयवानाह। "न स्वाभाविकं कर्त्तृत्वमात्मनः" इति। अभिप्रायमबुद्ध्वा चोदयति। "ननु स्थितायामपि" इति। परिहरति। "न निमित्तानामपि" इति। शक्तशक्याश्रया शक्तिः स्वसत्तयाऽवश्यं शक्यमाक्षिपति। तथा च तयाऽऽक्षिप्तं शक्यं सदैव स्यादिति भावः। चोदयति। "ननु मोक्षसाधनविधानात्" इति। परिहरति। "न साधनायत्तस्य" इति। अस्माकन्तु न मोक्षः साध्यः, अपितु ब्रह्मस्वरूपं तच्च नित्यमिति। उक्तमभिप्रायमाविष्करोति। "अपि च नित्यशुद्ध" इति। चोदयति। "पर एव तर्हि संसारी" इति। अयमर्थः। परश्चेत्संसारी तस्याविद्याप्रविलये मुक्तौ सर्वे मुच्येरन्नविशेषात्। ततश्च सर्वसंसारोच्छेदप्रसङ्गः। परस्मादन्यश्चेत्स बुद्ध्यादिसङ्घात एवेति तस्यैव तर्हि मुक्तिसंसारौ नात्मन इति। परिहरति। "नाविद्या प्रत्युपस्थापितत्वात्" इति। न परमात्मनो मुक्तिसंसारौ तस्य नित्यमुक्तत्वान्नापि बुद्ध्यादिसङ्घातस्य, तस्याचेतनत्वादपि त्वविद्योपस्थापितानां बुद्ध्यादिसङ्घातानां भेदात्तत्तद्बुद्ध्यादिसङ्घातभेदोपधान आत्मैकोऽपि भिन्न इव विशुद्धोऽप्यविशुद्ध इव ततश्चैकबुद्ध्यादिसङ्घातापगमे तत्र मुक्त इवेतरत्र बद्ध इव यथा मणिकृपाणाद्युपधानभेदादेकमेव मुखं नानेव दीर्घमिव वृत्तमिव श्याममिवावदातमिवान्यतमोपधानविगमे तत्र मुक्तमिवान्यत्रोपहितमिवेति नैकमुक्तौ सर्वमुक्तिप्रसङ्गः, तस्मान्न परमात्मनो मोक्षसंसारौ नापि बुद्ध्यादिसङ्घातस्य किन्तु बुद्ध्याद्युपहितस्यात्मस्वभावस्य जीवभावमापन्नस्येति परमार्थः। अत्रैवान्वयव्यतिरेकौ श्रुतिभिरादर्शयति। "तथा च" इति। इतश्चौपाधिकं यदुपाध्यभिभवोद्भवाभ्यामस्याभिभवोद्भवौ दर्शयति श्रुतिरित्याह। "तथा

स्वप्नजागरितयोः” इति। अत्रैवार्थे सूत्रं व्याचष्टे। “तदेतदाह” इति। सम्प्रसादः सुषुप्तिः। स्यादेतत्। तक्ष्णः पाश्यादयः सन्ति तैरयं वास्यादीन् व्यापारयन् भवतु दुःखी, परमात्मा त्वनवयवः केन मनःप्रभृतीनि व्यापारयेदिति वैषम्यं तक्ष्णो दृष्टान्तेनेत्यत आह। “तत्त्दृष्टान्तश्च” इति। यथा स्वशरीरेणोदासीनस्तक्षा सुखी वास्यादीनि तु करणानि व्यापारयन् दुःखी, तथा स्वात्मनात्मोदासीनः सुखी मनःप्रभृतीनि तु करणादीनि व्यापारयन् दुःखीत्येतावताऽस्य साम्यं न तु सर्वथा। यथाऽऽत्मा च जीवोऽवयवान्तरानपेक्षः स्वशरीरं व्यापारयत्येवं मनःप्रभृतीनि तु करणान्तराणि व्यापारयतीति प्रमाणसिद्धे नियोगपर्य्यनुयोगानुपपत्तिः। पूर्वपक्षहेतूननुभाष्य दूषयति। “यत्तूक्तम्” इति। यत्परं हि शास्त्रं स एव शास्त्रार्थः। कर्त्रपेक्षितोपायभावनापरं तत् न कर्त्तृस्वरूपपरम्। तेन यथा लोकसिद्धं कर्त्तारमपेक्ष्य स्वविषये प्रवर्त्तमानं न पुंसः स्वाभाविकं कर्त्तृत्वमवगमयितुमुत्सहते, तस्मात्तत्त्वमसीत्याद्युपदेशविरोधादविद्याकृतं तदवतिष्ठते। चोदयति। “ननु सन्ध्ये स्थाने” इति। औपाधिकं हि कर्त्तृत्वं नोपाध्यपगमे सम्भवतीति स्वाभाविकमेव युज्यत इत्यर्थः। अपि च यत्रापि करणमस्ति तत्रापि केवलस्यात्मनः कर्त्तृत्वश्रवणात् स्वाभाविकमेव युक्तमित्याह। “तथोपादानेऽपि” इति। तदेतत् परिहरति। “न तावत्सन्ध्य” इति। उपाध्यपगमोऽसिद्धोऽन्तःकरणस्योपाधेः सन्ध्येऽप्यवस्थानादित्यर्थः। अपि च स्वप्ने यादृशं ज्ञानं तादृशो विहारोऽपीत्याह। “विहारोऽपि च तत्र” इति। “तथोपादानेऽपि” इति। यद्यपि कर्त्तृविभक्तिः केवले कर्त्तरि श्रूयते तथापि कर्मकरणोपधानकृतमस्य कर्त्तृत्वं न शुद्धस्य, नहि परशुसहायश्छेत्ता केवलश्छेत्ता

भवति। ननु यदि न केवलस्य कर्त्तृत्वमपि तु करणादिसहितस्यैव, तथा सति करणादिष्वपि कर्त्तृविभक्तिः स्यान्न चैतदस्तीत्याह। "भवति च लोके" इति। करणादिष्वपि कर्त्तृविभक्तिः कदा चिदस्त्येव विवक्षावशादित्यर्थः। अपि चेयमुपादानश्रुतिः करणव्यापारोपरममात्रपरा न स्वातन्त्र्यपरा कर्त्तृविभक्तिस्तु भाक्ती कूलं पिपतिषतीतिवदबुद्धिपूर्वकस्य करणव्यापारोपरमस्य दृष्टत्वादित्याह। "अपि चास्मिन्नुपादान" इति। यस्त्वयं व्यपदेश इति यत्तदुक्तमस्माभिरभ्युच्चयमात्रमेतदिति तदितः समुत्थितम्। "सर्वकारकाणामिव" इति। विक्लिद्यन्ति तण्डुला ज्वलन्ति काष्ठानि विभर्त्ति स्थालीति हि स्वव्यापारे सर्वेषां कर्त्तृत्वं, तत्किं बुद्ध्यादीनां कर्त्तृत्वमेव न करणत्वमित्यत आह। "उपलब्धपेक्षं त्वेषां करणत्वम्"। नन्वेवं सति तस्यामेवात्मनः स्वाभाविकं कर्त्तृत्वमस्त्वित्यत आह। "न च तस्या" मुपलब्धावप्यस्य स्वाभाविकं "कर्त्तृत्वमस्ति" कस्मा "न्नित्योपलब्धिस्वरूपत्वात्" आत्मनो नहि नित्ये स्वभावे चास्ति भावस्य व्यापार इत्यर्थः। तदेवं नास्योपलब्धौ स्वाभाविकं कर्त्तृत्वमस्तीत्युक्तम्। नापि बुद्ध्यादेरुपलब्धिकर्त्तृत्वमात्मन्यध्यस्तं यथा तद्गतमध्यवसायादिकर्त्तृत्वमित्याह। "अहङ्कारपूर्वकमपि कर्त्तृत्वं नोपलब्धुर्भवितुमर्हति"। कुतः। "अहङ्कारस्याप्युपलभ्यमानत्वात्"। नहि शरीरादि यस्यां क्रियायां गम्यं तस्यामेव गन्तृ भवति। एतदुक्तं भवति। यदि बुद्धिरुपलब्ध्री भवेत् ततस्तस्या उपलब्धृत्वमात्मन्यध्यवस्येत। न चैतदस्ति, तस्या जडत्वेनोपलभ्यमानतयोपलब्धिकर्त्तृत्वानुपपत्तेः। यदा चोपलब्धौ बुद्धेरकर्त्तृत्वं तदा यदुक्तं बुद्धेरुपलब्धृत्वे करणान्तरं कल्पनीयं तथा च नाममात्रे विसंवाद इति तन्न भवतीत्याह। "न चैवं

सति करणान्तरकल्पना" बुद्धेरुपलब्धृत्वाभावात्। तत्किमिदानीमकरणं बुद्धिरुपलब्धा वाल्मा चानुपलब्धेत्यत आह। "बुद्धेः करणत्वाभ्युपगमात्"। अयमभिसन्धिः। चैतन्यमुपलब्धिरात्मस्वभावो नित्य इति न तत्रात्मनः कर्त्तृत्वम्, नापि बुद्धेः करणत्वं, किन्तु चैतन्यमेव विषयावच्छिन्नं वृत्तिरिति चोपलब्धिरिति चाख्यायते। तस्य तु तत्तद्विषयावच्छेदे वृत्तौ बुद्ध्यादीनां करणत्वमात्मनश्च तदुपधानेनाहङ्कारपूर्वकं कर्त्तृत्वं युज्यत इति॥

परात्तु तच्छ्रुतेः॥ ४१॥

यदेतज्जीवानामौपाधिकं कर्त्तृत्वं तत्प्रवर्त्तनालक्षणेषु रागादिषु सत्सु नेश्वरमपरं प्रवर्त्तकं कल्पयितुमर्हति, अतिप्रसङ्गात्। नचेश्वरो द्वेषपक्षपातरहितो जीवान् साध्वसाधुनि कर्मणि प्रवर्त्तयितुमर्हति येन धर्माधर्मापेक्षया जगद्वैचित्र्यमपपद्येत। स हि स्वतन्त्रः कारुणिको धर्म एव जन्तून् प्रवर्त्तयेन्नाधर्मे, ततश्च तत्प्रेरिता जन्तवः सर्वे धार्मिका एवेति सुखिन एव स्युर्न दुःखिनः। स्वतन्त्रास्तु रागादिप्रयुक्ताः प्रवर्त्तमाना धर्माधर्मप्रचयवन्तो वैचित्र्यमनुभवन्तीति युक्तम्। एवञ्च विधिनिषेधयोरर्थवत्त्वमितरथा तु सर्वथा जीवा अस्वतन्त्रा इतीश्वरेणैव प्रवर्त्यन्त इति कृतं विधिनिषेधाभ्यां, नहि बलवदनिलसलिलौघनुद्यमानं प्रत्युपदेशोऽर्थवान्। तस्मादेष ह्येव साधु कर्म कारयतीत्यादयः श्रुतयः समस्तविधिनिषेधश्रुतिविरोधाल्लोकविरोधाच्चैश्वर्य्यप्रशंसापरतया नेया इति प्राप्तेऽभिधीयते। एष ह्येव साधु कर्म कारयतीत्यादयस्तावच्छ्रुतयः सर्वव्यापारेषु जन्तूनामीश्वरतन्त्रतामाहुः। तदसति बन्धके न प्रशंसापरतया व्याख्यातुमुचि-

तम् । न च श्रुतिसिद्धस्य कल्पनीयता, येन प्रवर्त्तकेषु रागादिषु सत्सु तत्कल्पना विरुध्येत । न चेश्वरतन्त्रत्वे धर्म एव जन्तूनां प्रवृत्तेः सुखित्वमेव न वैचित्र्यमिति युक्तम् । यद्यप्ययमीश्वरो वीतरागस्तथापि पूर्वपूर्वजन्तुः कर्मापेक्षया जन्तून् धर्माधर्मयोः प्रवर्त्तयन् न द्वेषपक्षपाताभ्यां विषमो नापि निर्घृणः । न च कर्मप्रचयस्यादिरस्त्यनादित्वात्संसारस्य । न चेश्वरतन्त्रस्य कृतं विधिनिषेधाभ्यामिति साम्प्रतम् । नहीश्वरः प्रबलतरपवन इव जन्तून् प्रवर्त्तयत्यपि तु तच्चैतन्यमनुरुध्यमानो रागाद्युपहारमुखेनैवं चेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारार्थिनो विधिनिषेधावर्थवन्तौ भवतः । तदनेनाभिसन्धिनोक्तं “परायत्तेऽपि हि कर्त्तृत्वे करोत्येव जीवः” इति । तस्माद्विधिनिषेधशास्त्राविरोधाल्लोकस्य स्थूलदर्शित्वात् ‘एष ह्येव साधु कर्म कारयति’ इत्यादिश्रुतिः ।

‘अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।
ईश्वरप्रेरितो गच्छेत् स्वर्गं ना श्वभ्रमेव वा’ ॥ इति ।

स्मृतेश्चेश्वरतन्त्राणामेव जन्तूनां कर्त्तृत्वं, न तु स्वतन्त्राणामिति सिद्धम् । ईश्वर एव विधिनिषेधयोः स्थाने नियुज्येत यद्विधिनिषेधयोः फलं तदीश्वरेण तत्प्रतिपादितधर्माधर्मनिरपेक्षेण कृतमिति विधिनिषेधयोरानर्थक्यम् । न केवलमानर्थक्यं विपरीतं चापद्यत इत्याह । “तथा विहितकारिणाम्” इति । पूर्वोक्तश्च दोषः कृतनाशाकृताभ्यागमः प्रसज्येत । अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥ ४३ ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह । “जीवेश्वरयोः” इति । उपका-

र्थोपकारकभावः प्रयोज्यप्रयोजकभावः। अत्रापाततो विनिगमनाहेतोरभावादनियमो निश्चय इत्युक्तो निश्चयहेत्वाभासदर्शनेन भेदपक्षमालम्ब्याह। "अथवा" इति। ईशितव्येशितृभावश्चान्वेष्यान्वेष्टृभावश्च ज्ञेयज्ञातृभावश्च नियम्यनियन्तृभावश्चाधाराधेयभावश्च न जीवपरमात्मनोरभेदेऽवकल्पते। न च 'ब्रह्मदाशा ब्रह्मकितवाः' इत्याद्याश्च श्रुतयो दाशा ब्रह्मकितवा ब्रह्मेत्यादिप्रतिपादनपरा जीवानां ब्रह्मणो भेदेऽवकल्पन्ते। न चैताभिर्भेदाभेदप्रतिपादनपराभिः श्रुतिभिः साक्षादंशत्वप्रतिपादकाच्च मन्त्रवर्णात्पादोऽस्य विश्वा भूतानीत्यादेः, स्मृतेश्च ममैवांश इत्यादेर्जीवानामीश्वरांशत्वसिद्धिः निरतिशयोपाधिसम्पदा च विभूतियोगेनेश्वरः स्वांशानामपि निकृष्टोपाधीनामीष्ट इति युज्यते। नहि तावदनवयवेश्वरस्य जीवा भवितुमर्हन्त्यंशाः। अपि च जीवानां ब्रह्मांशत्वे तद्गता वेदना ब्रह्मणो भवेत्। पादादिगता इव वेदना देवदत्तस्य। ततश्च ब्रह्मभूयंगतस्य समस्तजीवगतवेदनानुभवप्रसङ्ग इति वरं संसार एव मुक्तेस्तत्र हि स्वगतवेदनामात्रानुभवात् न भूरि दुःखमनुभवति। मुक्तस्तु सर्वजीववेदनाभागिति प्रयत्नेन मुक्तिरनर्थबहुलतया परिहर्तव्या स्यादिति। तथा भेदाभेदयोः परस्परविरोधिनोरेकत्रासम्भवान्नांशत्वं जीवानाम्। न च ब्रह्मैव सदसन्तस्तु जीवा इति युक्तं सुखदुःखमुक्तिसंसारव्यवस्थाभावप्रसङ्गादनुज्ञापरिहाराभावप्रसङ्गाच्च। तस्माज्जीवा एव परमार्थसन्तो न ब्रह्मैकमद्वयम्। अद्वैतश्रुतयस्तु जातिदेशकालाभेदनिमित्तोपचारादिति प्राप्तेऽभिधीयते। अनधिगतार्थावबोधनानि प्रमाणानि विशेषतः शब्दः। तत्र भेदो लोकसिद्धत्वान्न शब्देन प्रतिपाद्यः। अभेदस्त्वनधिगतत्वादधिगतभेदानुवादेन प्रतिपादनमर्हति। येन च वाक्य-

मुपक्रम्यते मध्ये च परामृश्यते अन्ते चोपसंह्रियते तदेव तस्य तात्पर्य्यमुपनिषदश्चाद्वैतोपक्रमतत्परामर्शतदुपसंहारा अद्वैतपरा एव युज्यन्ते। न च यत्परास्तदौपचारिकं युक्तम्, अभ्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति नाल्पत्वमपि प्रागेवो-पचरितत्वमित्युक्तम्। तस्मादद्वैते भाविके स्थिते जीवभाव-स्तस्य ब्रह्मणोऽनाद्यनिर्वचनीयाविद्योपधानभेदादेकस्येव विम्बस्य दर्पणाद्युपाधिभेदात्प्रतिविम्बभेदाः। एवं चानुज्ञा-परिहारौ लौकिकवैदिकौ सुखदुःखमुक्तिसंसारव्यवस्था चोप-पद्यते। न च मोक्षस्यानर्थबहुलता, यतः प्रतिविम्बानामिव श्यामतावदाततादिर्जीवानामिव नानावेदनाभिसम्बन्धो ब्रह्म-णस्तु विम्बस्येव न तदभिसम्बन्धः। यथा च दर्पणापनये तत्प्रतिविम्बं विम्बभावेऽवतिष्ठते, न कृपाणे प्रतिविम्बित-मप्येवमविद्योपधानविगमे जीवे ब्रह्मभाव इति सिद्धं जीवो ब्रह्मांश इव तत्त्वतया न त्वंश इति तात्पर्य्यार्थः। सप्तदश-संख्यापरिमितो राशिर्गणः सप्तदशकः। तद्यथा, बुद्धिकर्म-न्द्रियाणि वाह्यानि दश बुद्धिमनसो वृत्तिभेदमात्रेण भिन्ने अप्येकीकृत्यैकमन्तःकरणं शरीरं पञ्च विषया इति सप्तद-शको राशिः। अनुज्ञाविधिरभिमतो न तु प्रवृत्तप्रवर्त्तना। अपौरुषेये प्रवर्त्तयितुरभिप्रायानुरोधासम्भवात्। क्रत्वर्था-यामग्नीषोमीयहिंसायां प्रवृत्तप्रवर्त्तनानुपपत्तेश्च। पुरुषार्थेऽपि नियमांशेऽप्रवृत्तेः। "कः पुनर्देहसम्बन्धः" इति। नहि कूट-स्थनित्यस्यात्मनोपरिणामिनोऽस्ति देहेन संयोगः समवायो वाऽन्यो वा कश्चित् सम्बन्धः सकलधर्मातिगत्वादित्यभिसन्धिः। उत्तरं "देहादिरयं संघातोऽहमेवेत्यात्मनि विपरीतप्रत्ययो-त्पत्तिः"। अयमर्थः। सत्यं नास्ति कश्चिदात्मनो देहादिभिः पारमार्थिकः सम्बन्धः, किन्तु बुद्ध्यादिजनितात्मविषया विप-

रीता वृत्तिरहमेव देहादिसङ्घात इत्येवंरूपा। अस्यां देहादिसङ्घात आत्मतादात्म्येन भासते। सोऽयं सांवृतस्तादात्म्यलक्षणः सम्बन्धो न पारमार्थिक इत्यर्थः। गूढाभिसन्धिश्चोदयति। "सम्यग्दर्शिनस्तर्हि" इति। उत्तरं "न तस्य" इति। यदि सूक्ष्मस्थूलदेहादिसङ्घातोऽविद्योपदर्शित एकमेवाद्वितीयं ब्रह्मास्मीति सम्यग्दर्शनमभिमतम्, अद्धा तद्वन्तं प्रति विधिनिषेधयोरानर्थक्यमेव। एतदेव विशदयति। "हेयोपादेययोः" इति। चोदको निगूढाभिसन्धिमाविष्करोति। "शरीरव्यतिरेकदर्शिन एव" आमुष्मिकफलेषु कर्मसु दर्शपूर्णमासादिषु नियोज्यत्वमिति चेत्परिहरति। "न, तत्सङ्घातत्वाभिमानात्"। एतद्विभजते। "सत्यम्" इति। यो ह्यात्मनः षाट्कौशिकाद्देहादुपपत्त्या व्यतिरेकं वेद, न तु समस्तबुद्ध्यादिसंघातव्यतिरेकं, तस्यामुष्मिकफलेष्वधिकारः। समस्तबुद्ध्यादिव्यतिरेकवेदिनस्तु कर्तृभोक्तृत्वाभिमानरहितस्य नाधिकारः कर्मणि। तथा च न यथेष्टचेष्टा, अभिमानविकलस्य तस्या अप्यभावादिति। येषां तु सांख्यानां वैशेषिकाणां वा सुखदुःखव्यवस्थां पारमार्थिकीमिच्छतां बहव आत्मानः सर्वगतास्तेषामेवैष व्यतिकरः प्राप्नोति। तत्र प्रश्नपूर्वकं सांख्यान् प्रति व्यतिक्रमं तावदाह। "कथम्" इति। यादृशस्तादृशो गुणसम्बन्धः सर्वान् पुरुषान् प्रत्यविशिष्ट इति तत्कृते सुखदुःखे सर्वान् प्रत्यविशिष्टे। न च कर्मनिबन्धना व्यवस्था, कर्मणः प्राकृतत्वेन प्रकृतेश्च साधारणत्वेनाव्यवस्थातादवस्थ्यात्' चोदयति। "स्यादेतत्" इति। अयमर्थः। न प्रधानं स्वविभूतिख्यापनाय प्रवर्त्तते, किन्तु पुरुषार्थम्। यं च पुरुषं प्रत्यनेन भोगापवर्गौ पुरुषार्थौ साधितौ तं प्रति समाप्ताधिकारतया निवर्त्तते, पुरुषान्तरं तु प्रत्यसमाप्ताधि-

कारं प्रवर्त्तते। एवं च मुक्तसंसारिव्यवस्थोपपत्तेः सुखदुःखव्यवस्थापि भविष्यति, इति निराकरोति। "नहि" इति। सर्वेषां पुरुषाणां विभुत्वात् प्रधानस्य च साधारण्यादमुं पुरुषं प्रत्यनेनार्थः साधित इत्येतदेव नास्ति। तस्मात् प्रयोजनवशेन विना हेतुं व्यवस्थाऽऽस्थेया। सा चायुक्ता, हेत्वभावादित्यर्थः। भवतु सांख्यानामव्यवस्था प्रधानसमवायाददृष्टस्य प्रधानस्य च साधारण्यात्। काणादादीनां त्वात्मसमवाय्यदृष्टं प्रत्यात्ममसाधारणं तत्कृतश्च मनसा सहात्मनः स्वस्वामिभावलक्षणः सम्बन्धोऽनादिरदृष्टभेदानामनादित्वात्, तथा चात्ममनःसंयोगस्य साधारण्येऽपि स्वस्वामिभावस्यासाधारण्यादभिसन्ध्यादिव्यवस्थोपपद्यत एव। न च संयोगोऽपि साधारणः। नहि तस्य मनस आत्मान्तरैर्यः संयोगः स एव स्वामिनाप्यात्मसंयोगस्य प्रतिसंयोगिभेदेन भेदात्। तस्मादात्मैकत्वस्यागमसिद्धत्वाद्वावस्थायाश्चैकत्वेऽपि उपपत्तेर्नानेकात्मकल्पनागौरवादागमविरोधाच्चान्त्यविशेषवत्त्वेन च भेदकल्पनायामन्योन्याश्रयापत्तेः। भेदे हि तत्कल्पना ततश्च भेद इति। एतदेव काणादमतदूषणं भाष्यकृता तु प्रौढवादितया काणादान् प्रत्यप्यदृष्टानियमादित्यादीनि सूत्राणि योजितानि सांख्यमतदूषणपराण्येवेति तु रोचयन्ते केचित्तदास्तां तावत् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते भगवत्पादशारीरकभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

तथा प्राणाः ॥ १ ॥

यद्यपि ब्रह्मवेदने सर्ववेदनप्रतिज्ञातादुपपादनश्रुतिविरोधाद्बहुतराद्वैतश्रुतिविरोधाच्च प्राणानां सर्गादौ सद्भावश्रुतिवि-

यदमृतत्वादिश्रुतय इवान्यथा कथञ्चिन्नेतुमुचिता, तथाप्यन्यथानयनप्रकारमविद्वानन्यथानुपपद्यमानैकापि श्रुतिर्बह्वीरन्यथयेदिति मन्वानः पूर्वपक्षयति। अत्र चात्युत्क्षयतया वियदधिकरणपूर्वपक्षहेतून् स्मारयति। "तत्र तावत्" इति। शब्दैकप्रमाणसमधिगम्या हि महाभूतोत्पत्तिस्तस्या यत्र शब्दो निवर्त्तते तत्र तत्प्रमाणाभावेन तदभावः प्रतीयते। यथा चैत्यवन्दनतत्कर्मधर्मताया इत्यर्थः। अत्रापाततः श्रुतिविप्रतिपत्त्यानध्यवसायेन पूर्वपक्षयित्वाऽथवेत्यभिहितं पूर्वपक्षमवतारयति। अभिप्रायोऽस्य दर्शितः 'प्राणव्यापच्च तद्वत्' इत्यत्राश्मप्रतिग्रहेष्ट्याद्यधिकरणपूर्वपक्षसूत्रार्थसादृश्यं तदा परामृष्टम्। राद्धान्तस्तु स्यादेतदेवं यदि सर्गादौ प्राणसद्भावश्रुतिरनन्यथासिद्धा भवेत्। अन्यथैव त्वेषा सिध्यति। अवान्तरप्रलये ह्यग्निसाधनानां सृष्टिर्वक्ष्यति तदर्थोऽसावुपक्रमः। तत्राधिकारिपुरुषः प्रजापतिरप्रनष्ट एव त्रैलोक्यमात्रं प्रलीनमतस्तदीयान् प्राणानपेक्ष्य सा श्रुतिरुपपन्नार्था। तस्माद्भूयसीनां श्रुतीनामनुग्रहाय सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपत्त्यर्थस्य चोत्तरस्य सन्दर्भस्य गौणत्वे तु प्रतिज्ञातार्थानुगुण्याभावेनानपेक्षितार्थत्वप्रसङ्गात्, प्राणा अपि नभोवद्ब्रह्मणो विकारा इति। न च चैत्यवन्दनादिवत्सर्वथा प्राणानामुत्पत्त्यश्रुतिः, क्वचित् खल्वेषामुत्पत्त्यश्रवणमुत्पत्तिश्रुतिस्तु तत्र तत्र दर्शिता। तस्माद्वैषम्यं चैत्यवन्दनपोषधादिभिरिति। केचिद्वियदधिकरणव्याख्यानेन गौण्यसम्भवादिति सूत्रं व्याचक्षते। गौणी प्राणानामुत्पत्तिश्रुतिरसम्भवादुत्पत्तेरिति। तदयुक्तम्, विकल्पासहत्वात्। तथाहि, प्राणानां जीववद्वाविकृतब्रह्मात्मतयानुपपत्तिः स्यात्, ब्रह्मणस्तत्त्वान्तरतया वा, न तावज्जीववदेषामविकृतब्रह्मात्मता जडत्वात्। तस्मा-

त्त्वान्तरतयैषामनुत्पत्तिराख्येया । तथाच ब्रह्मवेदनेन सर्ववेदनप्रतिज्ञाव्याहतिः समस्तवेदान्तव्याकोपश्चेत्येतदाह । "वियदधिकरणे हि" इति ॥

तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम् ॥

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥

वाच इति वाक्प्राणमनसामुपलक्षणम् । अयमर्थः । यत्रापि तेजःप्रभृतीनां सृष्टौ प्राणसृष्टिर्नोक्तेति ब्रूषे । तत्राप्युक्तेति ब्रूमहे । तथाहि, यस्मिन् प्रकरणे तेजोऽबन्नपूर्वकत्वं वाक्प्राणमनसामाम्नायतेऽन्नमयं हीत्यादिना, तद्यदि मुख्यार्थं ततस्तत्सामान्यात्सर्वेषामेव प्राणानां सृष्टिरुक्ता । अथ गौणं, तथापि ब्रह्मकर्तृकायां नामरूपव्याक्रियायामुपक्रमोपसंहारपर्य्यालोचनया श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेश्च ब्रह्मकार्य्यत्वप्रपञ्चनार्थमेव प्राणादीनामापोमयत्वाद्यभिधानमित्युक्तैव तत्रापि प्राणसृष्टिरिति सिद्धम् ॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह । उत्पत्तिविषयः" इति । संशयकारणमाह । "श्रुतिविप्रतिषेधात्" इति । "विषयः" संशयः । क्वचित् सप्त प्राणाः । तद्यथा । चक्षुर्घ्राणरसनवाक्श्रोत्रमनस्त्वगिति । क्वचिदष्टौ प्राणा ग्रहत्वेन बन्धनेन गुणेन सङ्कीर्त्यन्ते । तद्यथा, घ्राणरसनवाक्चक्षुःश्रोत्रमनोहस्तत्वगिति त एते ग्रहाः, एषां तु विषया अतिग्रहास्त्वष्टावेव प्राणो वै ग्रहः सोपानेनातिग्राहेण गृहीतोऽपानेन हि गन्धान् जिघ्रतीत्यादिना सन्दर्भेणोक्ताः । क्वचिन्नव । तद्यथा, सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः द्वाववाञ्चाविति, द्वे श्रोत्रे द्वे चक्षुषी द्वे घ्राणे एका

वागिति सप्त। पायूपस्थौ बुद्धिमनसी वा द्वाववाच्चाविति नव। क्वचिद्दश। नव वै पुरुषे प्राणास्त उक्ता नाभिर्दशमीति। क्वचिदेकादश, दशेमे पुरुषे प्राणाः। तद्यथा, बुद्धीन्द्रियाणि प्राणादीनि पञ्चकर्मेन्द्रियाण्यपि हस्तादीनि पञ्चात्मैकादश, आप्नोति व्याप्नोत्यधिष्ठानेनेत्यात्मा मनः स एकादश इति। क्वचिद् द्वादश। सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायनमित्यत्र। तद्यथा, त्वङ्नासिका-रसनचक्षुःश्रोत्रमनोहृदय-हस्तपादोपस्थ-पायूवागिति। क्वचिदेत एव प्राणा अहङ्काराधिकास्त्रयोदश। एवं विप्रतिपन्नाः प्राणेयत्तां प्रति श्रुतयः। अत्र प्रश्नपूर्वं पूर्वपक्षं गृह्णाति किं तावत् प्राप्तं, "सप्तैव" इति। सप्तैव प्राणाः। कुतः। "गतेः"। अवगतेः। "श्रुतिभ्यः" सप्त प्राणाः प्रभवन्तीत्यादिभ्यः। न केवलं श्रुतितोऽवगतिर्विशेषणादप्येवमेवेत्याह। "विशेषितत्वाच्च"। "सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः" इति। ये सप्त शीर्षण्याः श्रोत्रादयस्ते प्राणा इत्युक्ते इतरेषामशीर्षण्यानां हस्तादीनामप्राणत्वं गम्यते। यथा दक्षिणेनाक्ष्णा पश्यतीत्युक्ते वामेन न पश्यतीति गम्यते। एतदुक्तं भवति। यद्यपि श्रुतिविप्रतिषेधो यद्यपि च पूर्वसंख्यासु न परासां संख्यानां निवेशस्तथाऽप्यवच्छेदकत्वेन बह्वीनां संख्यानामसम्भवादेकस्यां कल्पमानायां सप्तत्वमेव युक्तं प्राथम्याल्लाघवाच्च, वृत्तिभेदमात्रविवक्षया त्वष्टत्वादयो गमयितव्या इति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते, उच्यते।

हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥ ६ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति न सप्तैव, किन्तु हस्तादयोऽपि प्राणाः। प्रमाणान्तरादेकदेशत्वे प्राणानां स्थितेऽतोऽस्मिन् सति सार्वविभक्तिकस्तसिः। नैवम्। लाघवात् प्राथम्य च

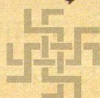
प्रमत्वमित्यक्षरार्थः। एतदुक्तं भवति। यद्यपि श्रुतयः स्वतः प्रमाणतयाऽनपेक्षास्तथापि परस्परविरोधान्नार्थतत्त्वपरिच्छेदायालम्। न च सिद्धे वस्तुनि अनुष्ठान इव विकल्पः सम्भवति। तस्मात् प्रमाणान्तरोपनीतार्थवशेन व्यवस्थाप्यन्ते। यथा स्रुवेणावद्यतीति मांसपुरोडाशावदानासम्भवात् सम्भवाच्च द्रवावदानस्य स्रुवावदाने द्रवाणीति व्यवस्थाप्यते। एवमिहापि रूपादिबुद्धिपञ्चककार्य्यव्यवस्थातश्चक्षुरादिबुद्धीन्द्रियकरणपञ्चकव्यवस्था। नह्यन्धादयः सत्स्वपीतरेषु घ्राणादिषु गन्धाद्युपलब्ध्यनुमितसद्भावेषु रूपादीनुपलभन्ते। तथा वचनादिलक्षणकार्य्यपञ्चकव्यवस्थातो वाक्पाण्यादिलक्षणकर्मेन्द्रियपञ्चकव्यवस्था। न हि जातु मूकादयः सत्स्वपि विहरणाद्यवगतसद्भावेषु पादादिषु बुद्धीन्द्रियेषु वा वचनादिमन्तो भवन्ति। एवं कर्मबुद्धीन्द्रियासम्भविन्या सङ्कल्पादिक्रियाव्यवस्थयान्तःकरणव्यवस्थानुमानम्। एकमपि चान्तःकरणमनेकक्रियाकारि भविष्यति, यथा प्रदीप एको रूपप्रकाशवर्तिविकारस्नेहशोषणहेतुः। तस्मान्नान्तःकरणभेदः। एकमेव त्वन्तःकरणं मननान्मन इति चाभिमानादहङ्कार इति चाध्यवसायाद् बुद्धिरिति चाख्यायते। वृत्तिभेदाच्चाभिन्नमपि भिन्नमिवोपचर्य्यते त्रयमिति, तत्त्वेन त्वेकमेव भेदे प्रमाणाभावात्। तदेवमेकादशानां कार्य्याणां व्यवस्थानादेकादश प्राणा इति श्रुतिराञ्जसी। तदनुगुणतया त्वितराः श्रुतयो नेतव्याः। तत्रावयुत्यनुवादेन सप्ताष्टनवदशसंख्याश्रुतयो यथैकं वृणीते द्वौ वृणीते इति त्रीन् वृणीत इत्येतदानुगुण्यात्। द्वादशत्रयोदशसंख्याश्रुती तु कथञ्चिद् वृत्तिभेदेन भेदं विवक्षित्वोपासनादिपरतया नेतव्ये। तस्मादेकादशैव प्राणा नेतर इति सिद्धम्। अपि च शीर्षण्यानां प्राणानां

यत्सप्तत्वाभिधानं तदपि चतुर्ध्वेव व्यवस्थापनीयम्, प्रमाणान्तरविरोधात्। न खलु द्वे चक्षुषी, रूपोपलब्धिलक्षणस्य कार्य्यस्याभेदात्। पिहितैकचक्षुषस्तु न तादृशी रूपोपलब्धिर्भवति यादृशी समग्रचक्षुषः, तस्मादेकमेव चक्षुरधिष्ठानभेदेन तु भिन्नमिवोपचर्य्यते। काणस्याप्येकगोलकगतेन चक्षुरवयवेनोपलम्भः। एतेन घ्राणश्रोत्रे अपि व्याख्याते। इयमपरा सूत्रद्वययोजना। "सप्तैव प्राणाः" चक्षुर्घ्राणरसनवाक्श्रोत्रमनस्त्वच उत्क्रान्तिमन्तः स्युः। सप्तानामेव गतिश्रुतेर्विशेषितत्वादिति व्याख्यातुं शङ्कते। "ननु सर्वशब्दोऽप्यत्र" इति। अस्योत्तरं "विशेषितत्वात्" इति। चक्षुरादयस्त्वक्पर्य्यन्ता उत्क्रान्तौ विशेषिताः। तस्मात्सर्वशब्दस्य प्रकृतापेक्षत्वात् सप्तैव प्राणा उत्क्रामन्ति न पाण्यादय इति प्राप्तम्। चोदयति। "नन्वत्र विज्ञानमष्टमम्" इति। न विजानातीत्याहुरित्यनेनानुत्क्रान्तं परिहरति। "नैष दोषः"। सिद्धान्तमाह। "हस्तादयस्त्वपरे सप्तभ्योऽतिरिक्ताः प्राणाः" उत्क्रान्तिभाजोऽवगम्यन्ते ग्रहत्वश्रुतेर्हस्तादीनाम्। एवं खल्वेषां ग्रहत्वाम्नानमुपपद्येत। यद्यमुक्तेरात्मानं बध्नीयुरितरथा षाट्कौशिकशरीरवदेषां ग्रहत्वं नाम्नायेत। अत एव च स्मृतिरेषां मुक्त्यवधितामाह। "पुर्य्यष्टकेन" इति। तथाथर्वणश्रुतिरप्येषामेकादशानामुत्क्रान्तिमभिवदति। तस्माच्छ्रुत्यन्तरेभ्यः स्मृतेश्च सर्वशब्दार्थासंकोचाच्च सर्वेषामुत्क्रमणे स्थितेऽस्मिन्नेवं यदुक्तं सप्तैवेति, किन्तु प्रदर्शनार्थं सप्तत्वसंख्येति सिद्धम्॥

अणवश्च॥७॥

अत्र सांख्यानामाहङ्कारिकत्वादिन्द्रियाणामहङ्कारस्य च जगन्मण्डलव्यापित्वात्सर्वगताः प्राणाः। वृत्तिस्त्वेषां शरीरदे-

शतया प्रादेशिकी तन्निबन्धना च गत्या गतिश्रुतिरिति मन्यन्ते, तान् प्रत्याह। "अणवश्च" प्राणा अनुद्भूतरूपस्पर्शता चाणुत्वं दुरधिगमत्वान्न तु परमाणुत्वं देहव्यापि कार्य्यानुत्पत्तिप्रसङ्गात्तापदूनस्य शिशिरह्रदनिमग्नस्य सर्वाङ्गीणशीतस्पर्शोपलब्धिरस्तीत्युक्तम्। एतदुक्तं भवति। यदि सर्वगतानीन्द्रियाणि भवेयुस्ततो व्यवहितविप्रकृष्टवस्तूपलम्भप्रसङ्गः। सर्वगतत्वेऽपि देहावच्छिन्नानामेव करणत्वं तेन न व्यवहितविप्रकृष्टवस्तूपलम्भप्रसङ्ग इति चेत्, हन्त प्राप्ताप्राप्तविवेकेन शरीरावच्छिन्नानामेव तेषां करणत्वमिन्द्रियत्वमिति न व्यापिनामिन्द्रियभावः। तथा च नाममात्रे विसंवादो नार्थेऽस्माभिस्तदिन्द्रियमुच्यते भवद्भिस्तु वृत्तिरिति सिद्धमणवः प्राणा इति॥

श्रेष्ठश्च॥८॥

न केवलमितरे प्राणा ब्रह्मविकाराः श्रेष्ठश्च प्राणो ब्रह्मविकारः। नासदासीदित्यधिकृत्य प्रवृत्ते ब्रह्मसूक्ते नासदासीये सर्गात्प्रागानीदिति प्राणव्यापारश्रवणादसति च व्यापारवति व्यापारानुपपत्तेः प्राणसद्भावाज्ज्यैष्ठत्वश्रुतेश्च न ब्रह्मविकारः प्राण इति मन्वानस्य बहुश्रुतिविरोधेऽपि च श्रुत्योरेतयोर्गतिमपश्यतः पूर्वपक्षः। राद्धान्तस्तु। बहुश्रुतिविरोधादेवानीदिति न प्राणव्यापारप्रतिपादिनी, किन्तु सृष्टिकारणमानीत् जीवति स्म, आसीदिति यावत्, तेन तत्सद्भावप्रतिपादनपरा। ज्यैष्ठत्वं च शेषाद्यपेक्षमिति गमयितव्यम्। तस्माद्बहुश्रुत्यनुरोधान्मुख्यस्यापि प्राणस्य ब्रह्मविकारत्वमिति सिद्धम्॥

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥

सम्प्रति मुख्यप्राणस्वरूपं निरूप्यते। अत्र हि यः प्राणः स वायुरिति श्रुतेर्वायुरेव प्राण इति प्रतिभाति। अथवा प्राण एव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः स वायुना ज्योतिषेति वायोर्भेदेन प्राणस्य श्रवणादेतद्विरोधादिदं तन्त्रान्तरीयमेव प्राणस्य स्वरूपमस्तु श्रुती च विरुद्धार्थे कथञ्चिन्नेष्येते इति सामान्यकरणवृत्तिरेव प्राणोऽस्तु। न चात्रापि करणेभ्यः पृथक् प्राणस्यानुक्रमणश्रुतिविरोधो वृत्तिवृत्तिमतोर्भेदादिति पूर्वः पक्षः। सिद्धान्तस्तु। न सामान्येन्द्रियवृत्तिः प्राणः। स हि मिलितानां वेन्द्रियाणां वृत्तिर्भवेत् प्रत्येकं वा। न तावन्मिलितानाम्, एकद्वित्रिचतुरिन्द्रियाभावे तदभावप्रसङ्गात्। नो खलु चूर्णहरिद्रासंयोगजन्माऽरुणगुणस्तयोरन्यतराभावे भवितुमर्हति। न च बहुविष्टिसाध्यं शिविकोद्वहनं द्वित्रिविष्टिसाध्यं भवति। न च त्वगेकसाध्यं, तथा सति सामान्यवृत्तित्वानुपपत्तेः। अपि च यत्सम्भूय कारकाणि निष्पादयन्ति तत्प्रधानव्यापारानुगुणावान्तरव्यापारेणैव यथा वयसां प्रातिस्विको व्यापारः पञ्जरचालनानुगुणः। न चेन्द्रियाणां प्राणे प्रधानव्यापारे जनयितव्येऽस्ति तादृशः कश्चिदवान्तरव्यापारस्तदनुगुणः। ये च रूपादिप्रत्यया न ते तदनुगुणाः, तस्मान्नेन्द्रियाणां सामान्यवृत्तिः प्राणस्तथा च वृत्तिवृत्तिमतोः कथञ्चिद्भेदविवक्षया न पृथगुपदेशो गमयितव्यः। तस्मान्न क्रिया, नापि वायुमात्रं प्राणः, किन्तु वायुभेद एवाध्यात्ममापन्नः पञ्चव्यूहः प्राण इति। स्यादेतत्। यथा चक्षुरादीनां जीवं प्रति गुणभूतत्वाज्जीवस्य च श्रेष्ठत्वाज्जीवः स्वतन्त्र एवं प्राणोऽपि प्राधान्यात् श्रेष्ठत्वाच्च स्वतन्त्रः प्राप्नोति। न च द्वयोः स्वतन्त्रयो-

रैकस्मिन् शरीरे एकवाक्यत्वमुपपद्यत इत्यपर्य्यायं विरुद्धानेकदिक्क्रियतया देह उन्मथ्येतेति प्राप्ते, उच्यते ॥

चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ १० ॥

यद्यपि चक्षुराद्यपेक्षया श्रेष्ठत्वं प्राधान्यं च प्राणस्य तथापि संहतत्वादचेतनत्वाद् भौतिकत्वाच्चक्षुरादिभिः सह शिष्टत्वाच्च पुरुषार्थत्वात् पुरुषं प्रतिपारतन्त्र्यं शयनासनादिवद्भवेत्। तथा च यथा मन्त्रीतरेषु नैयोगिकेषु प्रधानमपि राजानमपेक्ष्यास्वतन्त्र एवं प्राणोऽपि चक्षुरादिषु प्रधानमपि जीवेऽस्वतन्त्र इति। स्यादेतत्। चक्षुरादिभिः सह शासनेन करणं चेत् प्राण एवं सति चक्षुरादिविषयरूपादिवदस्यापि विषयान्तरं वक्तव्यम्। न च तच्छक्यं वक्तुम्। एकादशकरणगणनव्याकोपश्चेति दोषं परिहरति।

अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥ ११ ॥

न प्राणः परिच्छेदधारणादिकरणमस्माभिरभ्युपेयते येनास्य विषयान्तरमन्विष्येत एकादशत्वं च करणानां व्याकुप्येतापि तु प्राणान्तरासम्भवि देहेन्द्रियविधारणकारणं प्राणः। तच्च श्रुतिप्रबन्धेन दर्शितं न केवलं शरीरेन्द्रियधारणमस्य कार्य्यम्। अपि च

पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥

विपर्य्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम्। यथा मरुमरीचिकादिषु सलिलादिबुद्धयः। अतद्रूपप्रतिष्ठता च संशयेऽप्यस्ति तस्यैकाप्रतिष्ठानात्। अतः सोऽपि संगृहीतः। शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः। यद्यपि मिथ्याज्ञानेऽप्यस्ति वस्तुशून्यता तथापि न तस्य व्यवहारहेतुतास्ति। अस्य तु परिक्षितरूपविचारासहस्यापि शब्दज्ञानमाहात्म्याद व्यवहारहेतु-

भावोऽस्त्येव। यथा पुरुषस्य चैतन्यमिति। नह्यत्र षष्ठ्यर्थः सम्बन्धोऽस्ति तस्य भेदाधिष्ठानत्वात्। चैतन्यस्य पुरुषादत्यन्ताभेदात्। यद्यपि चात्राभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्नेष्यते तथापि विक्षेपसंस्कारलक्षणा मनोवृत्तिरिहास्त्येवेति सर्वमवदातम्॥

अणुश्च॥ १३॥

समस्त्रिभिर्लोकैरिति विभुत्वश्रवणाद्विभुः प्राणः समः प्लुषिणेत्याद्यास्तु श्रुतयो विभोरप्यवच्छेदाद्भविष्यन्ति। यथा विभुन आकाशस्य कुटकरकाद्यवच्छेदात्कुटादिसाम्यमिति प्राप्त आह। "अणुश्च"। उत्क्रान्तिगत्या गतिश्रुतिभ्य आध्यात्मिकस्य प्राणस्यावच्छिन्नता न विभुत्वम्। दुरधिगमतामात्रेण च शरीरव्यापिनोऽप्यणुत्वमुपचर्य्यते न त्वणुत्वमित्युक्तमधस्तात्। यत्त्वस्य विभुत्वाम्नानं तदाधिदैविकेन सूत्रात्मना समष्टिव्यष्टिरूपेण, न त्वाध्यात्मिकेन रूपेण तदाश्रयाश्च समः प्लुषिणेत्येवमाद्याः श्रुतयो देहसाम्यमेव प्राणस्याहुः स्वरूपतो न तु करकाकाशवत्परोपाधिकतया कथञ्चिन्नेतव्या इति॥

ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्॥ १४॥

यद्धि यत्कार्य्यं कुर्वद्दृष्टं तत् स्वमहिम्नैव करोतीत्येष तावदुत्सर्गः पराधिष्ठानन्तु तस्य बलवत्प्रमाणान्तरवशात्। स्यादेतत्। वास्यादीनां तक्षाद्यधिष्ठितानामचेतनानां कार्य्यकारित्व-दर्शनादचेतनत्वेनेन्द्रियाणामप्यधिष्ठातृ-देवता-कल्पनेति चेत्, न, जीवस्यैवाधिष्ठातुश्चेतनस्य विद्यमानत्वात्। 'न चाग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यादिश्रुतिभ्यो देवतानामप्यधिष्ठातृत्वमभ्युपगन्तुं युक्तम्। अनेकाधिष्ठानाभ्युपगमे हि तेषामेकाभिप्रायनियमनिमित्ताभावान्न किञ्चित्कार्य्यमुत्पद्येत

विरोधात् । अपि च य इन्द्रियाणामधिष्ठाता स एव भोक्तेति देवतानां भोक्तृत्वेन स्वामित्वं शरीर इति न जीवः स्वामी स्याद् भोक्ता च । तस्मादग्न्याद्युपचारो वागादिषु प्रकाशकत्वादिना केनचिन्निमित्तेन गमयितव्यो न तु स्वरूपेणाग्न्यादिदेवतानां मुखाद्यनुप्रवेश इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते उच्यते । नानाविधासु तावच्छ्रुतिषु स्मृतिषु च तत्र तत्र वागादिष्वग्न्यादिदेवताधिष्ठानमवगम्यते । न च तदसत्यामनुपपत्तौ क्लेशेन व्याख्यातुमुचितम् । न च स्वरूपोपयोगभेदज्ञानविरहिणो जीवस्येन्द्रियाधिष्ठातृत्वसम्भवः, सम्भवति तु देवतानामिन्द्रियाद्यार्षेण ज्ञानेन साक्षात्कृतवतीनां तत्स्वरूपभेदतदुपयोगभेदविज्ञानम् । तस्मात्ता एव देवतास्तत्करणाधिष्ठात्र्य इति युक्तं न तु जीवः । भवतु वा जीवोऽप्यधिष्ठाता तथाप्यदोषः । अनेकेषामधिष्ठातॄणामेकः परमेश्वरोऽस्ति नियन्तान्तर्यामी तद्वशाद् विप्रतिपित्सवोऽपि न विप्रतिपत्तुमर्हन्ति । तथा चैकवाक्यतया न तत्कार्य्योत्पत्तिप्रत्यूहः । न चैतावता देवतानामत्र शरीरे भोक्तृत्वम् । नहि यन्ता रथमधितिष्ठन्नपि तत्साध्यविजयादेर्भोक्तापि तु स्वाम्येव । एवं देवता अधिष्ठात्र्योऽपि न भोक्त्र्यस्तासां तावन्मात्रस्य श्रुतत्वात् । भोक्ता तु जीव एव । न च नरादिशरीरोचितं दुःखबहुलमुपभोगं सुखमय्यो देवता अर्हन्ति । तस्मात् प्राणानामधिष्ठात्र्यो देवता इति सिद्धम् । शेषमतिरोहितार्थम् ॥

त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥१७॥

मा भूत् प्राणो वृत्तिरिन्द्रियाणामिन्द्रियाण्येवास्य ज्येष्ठस्य श्रेष्ठस्य च प्राणस्य वृत्तयो भविष्यन्ति । तद्भावानुविधाय-

भावाभावत्वमिन्द्रियाणां श्रुत्यनुभवसिद्धं, तथाच प्राणशब्दस्यै-कस्यान्याय्यमनेकार्थत्वं न भविष्यति। वृत्तीनां वृत्तिमतस्त-त्त्वान्तरत्वाभावात्। तत्त्वान्तरत्वे त्विन्द्रियाणां प्राणशब्दस्या-नेकार्थत्वं प्रसज्येत। इन्द्रियेषु लाक्षणिकत्वं वा। न च मुख्यसम्भवे लक्षणा युक्ता जघन्यत्वात्। न च भेदेन व्यप-देशो भेदसाधनमेतस्माज्जायते प्राण इत्यादिः मनसोऽपीन्द्रि-येभ्योऽस्ति भेदेन व्यपदेश इत्यनिन्द्रियत्वप्रसङ्गः। स्मृतिव-शात्तु तस्येन्द्रियत्वे इन्द्रियाणामपि प्राणाद्भेदेन व्यपदिष्टाना-मप्यस्ति प्राणस्वभावत्वे हन्त 'अस्यैव रूपमसाम' इति श्रुतिः। तस्मादुपपत्तेः श्रुतेश्च प्राणस्यैव वृत्तस्य एकादशेन्द्रियाणि न तत्त्वान्तराणीति प्राप्तम्। एवं प्राप्त उच्यते। मुख्यात् प्राणा-त्तत्त्वान्तराणीन्द्रियाणि तत्र तत्र भेदेन व्यपदेशात्। स्त्यु-प्राप्ताप्राप्तत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गश्रुतेः। अर्थक्रियाभेदाच्च देह-धारणं हि प्राणस्य क्रियाऽर्थालोचनमनने चेन्द्रियाणां न च तद्भावाभावानुविधानं तद्वृत्तितामावहति। देहेन व्यभिचा-रात् प्राणादयो हि देहान्वयव्यतिरेकानुविधायिनो न च देहात्मानः। याऽपि च प्राणरूपतामिन्द्रियाणामभिदधाति श्रुतिः। तत्रापि पौर्वापर्यालोचनायां भेद एव प्रतीयत इत्युक्तं भाष्यकृता। तस्माद्बहुश्रुतिविरोधात् पूर्वापरविरोधाच्च प्राण-रूपताभिधानमिन्द्रियाणां प्राणायत्ततया भाक्तं गमयितव्यम्। मनसस्त्विन्द्रियत्वे स्मृतिरवगत क्वचिदिन्द्रियेभ्यो भेदेनोपादानं गोबलीवर्दन्यायेन। अथवा इन्द्रियाणां वर्त्तमानमात्रविषय-त्वान्मनसस्तु त्रैकाल्यगोचरत्वाद्भेदेनाभिधानम्। न च प्राणे व्यपदेशभेदबाहुल्यं तथा नेतुं युक्तम्। प्राणरूपताश्रुतेश्च गति-र्दर्शिता तथा ज्येष्ठे प्राणशब्दस्य मुख्यत्वादिन्द्रियेषु तत्तत्त्व-त्त्वान्तरेषु लाक्षणिकः प्राणशब्द इति युक्तम्। न च मुख्य-

त्वानुरोधेनावगतभेदयोरैक्यं युक्तं मा भूदङ्गादीनां तीरादिभिरैक्यमिति। अन्ये तु भेदशब्दाध्याहारभिया भेदश्रुतेश्चेति पौनरुक्त्यभिया च तच्छब्दस्य चानन्तरोक्तपरामर्शकत्वादन्यथा वर्णयाञ्चक्रुः। किमेकादशैव वागादय इन्द्रियाण्याहो प्राणोऽपीति विषये इन्द्रस्यात्मनो लिङ्गमिन्द्रियं तथा च वागादिवत्प्राणस्यापीन्द्रलिङ्गतास्ति। न च रूपादिविषयालोचनकरणतेन्द्रियता, आलोकस्यापीन्द्रियत्वप्रसङ्गात्। तस्माद्भौतिकमिन्द्रलिङ्गमिन्द्रियमिति वागादिवत्प्राणोऽपीन्द्रियमिति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते। इन्द्रियाणि वागादीनि श्रेष्ठात् प्राणादन्यत्र। कुतः। तेनेन्द्रियशब्देन तेषामेव वागादीनां व्यपदेशात्। नहि मुख्ये प्राण इन्द्रियशब्दो दृष्टचरः। इन्द्रलिङ्गता तु व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तं यथा गच्छतीति गौरिति प्रवृत्तिनिमित्तं तु देहाधिष्ठानत्वे सति रूपाद्यालोचनकरणत्वम्। इदं चास्य देहाधिष्ठानत्वं यद्देहानुग्रहोपघाताभ्यां तदनुग्रहोपघातौ। तथा च नालोकस्येन्द्रियत्वप्रसङ्गः। तस्माद्रूढेर्वागादय एवेन्द्रियाणि न प्राण इति सिद्धम्। भाष्यकारीयं त्वधिकरणं भेदश्रुतेरित्यादिषु सूत्रेषु नेयम्॥

संज्ञामूर्तिकॢप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात्॥२०॥

सत्प्रक्रियायां तत्तेज ऐक्षतेत्यादिना सन्दर्भेण तेजोऽबन्नानां सृष्टिं विधायोपदिश्यते। सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि तासां त्रिवृतंत्रिवृतमेकैकां करवाणीति। अस्यार्थः। पूर्वोक्तं बहुभवनमीक्षणप्रयोजनमद्यापि सर्वथा न निष्पन्नमिति पुनरीक्षां कृतवती बहुभवनमेव प्रयोजनमुद्दिश्य कथं हन्तेदानीमहमिमा यथोक्तास्तेजआद्यास्तिस्रो देवताः पूर्वसृष्टावनु-

भूतेन सम्प्रति स्मरणसन्निधापितेन जीवेन प्राणधारणकर्त्रात्मनानुप्रविश्य बुद्ध्यादिभूतमात्रायामादर्श इव मुखविम्बं तोय इव चन्द्रमसो विम्बं छायामात्रतयानुप्रविश्य नाम च रूपं च ते व्याकरवाणि विस्पष्टं करवाणीदमस्य नामेदं च रूपमिति तासां तिसृणां देवतानां त्रिवृतं त्रिवृतं तेजोऽबन्नात्मना त्रयात्मिकां त्रयात्मिकामेकैकां देवतां करवाणीति। तत्र संशयः। किं जीवकर्तृकमिदं नामरूपव्याकरणमाहो परमेश्वरकर्तृकमिति। यदि जीवकर्तृकं तत आकाशो वै नामरूपयोर्निर्वहितेत्यादिश्रुतिविरोधादनध्यवसायः। अथ परमेश्वरकर्तृकं, ततो न विरोधः। तत्र डित्थडवित्थादिनामकरणे च घटपटादिरूपकरणे च जीवकर्तृत्वदर्शनात्। इहापि त्रिवृत्करणे नामरूपकरणे चास्ति सम्भावना जीवस्य तथा च योग्यत्वादनेन जीवेनेति व्याकरवाणीति प्राधानक्रियया सम्बध्यते, न त्वानन्तर्य्यादनुप्रविश्येत्यनेन सम्बध्यते। प्रधानपदार्थसम्बन्धो हि साचात्सर्वेषां गुणभूतानां पदार्थानामौत्सर्गिकस्तादर्थ्यात् तेषाम्। तस्य तु क्वचित्साचादसम्भवात् परम्पराश्रयणं, साचात्सम्भवस्य योग्यतया दर्शितः। ननु सेयं देवतेति परमेश्वरकर्तृत्वं श्रूयते, सत्यं, प्रयोजकतया तु तद्भविष्यति। यथा लोके चारेणाहं परसैन्यमनुप्रविश्य सङ्कलयानीति। यदि पुनरस्य साचात्कर्तृभावो भवेदनेन जीवेनेत्यनर्थकं स्यात्। नहि जीवस्यान्यथाकरणभावो भावतुमर्हति। प्रयोजककर्त्तुस्तत्साचात्कर्त्ता करणं भवति प्रधानक्रियोद्देशेन प्रयोजकेन प्रयोज्यकर्तुर्व्यापनात्। तस्माद्‌च जीवस्य कर्तृत्वं नामरूपव्याकरणेऽन्यत्र तु परमेश्वरस्येति विरोधादनध्यवसाय इति प्राप्तम्। एवं प्राप्त उच्यते। परमेश्वरस्यैवेहापि नामरूपव्याकर्तृत्वमुपदिश्यते न तु जीवस्य, तस्य प्रधानक्रियासम्बन्धं

प्रत्ययोग्यत्वात्। नन्वन्यत्र डित्थडवित्थादिनामकर्मणि घटशरावादिरूपकर्मणि च कर्त्तृत्वदर्शनादिहापि योग्यता सम्भाव्यत इति चेत्। न। गिरिनदीसमुद्रादिनिर्माणसामर्थ्यनार्थापत्त्यभावपरिच्छिन्नेन सम्भावनापबाधनात्। तस्मात् परमेश्वरस्यैवात्र साक्षात्कर्तृत्वमुपदिश्यते न जीवस्यानुप्रविश्येत्यनेन तु सन्निहितेनास्य सम्बन्धो योग्यत्वात्। न चानर्थक्यं त्रिवृत्करणस्य भोक्तृजीवार्थतया तदनुप्रवेशाभिधानस्यार्थवत्त्वात्। स्यादेतत्। अनुप्रविश्य व्याकरवाणीति समानकर्तृत्वे क्त्वः स्मरणात् प्रवेशनकर्तुर्जीवस्यैव व्याकर्त्तृत्वमुपदिश्यतेऽन्यथा तु परमेश्वरस्य व्याकर्त्तृत्वे जीवस्य प्रवेष्टृत्वे भिन्नकर्त्तृकत्वेन क्त्वः प्रयोगो व्याहन्येतेत्यत्राह। "न च जीवो नाम" इति। अतिरोहितार्थमन्यत्॥

मांसादिभौमं यथा शब्दमितरयोश्च ॥ २१ ॥

अत्र भाष्यकृतोत्तरसूत्रशेषतया सूत्रमेतद्विषयोपदर्शनपरतया व्याख्यातं शङ्कानिराकरणार्थत्वमप्यस्य शक्यं वक्तुम्। तथाहि, योऽन्नस्याणिष्ठो भागस्तन्मनस्तेजसस्तु योऽणिष्ठो भागः स वागित्यत्र हि काणादानां सांख्यानां चास्ति विप्रतिपत्तिस्तत्र काणादा मनो नित्यमाचक्षते। सांख्यास्त्वाहङ्कारिके वाङ्मनसे। अन्नभागतावचनं त्वस्यान्नसम्बन्धलक्षणार्थम्। अन्नोपयोगे हि मनः स्वस्थं भवति। एवं वाचोऽपि पाटवेन तेजः साम्यमभ्यूहनीयम्। तत्रेदमुपतिष्ठते। "मांसादीति"। वाङ्मनस इति वक्तव्ये मांसाद्यभिधानं सिद्धेन सह साध्यस्योपन्यासो दृष्टान्तलाभाय। यथा मांसादिभौमाद्येवं वाङ्मनसे अपि तैजसभौमे इत्यर्थः। एतदुक्तं भवति। न तावद् ब्रह्मव्यतिरिक्तमस्ति किञ्चिन्नित्यम्। ब्रह्मज्ञानेन सर्वज्ञानप्रतिज्ञा-

व्याघातात्, बहुश्रुतिविरोधाच्च। नाप्याहङ्कारिकमहङ्कारस्य सांख्याभिमतस्य तत्त्वस्याप्रामाणिकत्वात्। तस्मादसति बाधके श्रुतिराञ्जसी नान्यथा कथञ्चिन्नेतुमुचितेति कश्चिद्दोषमित्युक्तं तद्दोषतां दर्शयत्येवाह पूर्वपक्षी। "यदि सर्वमेव" इति॥

वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः॥ २२॥

त्रिवृत्करणविशेषेऽपि यस्य च यत्र भूयस्त्वं तेन तस्य व्यपदेश इत्यर्थः॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचिते श्रीमद्भगवत्पादशारीरकभाष्यविभागे भामत्यां द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः॥

समाप्तश्चायमध्यायः॥ शुभम्॥

तृतीयोऽध्यायः।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम्॥ १॥

द्वितीयतृतीयाध्याययोर्हेतुहेतुमद्भावलक्षणं सम्बन्धं दर्शयन् सुखावबोधार्थमर्थसंक्षेपमाह। "द्वितीयेऽध्याये" इति। स्मृतिन्यायश्रुतिविरोधपरिहारेण हि अनध्यवसायलक्षणमप्रामाण्यं परिहृतं तथाच प्रामाण्ये निश्चलीकृते तार्तीयीकविचारो भवत्यन्यथा तु निर्बीजतया न सिध्येदिति। अवान्तरसङ्गतिं दर्शयितुं तत्र च जीवव्यतिरिक्तानि तत्त्वानि जीवोपकरणानि चेत्युक्तम्। अध्यायार्थसंक्षेपमुक्त्वा पादार्थसंक्षेपमाह। "तत्र प्रथमे तावत् पादे" इति। तस्य प्रयोजनमाह। "वैराग्य" इति। पूर्वापरपरिशोधनाय भूमिकामारचयति। "जीवो मुख्यप्राणसचिवः" इति। "करणोपादानवद्

भूतोपादानस्याश्रुतत्वात्" इति । अत्र च करणोपादानश्रुत्यैव भौतिकत्वात् करणानां भूतोपादानसिद्धेरिन्द्रियोपादानातिरिक्तभूतविवक्षयाधिकरणारम्भः । यदि भूतान्यादायागमिष्यत्तदा तदपि करणोपादानवदेवाश्रोष्यत् । न च श्रूयते, तस्मान्न भूतपरिष्वक्तो रंहत्यपि तु करणमात्रपरिष्वक्तः । नह्यागमैकगम्येऽर्थे तदभावः प्रमेयाभावं न परिच्छेत्तुमर्हति । न च देहान्तरारम्भान्यथानुपपत्त्या भूतपरिष्वक्तस्य रंहणकल्पनेति युक्तमित्याह । "सुलभाश्च सर्वत्र भूतमात्राः" इति । "द्युपर्जन्य" इति । इह हि कायारम्भणमग्निहोत्रापूर्वपरिणामलक्षणं श्रद्धादित्वेन पञ्चधा प्रविभज्य द्युप्रभृतिषु अग्निषु होतव्यत्वेनोपासनमुत्तरमार्गप्रतिपत्तिसाधनं विवक्षन्त्याह श्रुतिः । 'असौ वाव लोको गौतमाग्निः' इत्यादि । अत्र सायंप्रातरग्निहोत्राहुती हुते पयआदिसाधने श्रद्धापूर्वमाहवनीयाग्निसमिद्धूमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गभाविते कर्त्रादिकारकभाविते चान्तरिक्षं क्रमेणोत्क्राम्य द्युलोकं प्रविशन्त्यौ सूक्ष्मभूते द्रवद्रव्यपयःप्रभृत्यप्सम्बन्धादप्शब्दवाच्ये श्रद्धाहेतुकत्वाच्च श्रद्धाशब्दवाच्ये तयोराहुत्योरधिकरणमग्निरन्ये च सामिद्धूमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गा रूपकत्वेन निर्दिश्यन्ते । असौ वाव द्युलोको गौतमाग्निः । यथाग्निहोत्राधिकरणमाहवनीय एवं श्रद्धाशब्दवाच्याग्निहोत्राहुतिपरिणामावस्थारूपाः सूक्ष्मा या आपः श्रद्धाभावितास्तदधिकरणं द्युलोकः । अस्यादित्य एव समित् तेन हीद्धोऽसौ द्युलोको दीप्यतेऽतः समिन्धनात् समित् तस्मादित्यस्य रश्मयो धूमा इन्धनादिवादित्याद्रश्मीनां समुत्थानादह्वरर्चिप्रकाशसामान्यादादित्यकार्य्यत्वाच्च । चन्द्रमा अङ्गारोऽर्चिषः प्रशमेऽभिव्यक्तेः । नक्षत्राण्यस्य विस्फुलिङ्गाश्चन्द्रमसोऽङ्गारस्यावयवा इव विप्रकीर्णतासामान्याद्विस्फुलिङ्गा-

स्तदेतस्मिन्नग्नौ देवा यजमानप्राणा अग्न्यादिरूपा अधिदेवम्। श्रद्धां जुह्वति श्रद्धा चोक्ता। पर्जन्यो वाव गौतमाग्निः पर्जन्यो नाम वृष्ट्युपकरणाभिमानी देवताविशेषस्तस्य वायुरेव समित् वायुना हि पर्जन्योऽग्निः समिध्यते पुरोवातादिप्राबल्ये वृष्टिदर्शनात्। अभ्रं धूमः धूमकार्य्यत्वात् धूमसादृश्याच्च विद्युदर्चिः प्रकाशसामान्यात्। अशनिरङ्गाराः काठिन्याद्विद्युत्सम्बन्धाच्च। गर्जितं मेघानां विस्फुलिङ्गाः विप्रकीर्णतासामान्यात्। तस्मिन्देवा यजमानप्राणा अग्निरूपाः सोमं राजानं जुह्वति तस्य सोमस्याहुतेर्वर्षं भवति। एतदुक्तं भवति। श्रद्धाख्या आपो द्युलोकमाहुतित्वेन प्रविश्य चन्द्राकारेण परिणताः सत्यो द्वितीये पर्य्याये पर्जन्याग्नौ हुता वृष्टित्वेन परिणमन्त इति। पृथिवी वाव गौतमाग्निस्तस्य पृथिव्याख्यस्याग्नेः संवत्सर एव समित्संवत्सरेण कालेन हि समिद्धा भूमिर्व्रीह्यादिनिष्पत्तये कल्पते। आकाशो धूमः पृथिव्यग्नेरुत्थित इवाकाशो दृश्यते रात्रिरर्चिः पृथिव्याः श्यामाया अनुरूपा श्यामतया रात्रिरग्नेरिवानुरूपमर्चिर्दिशोऽङ्गाराः प्रशीर्राचिरूपार्चिःशमने उपशान्तानां प्रसन्नानां दिशां दर्शनात्। अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गाः क्षुद्रत्वसाम्यात्तस्मिन्नग्नौ श्रद्धासोमपरिणामक्रमेणागता आपो वृष्टिरूपेण परिणता देवा जुह्वति तस्या आहुतेरन्नं व्रीहियवादि भवति। पुरुषो वाव गौतमाग्निस्तस्य वागेव समिद्वाचा खल्वयं ताल्वाद्यष्टस्थानस्थितया वर्णपदवाक्याभिव्यक्तिक्रमेणार्थजातं प्रकाशयन् समिध्यते। प्राणो धूमः धूमवन्मुखान्निर्गमाज्जिह्वार्चिर्लोहितत्वसाम्याच्चक्षुरङ्गाराः प्रभाश्रयत्वात्। श्रोत्रं विस्फुलिङ्गाः विप्रकीर्णत्वात्। ता एवापः श्रद्धादिपरिणामक्रमेणागताः व्रीह्यादिरूपैः परिणताः सत्यः पुरुषेऽग्नौ हुतास्तासां परिणामो रेतः

सम्भवति। योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या उपस्थ एव समित् तेन हि सा पुत्राद्युत्पादनाय समिध्यते यदुपमन्त्रयते स धूमः स्त्रीसम्भवादुपमन्त्रणस्य लोमानि वा धूमः योनिरर्चिर्लोहितत्वाद् यदन्तः करोति मैथुनं तेऽङ्गारा अभिनन्दाः सुखलवा विस्फुलिङ्गाः क्षुद्रत्वात्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जुह्वति तस्या आहुतेर्गर्भः सम्भवति। एवं श्रद्धासोमवर्षान्न रेतो हवनक्रमेण योषाग्निं प्राप्यापो गर्भाख्या भवन्ति। तत्रापसमवायित्वादापः पुरुषवचसो भवन्ति पञ्चम्यामाहुताविति। यतः पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति तस्मादद्भिः परिवेष्टितो जीवो रंहतीति गम्यते। एतदुक्तं भवति। श्रद्धाशब्दवाच्या आप इत्यग्रे वक्ष्यति तासां त्रिवृत्कृततया तेजोऽन्नाविनाभावेनाब्ग्रहणेन तेजोऽन्नयोरपि संग्रह इत्येतदपि वक्ष्यते। यद्यप्येतावतापि भूतवेष्टितस्य जीवस्य रंहणं नावगम्यते तेजोऽबन्नानां पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचस्त्वमात्रश्रवणात्, तथापीष्टादिकारिणां धूमादिना पितृयानेन यथा चन्द्रलोकप्राप्तिकथनपरयाऽऽकाशाच्चन्द्रमसमेष सोमो राजेति श्रुत्या सह श्रद्धां जुह्वति तस्य आहुतेः सोमो राजा सम्भवतीत्यस्याः श्रुतेः समानत्वाद्गम्यते भूतपरिष्वक्तो रंहतीति। तथाहि। या एवापो हुता द्वितीयस्यामाहुतौ सोमभावं गतास्ताभिरेष परिष्वक्तो जीव इष्टादिकारी चन्द्रभूयं गतश्चन्द्रलोकं प्राप्त इति। ननु स्वतन्त्रा आपः श्रद्धादिक्रमेण सोमभावमाप्नुवन्तु ताभिरपरिष्वक्त एव तु जीवः सेन्द्रियमात्रो गत्वा सोमभावमनुभवतु को दोषः। अयं दोषः। यतः श्रुतिसामान्यातिक्रम इति। एवं हि श्रुतिसामान्यं कल्पेत यदि येन रूपेण येन च क्रमेणापां सोमभावस्तेनैव जीवस्यापि सोमभावो भवेत्। अन्यथा तु

न श्रुतिसामान्यं स्यात्। तस्मात्परिष्वक्तापरिष्वक्तरंहणविषये श्रुतिसामान्यानुरोधेन परिष्वक्तरंहणं निश्चीयते। अतो दधि-पय:प्रभृतयो द्रवभूयस्त्वादापो हुता: सूक्ष्मीभूता इष्टादिकारिणमाश्रिता नेष्यनेन विधिना देहे हूयमाने हुता: सत्य आहुतिमय्य इष्टादिकारिणं परिवेष्य स्वर्गं लोकं नयन्तीति। चोदयति। "नन्वन्या श्रुति:" इति। अयमर्थ:। एवं हि सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंहेत् यद्यस्य स्थूलं शरीरं रंहतो न भवेत्। अस्तित्वस्य वर्त्तमानस्थूलशरीरयोग: आदेहान्तरप्राप्तेस्तृणजलायुकानिदर्शनेन, तस्मान्निदर्शनश्रुतिविरोधान्न सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंहतीति, परिहरति। "तत्रापि" इति। न तावत् परमात्मन: संसरणसम्भव:। तस्य नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावत्वात् किन्तु जीवानाम्। परमात्मैव चोपाधिकल्पितावच्छेदो जीव इत्याख्यायते, तस्य च देहेन्द्रियादेरुपाधे: प्रादेशिकत्वान्न तत्र सन्देहान्तरं गन्तुमर्हति। तस्मात्सूक्ष्मदेहपरिष्वक्तो रंहतिकर्मोपस्थापित: प्रतिपत्तव्य:। प्राप्तव्यो यो देहस्तद्विषयाया भावनाया उत्पादनाया दीर्घीभावमात्रं जलुकयोपमीयते। सांख्यानां कल्पनामाह। "व्यापिनां करणानाम्" इति। आहङ्कारिकत्वात्करणानामहङ्कारस्य च जगन्मण्डलव्यापित्वात्करणानामपि व्यापितेत्यर्थ:। बौद्धानां कल्पनामाह। "केवलस्यैवात्मन:" इति। आलयविज्ञानसन्तान आत्मा तस्य वृत्ति: षट्प्रवृत्तिविज्ञानानि पञ्चेन्द्रियाणि तु चक्षुरादीनि अभिनवानि जायन्ते। कणभुक्कल्पनामाह। "मन एव च" इति। भोगस्थानं भोगायतनं शरीरमभिनवमिति यावत्। दिगम्बरकल्पनामाह। "जीव एवोत्प्लुत्य" इति। आदिग्रहणेन लोकायतिकानां कल्पनां संगृह्णाति ते हि शरीरात्मवादिनो भस्मीभावमात्मन आहुर्न कस्यचिद्गमन-

मिति। चोदयति। "ननूदाहृताभ्याम्" इति। अत्र सूत्रेणोत्तरमाह।

त्र्यात्मकत्वात् तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

तेजसः कार्य्यमशितपीताहारपरिपाकः। अपां कार्य्यं स्नेहस्वेदादि। पृथिव्याः कार्य्यं गन्धादि। यस्तु गन्धस्वेदपाकप्राणावकाशदानदर्शनाद्देहस्य पाञ्चभौतिकत्वं पश्यंस्तेजोऽबन्नात्मकत्वेन त्र्यात्मकत्वेन परितुष्यति। तं प्रत्याह। "पुनश्च त्र्यात्मकः" इति। वातपित्तश्लेष्मभिस्त्रिभिर्धातुभिः शरीरधारणात्मकैस्त्रिधातुत्वात्। अतो न स देहो भूतान्तराणि प्रत्याख्याय केवलाभिरद्भिरारब्धुं शक्यते। अब्ग्रहणनियमस्तर्हि कस्मादित्यत आह। "तस्माद्भूयस्त्वापेक्षः" इति। पृथिवीधातुवर्जमितरतेज आद्यपेक्षया कार्य्यस्य शरीरस्य लोहितादिद्रवभूयस्त्वात्तत्कारणयोश्चोपादाननिमित्तयोर्द्रवभूयस्त्वादपां पुरुषवचस्त्वोक्तिर्न पुनर्भूतान्तरनिरासार्था ॥

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

प्राणानां जीवद्देहे साश्रयत्वमवगतं गच्छति जीवद्देहे तदनुविधायिनः प्राणा अपि गच्छन्तीति दृष्टम्, अतः षाट्कौशिका देहादुत्क्रामन्तः कस्मिंश्चिदुत्क्रामत्युत्क्रामन्ति। स चैषामनुविधेयः सूक्ष्मो देहो भूतेन्द्रियमय इति गम्यते। नहीन्द्रियमात्राश्रयत्वमेषां दृष्टं यतस्तन्मात्राश्रयाणां गतिरुपपद्येतेति ॥

अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ४॥

आवितेऽपि स्पष्टे जीवस्य प्राणैः सह गमनेऽग्न्यादिगतिशङ्का श्रुतिविरोधोत्थापनार्था। अत्र हि लोमकेशयोरोषधिवनस्पतिगमनं दृष्टविरोधाद्भाक्तं तावदभ्युपेयम्। एवं च

तन्मध्यपतितत्वेन तेषामपि श्रुतिविरोधाद्भाक्तत्वमेवोचित-मिति। भक्तिश्चोपकारनिवृत्तिरुक्ता॥

प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः॥ ५॥

पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषवचस्त्वप्रकारे पृष्टे प्रथमायामाहुतौ अनपां श्रद्धाया होतव्यताभिधानमसम्बद्धमनुपपन्नञ्च। नहि यथा पश्वादिभ्यो हृदयादयोऽवयवा अवदाय निष्कृष्य हूयन्ते। एवं श्रद्धा बुद्धिप्रसादलक्षणा निष्कृष्टुं वा होतुं वा शक्यते। न चाप्येवमौत्सर्गिकी कारणानुरूपता कार्य्यस्य युज्यते। तस्माद्भक्त्यायमप्सु श्रद्धाशब्दः प्रयुक्त इति। अतएव श्रुतिः "आपोहा" इति॥

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः॥ ६॥

अस्यार्थः पूर्वमेवोक्तः। अग्निहोत्रे षट्सूत्क्रान्तिगतिप्रतिष्ठातृप्तिपुनरावृत्तिलोकं प्रत्युत्थायिष्वग्निसमिद्धूमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गेषु प्रश्नाः षट्, तेषां यः समाहारः षण्णां सा षट्प्रश्नी, तस्या निरूपणं प्रतिवचनम्। सूत्रान्तरमवतारयितुं शङ्कते। "कथं पुनः" इति। सोमं राजानमाप्यायस्वापक्षीयस्वेति। एवमेतांस्तत्र भक्षयन्तीति क्रियासमभिहारेणाप्यायनापक्षयौ यथा सोमस्य तथा भक्षयन्ति। सोममयान् लोकानित्यर्थः। अत उत्तरं पठति।

भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयति॥ ७॥

कर्मजनितफलोपभोगकर्त्ता ह्यधिकारी न पुनरुपभोग्य-

स्तस्माच्चन्द्रसालोक्यमुपगतानां देवादिभक्ष्यत्वे स्वर्गकामो यजेतेति यागभावनायाः कर्त्रपेक्षितोपायतारूपविधिश्रुतिविरोधादन्नशब्दो भोक्तॄणामिव सतां देवोपजीवितामात्रेण भाक्तो गमयितव्यो न तु चर्वणनिगरणाभ्यां मुख्य इति। अत्रैवार्थे श्रुत्यन्तरं सङ्गच्छत इत्याह। 'तथा हि दर्शयति' श्रुतिरनात्मविदामनात्मवित्त्वादेव पशुवद्देवोपभोग्यतां न तु चर्वणीयतया। यथा हि बलीवर्दादयो भुञ्जाना अपि स्वफलस्वामिनो हलादिवहनेनोपकुर्वाणा भोग्याः, एवं परमतत्त्वमविद्वांस इष्टादिकारिण इह दधिपयःपुरोडाशादिनाऽमुष्मिंश्च लोके परिचारकतया देवानामुपभोग्या इति श्रुत्यर्थः। अथवा 'अनात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयतीत्यस्यान्या व्याख्या'। आत्मवित् पञ्चाग्निविद्यावित्, न आत्मवित् अनात्मवित्। यो हि पञ्चाग्निविद्यां न वेद तं देवा भक्षयन्ती निन्दति पञ्चाग्निविद्यां स्तोतु तस्या एव प्रकृतत्वात्। तदनेनोपचारस्य प्रयोजनमुक्तम्। उपचारनिमित्तमनुपपत्तिमाह। "तथा हि" "दर्शयति"। श्रुतिर्भोक्तृत्वम्। "स सोमलोके विभूतिमनुभूय" इति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च॥ ८॥

"यावत्सम्पातमुषित्वा" इति। यावदुपबन्धाद्यत्किञ्चेह करोत्ययमिति च यत्किञ्चेह कर्म कृतं तस्यान्तं प्राप्येति श्रवणात्। प्रायणस्य चैकप्रघट्टकेन सकलकर्माभिव्यञ्जकत्वात्। न खल्वभिव्यक्तिनिमित्तस्य साधारण्येऽभिव्यक्तिनियमो युक्तः। फलदानाभिमुखीकरणं चाभिव्यक्तिस्तस्मात्समस्तमिव कर्मफलमुपभोजितवत् स्वफलविरोधि च कर्म। तस्माच्छ्रुतेरुपपत्तेश्च निरनु-

शयानामेव चरणादाचारादवरोहो न कर्मण आचारकर्मणी च श्रुतिः प्रसिद्धभेदे । यथाकारी यथाचारी तथा भवतीति । तथा च रमणीयचरणाः कपूयचरणा इत्याचारमेव योनिनिमित्तमुपदिशति । न तु कर्म रतां वा कर्मशीले इ अप्यविशेषेणानुशयस्तथापि यद्यप्ययमिष्टापूर्त्तकारी स्वयं निरनुशयो भुक्तभोगत्वात्तथापि पित्रादिगतानुशयवशात्तद्विपाकान् जात्यायुर्भोगांश्चन्द्रलोकादवरुह्यानुभविष्यति । स्मर्य्यते ह्यन्यस्य सुकृतदुष्कृताभ्यामन्यस्य तत्सम्बन्धिनस्तत्फलभागिता । 'पतत्यर्द्धशरीरेण यस्य भार्य्यासुरां पिबेत्' इत्यादि । तथा श्राद्धवैश्वानरीयेष्ट्यादेः पितापुत्रादिगामिफलश्रुतिः । तस्माद्यावत् सम्पातमित्युपक्रमानुरोधाद्यत् किञ्चेह करोतीति च श्रुत्यन्तरानुसाराद्रमणीयचरणत्वं सम्बन्ध्यन्तरगतमिष्टापूर्त्तकारिणि भाक्तं गमयितव्यम् । तथा च निरनुशयानामेव भुक्तभोगानामवरोह इति प्राप्ते, उच्यते । येन कर्मकलापेन फलमुपभोजितं तस्मिन्नतीतेऽपि सानुशया एव चन्द्रमण्डलादवरोहन्ति । कुतः । दृष्टस्मृतिभ्याम् । प्रत्यक्षदृष्टा श्रुतिर्दृष्टशब्दवाच्या । स्मृतिश्चोपन्यस्ता । अथवा दृष्टशब्देनोच्चावचरूपो भोग उच्यते । अयमभिसन्धिः । कपूयचरणा रमणीयचरणा इत्यवरोहतामेतद्विशेषणम् । न च सति मुख्यार्थसम्भवे सम्बन्धिमात्रेणोपचरितार्थत्वं न्याय्यम् । न चोपक्रमविरोधाच्छ्रुत्यन्तरविरोधाच्च मुख्यार्थासम्भव इति साम्प्रतम् । दत्तफलेष्टापूर्त्तकर्मापेक्षयाऽपि यावत्पदस्य यत्किञ्चेतिपदस्य चोपपत्तेः । नहि यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादिति यावज्जीवमाहारविहारादिसमयेऽपि होमं विधत्ते, नापि मध्याह्नादावपि तु सायम्प्रातःकालापेक्षया । सायम्प्रातःकालविधानसामर्थ्यात् कालस्य चानुपादेयतयानङ्गस्यापि निमित्तानुप्रवेशात्तत्रैवमिति चेत् । न । इहापि रमणीयचरणा

इत्यादेर्मुख्यार्थत्वानुरोधात्तदुपपत्तेः । तत् किमिदानीमुपसंहारानुरोधेनोपक्रमः सङ्कोचयितव्यः । नेत्युच्यते । नह्यसावुपसंहारानुरोधेऽप्यसङ्कुचद्वृत्तिरुपपत्तुमर्हति । नहि यावन्तः सम्पाता यावतां वा पुंसां सम्पातास्ते सर्वे तच्चेष्टादिकारिणा भोगेन क्षयं नीयन्ते। पुरुषान्तराश्रयाणां कर्माशयानां तद्भोगेन क्षयेऽतिप्रसङ्गात् । चिरोपभुक्तानाञ्च कर्माशयानामसतां चन्द्रमण्डलोपभोगेनानपयनात् । तथा च स्वयं सङ्कुचन्ती यावच्छ्रुतिरुपसंहारानुरोधप्राप्तमपि सङ्कोचनमनुमन्यते । एतेन यत् किञ्चेह करोतीत्यपि व्याख्यातम् । अपि चेष्टापूर्त्तकारीह जन्मनि केवलं न तन्मात्रमकार्षीत् । अपि तु गोदोहनेनापः प्रणयन् पशुफलमप्यपूर्वं समचैषीदेवमहर्निशं च वाङ्मनःशरीरचेष्टाभिः पुण्यापुण्यमिहामुत्रोपभोग्यं सञ्चितवतो न मर्त्यलोकादिभोग्यं चन्द्रलोके भोग्यं भवितुमर्हति । न च स्वफलविरोधिनोऽनुशयस्य ऋते प्रायश्चित्तादात्मज्ञानाद्वाऽदत्तफलस्य ध्वंसः सम्भवति । तस्मात्तेनानुशयेनायमनुशयवान् परावर्त्तत इति श्लिष्टम् । न चैकभविकः कर्माशय इत्यग्रे भाष्यकृद्वक्ष्यति । अन्ये तु सकलकर्मक्षये परावृत्तिशङ्का निर्बीजेति मन्यमाना अन्यथाधिकरणं वर्णयाञ्चक्रुरित्याह । "केचित्तावदाहुः" इति । अनुशयोऽत्र दत्तफलस्य कर्मणः शेष उच्यते । तत्रेदमिह विचार्य्यते, किं दत्तफलानामिष्टापूर्त्तकर्मणामवशेषादिहावर्त्तन्ते उत तान्युपभोगेन निरवशेषं क्षपयित्वाऽनुपभुक्तकर्मवशादिहावर्त्तन्त इति । तत्रेष्टादीनां भोगेन समूलकाषं कषितत्वान्निरनुशया एवानुभुक्तकर्मवशादावर्त्तन्त इति प्राप्त उच्यते । "सानुशया एवावर्त्तन्ते" इति । कुतः । दृष्टानुसारात् । यथा भाण्डस्थे मधुनि सर्पिषि वा क्षालितेऽपि भाण्डलेपकं तच्छेषं मधु वा

सर्पिर्वा न चालयितुं शक्यमिति दृष्टमेवं तदनुसारादेतदपि प्रतिपत्तव्यम्। न चावशेषमात्राच्चन्द्रमण्डले तिष्ठासन्नपि स्थातुं पारयति। यथा सेवको हास्तिकाश्वीयपदातिव्रातपरिवृतो महाराजं सेवमानः कालवशाच्छत्रपादुकावशेषो न सेवितुमर्हतीति दृष्टं तन्मूला च लौकिकी स्मृतिरिति दृष्टस्मृतिभ्यां सानुशया एवावर्त्तन्त इति। तदेतद्दूषयति। "न चैतदिति"। एवकारे प्रयोक्तव्ये इवकारो गुडजिह्विकया प्रयुक्तः शब्दैकगम्येऽर्थे न सामान्यतोऽदृष्टानुमानावसर इत्यर्थः। शेषमतिरोहितार्थम्। पूर्वपक्षहेतुमनुभाषते। "यदप्युक्तं प्रायणम्" इति। दूषयति। "तदप्यनुशयसद्भाव" इति। रमणीयचरणाः कपूयचरणा इत्यादिकयानुशयप्रतिपादनपरया श्रुत्या विरुद्धमित्यर्थः। "अपि च" इत्यादि। इह जन्मनि हि पर्य्यायेण सुखदुःखे भुज्यमाने दृश्येते युगपच्चेदेकप्रघट्टकेन। प्रायणेन सुखदुःखफलानि कर्माणि व्यज्येरन्। युगपदेव तत्फलानि भुज्येरन्। तस्मादुपभोगपर्य्यायदर्शनाद्बलीयसा दुर्बलस्याभिभवः कल्पनीयः। एवं विरुद्धजातिनिमित्तोपभोगफलेष्वपि कर्मसु द्रष्टव्यम्। न चाभिव्यक्तञ्च कर्मफलं न दत्त इति च सम्भवति। फलोपजननाभिमुख्यं हि कर्मणामभिव्यक्तिः। अपि च प्रायणस्याभिव्यञ्जकत्वे स्वर्गनरकतिर्य्यग्योनिगतानां जन्तूनां तस्मिन् जन्मनि कर्मस्वनधिकारान्नापूर्वकर्मोपजननः पूर्वकृतस्य कर्माशयस्य प्रायणाभिव्यक्ततया फलोपभोगेन प्रक्षयान्नास्ति तेषां कर्माशय इति न ते संसरेयुः। न च मुच्येरन्नज्ञानाभावादिति कष्टाम्वतामिष्टां दशाम्। न च स्वसमवेतमेव प्रायणेनाभिव्यज्यतेऽपूर्वं न परसमवेतं येन पित्रादिगतेन कर्मणा वर्त्तेरन्निति। शेषं सुगमम्॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ॥९॥

अनेन निरनुशया एवावरोहन्तीति पूर्वपक्षबीजं निगूढमुद्भाव्य निरस्यति। यद्यपि

'अक्रोधः सर्वभूतेषु कर्मणा मनसा गिरा।

अनुग्रहश्च ज्ञानञ्च शीलमेतद्विदुर्बुधाः॥' इति।

स्मृतेः शीलमाचारोऽनुशयाद्भिन्नस्तथाप्यस्यानुशयाङ्गतयाऽनुशयोपलक्षणत्वं कार्ष्णाजिनिराचार्यो मेने। तथा च रमणीयचरणाः कपूयचरणा इत्यनेनानुशयोपलक्षणात्सिद्धं सानुशयानामेवावरोहणमिति॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात्॥ १० ॥

'आचारहीनं न पुनन्ति वेदाः' इति हि स्मृत्या वेदपदेन वेदार्थमुपलक्षयन्त्या वेदार्थानुष्ठानशेषत्वमाचारस्योक्तं न तु स्वतन्त्र आचारः फलस्य साधनं, तेन वेदार्थानुष्ठानोपकारकतयाऽऽचारस्य नानर्थक्यं क्रत्वर्थस्य। तदनेन समिदादिवदाचारस्य क्रत्वर्थमुक्तं, सम्प्रति स्नानादिवत्पुरुषार्थत्वे पुरुषसंस्कारत्वेऽप्यदोष इत्याह। "पुरुषार्थत्वेऽप्याचारस्य" इति। तदेवं चरणशब्देनाचारवाचिना सर्वोऽनुशयो लक्षित इत्युक्तम्॥ बादरिस्तु मुख्य एव चरणशब्दः कर्मणीत्याह।

सुकृतदुष्कृते एवेति बादरिः॥ ११ ॥

ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायो गोबलीवर्दन्यायः। शेषमतिरोहितार्थम्॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम्॥ १२ ॥

ये चैके चास्माल्लोकात् प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति कौषीतकिनां समाम्नानादिष्टादिकारस्य च चन्द्रलोकगमनमन्तरेणानुपपत्तेः। पञ्चम्यामाहुतावित्याहुतिसंख्यानियमात्।

तथाहि द्युसोमवृष्ट्यन्नरेतःपरिणामक्रमेण ता एवापो योषिदग्नौ हुताः पुरुषवचसो भवन्तीत्यविशेषेण श्रुतम्। न चैतन्मनुष्याभिप्रायं कपूयचरणाः श्वयोनिमित्यमनुष्यस्यापि श्रवणात्। गमनागमनाय च देवयानपितृयाणयोरेव मार्गयोराम्नानात् पथ्यन्तरस्याश्रुतेर्जायस्वम्रियस्वेति तृतीयं स्थानमिति च स्थानत्वमात्रेणावगमात् पथित्वेनाप्रतीतेः। चन्द्रलोकादवतीर्णानामपि च तत्स्थानत्वसम्भवादसम्पूरणेन प्रतिवचनोपपत्तेः। अनन्यमार्गतया च तद्भोगविरहिणामपि ग्रामं गच्छन् वृक्षमूलान्युपसर्पतीतिवत् संयमनादिषु यमवश्यतायै चन्द्रलोकगमनोपपत्तेः। न कतरेण च नेत्यस्यासंपूरणप्रतिपादनपरतया मार्गद्वयनिषेधपरत्वाभावात्। अनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रलोकगमने प्राप्तेऽभिधीयते। सत्यं स्थानतयाऽवगतस्य न मार्गत्वं तथापि वेत्थ यथाऽसौ लोको न संपूर्यत इत्यस्य प्रतिवचनावसरे मार्गद्वयनिषेधपूर्वं तृतीयं स्थानमभिवदन् असम्पूरणाय तत्प्रतिपक्षमाचक्षीत। यदि पुनस्तेनैव मार्गेणागत्य जन्ममरणप्रबन्धवत् स्थानमध्यासीत नैतत्तृतीयं स्थानं भवेत्। नह्यनिष्टादिकारिणश्चन्द्रमण्डलादवरुह्य रमणीयां निन्दितां वा योनिं प्रतिपद्यमानास्तृतीयं स्थानं प्रतिपद्यन्ते तत् कस्य हेतोः पितृयाणेन पथाऽवरोहात्। तद्यदि क्षुद्रजन्तवोऽप्यनेनैव पथाऽवरोहेयुः। नैतदेषां जन्ममरणप्रबन्धवत् तृतीयं स्थानं भवेत्। ततोऽवगच्छामः, संयमनं सप्त च यातना भूमीर्यमवशतया प्रतिपद्यमाना अनिष्टादिकारिणो न चन्द्रमण्डलादवरोहन्तीति। तस्माद्ये वैके चेतीष्टादिकारिविषयं न सर्वविषयं पञ्चम्यामाहुताविति च स्वार्थविधानपरं न पुनरपञ्चम्याहुतिप्रतिषेधपरमपि, वाक्यभेदप्रसङ्गात्। संयमने त्वनुभूयेति सूत्रेणावरोहापादानतया संयमनस्योपादानाच्चन्द्र-

मण्डलापादाननिषेध आञ्जसः । तथा च सिद्धान्तसूत्रमेव । पूर्वपक्षसूत्रत्वे तु शङ्कान्तराध्याहारेण कथञ्चिद्गमयितव्यम् । जीवजं जरायुजम् । संशोकजं संस्वेदजम् ॥

साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ २२ ॥

यद्यपि यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुमित्यतो न तादात्म्यं स्फुटमवगम्यते तथापि वायुर्भूत्वेत्यादेः स्फुटतरतादात्म्यावगमाद् यथेतमाकाशमित्येतदपि तादात्म्य एवावतिष्ठते । न चान्यस्यान्यभावानुपपत्तिः । मनुष्यशरीरस्य नन्दिकेश्वरस्य देवदेहरूपपरिणामस्मरणादेव देहस्य च नहुषस्य तिर्य्यक्त्वस्मरणात् । तस्मान्मुख्यार्थपरित्यागेन न गौणी वृत्तिराश्रयणीया । गौण्यां च वृत्तौ लक्षणाशब्दः प्रयुक्तो गुणे लक्षणायाः सम्भवात् । यथाहुः ॥

'लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु गौणता' । इति । एवं प्राप्ते ब्रूमः । "साभाव्यापत्तिः" । समाना भावो रूपं येषां ते सभावास्तेषां भावः साभाव्यं सारूप्यं सादृश्यमिति यावत् । कुतः । उपपत्तेः । एतदेव व्यतिरेकमुखेन व्याचष्टे । "नह्यन्यस्यान्यभाव उपपद्यते" । युक्तमेतद्यदेव शरीरमजगरभावेन परिणमते देवदेहसमयेऽजगरशरीरस्याभावात् । यदि तु देवाजगरशरीरे समसमये स्यातां न देवशरीरमजगरशरीरं शिल्पिशतेनापि क्रियते । नहि दधिपयसी समसमये परस्परात्मनी शक्ये सम्पादयितुं, तथेहापि सूक्ष्मशरीराकाशयोर्युगपद्भावान्न परस्परात्मत्वं भवितुमर्हति । एवं वाय्वादिष्वपि योज्यं, तथा च तद्भावस्तत्सादृश्येनौपचारिको व्याख्येयः । नन्वाकाशभावेन संयोगमात्रं लक्ष्यतां किं सादृश्येनेत्यत आह । "विभुत्वाच्चाकाशेन" इति ॥

नातिचिरेण विशेषात्॥ २३ ॥

दुर्निष्प्रपतरमिति दुःखेन निसरणं ब्रूते न तु विलम्बेनेति मन्यते पूर्वपक्षी। विना स्थूलशरीरं न सूक्ष्मशरीरे दुःखभागीति दुर्निष्प्रपतरं विलम्बं लक्षयतीति राद्धान्तः।

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात्॥ २४ ॥

आकाशसारूप्यं वायुधूमादिसम्पर्कोऽनुशयिनामुक्त इहेदानीं व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्त इति श्रूयते। तत्र संशयः। किमनुशयिनां भोगाधिष्ठानं व्रीहियवादयः स्थावरा भवन्ति, आहोस्वित् क्षेत्रज्ञान्तराधिष्ठितेष्वेषु संसर्गमात्रमनुभवन्तीति। तत्र मनुष्यो जायते, देवो जायत इत्यादौ प्रयोगे जनेः शरीरपरिग्रहे प्रसिद्धत्वादत्रापि व्रीह्यादिशरीरपरिग्रह एव जनिर्मुख्यार्थ इति व्रीह्यादिशरीरा एवानुशयिन इति युक्तम्। न च रमणीयचरणाः कपूयचरणा इतिवत् कर्मविशेषासङ्कीर्त्तनात्तदभावे व्रीह्यादीनां शरीरभावाभावात् क्षेत्रज्ञान्तराधिष्ठितानामिव यत्सम्पर्कमात्रमिति साम्प्रतम्। इष्टादिकारिणामिष्टादिकर्मसंकीर्त्तनादिष्टादेश्च हिंसादोषदूषितत्वेन सावद्यफलतया चन्द्रलोकभोगानन्तरं स्थावरशरीरभोग्यदुःखफलस्याप्युपपत्तेः। न च न हिंस्यात्सर्वा भूतानीति सामान्यशास्त्रस्याग्नीषोमीयपशुहिंसाविषयविशेषशास्त्रेण बाधनं सामान्यशास्त्रस्य हिंसासामान्यद्वारेण विशेषोपसर्पणं विलम्बेनेति साक्षाद्विशेषस्पृशः शास्त्रात् शीघ्रतरप्रवृत्ताद् दुर्बलत्वादिति साम्प्रतम्। नहि बलवदित्येव दुर्बलं बाधते, किन्तु सति विरोधे। न चेहास्ति विरोधः, भिन्नगोचरचारित्वात्। अग्नीषोमीयं पशुमालभेतेति हि क्रतुप्रकरणे समाम्नातं क्रत्वर्थतामस्य गमयति न त्वपनयति निषेधापादि-

तामस्य पुरुषं प्रत्यनर्थहेतुतां तेनास्तु निषेधादस्य पुरुषं प्रत्यनर्थहेतुता विधेश्च क्रत्वर्थता को विरोधः । यथाहुः ।

यो नाम क्रतुमध्यस्थः कलञ्जादीनि भक्षयेत् ।
न क्रतोस्तत्र वैगुण्यं यथा चोदितसिद्धितः ॥ इति ।

तस्माज्जनेर्मुख्यार्थत्वाद् व्रीह्यादिशरीरा अनुशयिनो जायन्त इति प्राप्तेऽभिधीयते । भवेदेतदेवं यदि रमणीयचरणाः कपूयचरणा इतिवद् व्रीह्यादिष्वनुशयवतां कर्मविशेषः कीर्त्त्येत । न चैतदस्ति । न चेष्टादेः कर्मणः स्थावरशरीरोपभोग्यदुःखफलप्रसवहेतुभावः सम्भवति, तस्य धर्मत्वेन सुखैकहेतुत्वात् । न च तद्गतायाः पशुहिंसाया न हिंस्यादिति निषेधात् क्रत्वर्थाया अपि दुःखफलत्वसम्भवः । पुरुषार्थाया एव न हिंस्यादिति प्रतिषेधात् । तथाहि । न हिंस्यादिति निषेधस्य निषेध्याधीननिरूपणतया तदर्थं निषेध्यं तदर्थ एव निषेधो विज्ञायते । न चैतन्नानृतं वदेन्न तौ पशौ करोतीतिवत् कस्यचित्प्रकरणे समाम्नातं येनानृतवदनवदस्य निषेधस्य क्रत्वर्थत्वे निषेधोऽपि क्रत्वर्थः स्यात् । पशौ निषिद्धयोराज्यभागयोः क्रत्वर्थत्वेन निषेधस्यापि क्रत्वर्थत्वं भवेत् । एवं हि सत्याज्यभागरहितैरप्यङ्गान्तरैराज्यभागसाध्यः क्रतूपकारो विज्ञायते । तस्मादनारभ्याधीतेन न हिंस्यादित्यनेनाभिहितस्य विध्युपहितस्य पुरुषव्यापारस्य विधिविभक्तिविरोधाद् दुःखात्मकप्रकृत्यर्थहिंसाकर्मभाव्यत्वपरित्यागेन पुरुषार्थ एव भाव्योऽवतिष्ठते । आख्यातानभिहितस्यापि पुरुषस्य कर्तृव्यापाराभिधानद्वारेणोपस्थापितत्वात् केवलं तस्य रागतः प्राप्तत्वात्तदनुवादेन नञर्थं विधिरुपसंक्रामति, तेन पुरुषार्थो निषेध्य इति तदधीननिरूपणो निषेधोऽपि पुरुषार्थो भवति । तथा चायमर्थः सम्पद्यते यत् पुरुषार्थं हननं तन्न कुर्यादिति ।

क्रत्वर्थस्यापि च निषेधे हिंसायाः क्रतूपकारकत्वमपि कल्पेत । न च दृष्टे पुरुषोपकारकत्वे प्रत्यर्थिनि सति तत्कल्पनास्पदम् । न च स्वातन्त्र्यापारतन्त्र्ये असति संयोगपृथक्त्वे खादिरतादिवदेकत्र सम्भवतः । तस्मात्पुरुषार्थप्रतिषेधो न क्रत्वर्थत्वमप्यास्कन्दतीति शुद्धसुखफलत्वमिवेष्टादीनां न स्थावरशरीरोपभोग्यदुःखफलत्वमपीति । आकाशादिष्विव कर्मव्यापारमन्तरेणाभिलापात् । अनुशयिनां व्रीह्यादिसंयोगमात्रं न तु देहत्वमिति । अयमेवार्थ उत्सर्गापवादकथनेनोपलक्षितः । अपि च मुख्येऽनुशयिनां व्रीह्यादिजन्मनीति व्रीह्यादिभावमापन्नाः खल्वनुशयिनः पुरुषैरुपभुक्ता रेतःसिग्भावमनुभवन्तीति श्रूयते । तदेतद् व्रीह्यादिदेहत्वेऽनुशयिनां नोपपद्यते । व्रीह्यादिदेहत्वे हि व्रीह्यादिषु लूनेष्ववहन्तिना फलीकृतेषु च व्रीह्यादिदेहविनाशादनुशयिनः प्रसवेयुरिति कथमनुशयिनां रेतःसिग्भावः संसर्गमात्रे तु संसर्गिषु व्रीह्यादिषु नष्टेष्वपि न संसर्गिणोऽनुशयिनः प्रसवेयुरिति रेतःसिग्भाव उपपद्यते । शेषमुक्तम् ॥

रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥

सद्यो जातो हि बालो न रेतःसिग्भवत्यपि तु चिरजातः प्रौढयौवनस्तस्मादपि संसर्गमात्रमिति गम्यते । तत्किमिदानीं सर्वत्रैवानुशयिनां संसर्गमात्रं तथा च रमणीयचरणा इत्यादिषु तथाभाव आपद्येतेति, नेत्याह ॥

योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥

सुगमम् ।

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां भामत्यां तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

इदानीं तु तस्यैव जीवस्यावस्थाभेदः स्वयंज्योतिष्ट्वसिद्ध्यर्थं प्रपञ्च्यते। "किं प्रबोध इव स्वप्नेऽपि पारमार्थिकी सृष्टिराहोस्विन्मायामयी" इति। यद्यपि ब्रह्मणोऽन्यस्यानिर्वाच्यतया जाग्रत्स्वप्नावस्थागतयोरुभयोरपि सर्गयोर्मायामयत्वं तथापि यथा जाग्रत् सृष्टिर्ब्रह्मात्मभावसाचात्कारात्प्रागनुवर्त्तते। ब्रह्मात्मभावसाचात्कारात्तु निवर्त्तते। एवं किं स्वप्नसृष्टिराहोस्वित् प्रतिदिनमेव निवर्त्तत इति विमर्शार्थः। "द्वयोः" इहलोकपरलोकस्थानयोः। सन्धौ भवं सन्ध्यम्। ऐहलौकिकचक्षुराद्यव्यापाराद्रूपादिसाचात्कारोपजननादनैहलौकिकं पारलौकिकेन्द्रियादिव्यापारस्य च भविष्यतोऽप्रत्युत्पन्नत्वेन न पारलौकिकम्। न च न रूपादिसाचात्कारोऽस्ति स्वप्नदृशस्तस्मादुभयोर्लौकयोरस्यान्तरालत्वमिति ब्रह्मात्मभावसाचात्कारात्प्राक् तथ्यरूपैव सृष्टिर्भवितुमर्हति। अयमभिसन्धिः। इह हि सर्वाण्येव मिथ्याज्ञानान्युदाहरणं तेषां सत्यत्वं प्रतिज्ञायते। प्रकृतोपयोगितया तु स्वप्नज्ञानमुदाहृतम्। ज्ञानं यमर्थमवबोधयति स तथैवेति युक्तम्। तथाभावस्य ज्ञानारोहात्। अतथात्वस्य त्वप्रतीयमानस्य तथाभावप्रमेयविरोधेन कल्पनास्पदत्वात्। बाधकप्रत्ययादतथात्वमिति चेत्। न। तस्य बाधकत्वासिद्धेः, समानगोचरे हि विरुद्धार्थोपसंहारिणी ज्ञाने विरुध्येते। बलवदबलवत्त्वानिश्चयाच्च बाध्यबाधकभावं प्रतिपद्येते। न चेह समानविषयत्वं, कालभेदेन व्यवस्थोपपत्तेः। यथा हि चीरं दृष्टं कालान्तरे दधि भवति, एवं रजतं दृष्टं कालान्तरे शुक्तिर्भवेत्। नानारूपं वा तद्वस्तु। तद्यस्य तीव्रातपक्रान्तिसहितं चक्षुः स तस्य रजतरूपतां गृह्णाति। यस्य तु केवल-

मालोकमात्रोपकृतं, स तस्यैव शुक्तिरूपतां गृह्णाति। एवमुत्पलमपि नीललोहितं दिवा सौरीभिर्भाभिरभिव्यक्तं नीलतया गृह्यते। प्रदीपाभिव्यक्तन्तु नक्तं लोहिततया। एवमसत्यां निद्रायां सतोऽपि रथादीन् न गृह्णाति निद्राणस्तु गृह्णातीति सामग्रीभेदाद्वा कालभेदाद्वा विरोधाभावः। नापि पूर्वोत्तरयोर्बलवदबलवत्त्वनिर्णयः। द्वयोरपि स्वगोचरचारितया समानत्वेन विनिगमनाहेतोरभावात्। तस्मादप्यवश्यमविरोधो व्यवस्थापनीयः। तत्सिद्धमेतत्। विवादास्पदं प्रत्ययाः सम्यञ्चः प्रत्ययत्वाज्जाग्रत्स्वप्नादिप्रत्ययवदिति। इममर्थं श्रुतिरपि दर्शयति। 'अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते' इति। न च न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्तीति विरोधादुपचरितार्था सृजत इति श्रुतिर्व्याख्येया। सृजत इति हि श्रुतिः, बहुश्रुतिसंवादात्प्रमाणान्तरसंवादाच्च। बलीयस्त्वेन तदनुगुणतया न तत्र रथा इत्यस्या भाक्तत्वेन व्याख्यानात्। जाग्रदवस्थादर्शनयोग्या न सन्ति न तु रथा न सन्तीति। अत एव कर्तृश्रुतिः शाखान्तरश्रुतिरुदाहृता। प्राज्ञकर्तृकत्वाच्चास्य पारमार्थिकत्वं वियदादिसर्गवत्। न च जीवकर्तृकत्वान्न प्राज्ञकर्तृकत्वमिति साम्प्रतम्। अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादिति प्राज्ञस्यैव प्रकृतत्वाज्जीवकर्तृकत्वेऽपि च प्राज्ञादभेदेन जीवस्य प्राज्ञत्वात्। अपि च जाग्रत्प्रत्ययसंवादवन्तोऽपि स्वप्नप्रत्ययाः केचिद् दृश्यन्ते। तद्यथा। स्वप्ने शुक्लाम्बरधरः शुक्लमाल्यानुलेपनो ब्राह्मणायनः प्रियव्रतं प्रत्याह। प्रियव्रत! पञ्चमेऽहनि प्रातरेवोर्वराप्रायभूमिदानेन नरपतिस्त्वां मानयिष्यतीति, स च जाग्रत्तथाऽऽत्मनो मानमनुभूय स्वप्नप्रत्ययं सत्यमभिमन्यते। तस्मात्सन्ध्ये पारमार्थिकी सृष्टिरिति प्राप्ते, उच्यते।

मायामात्रन्तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्त-स्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

इदमत्राकूतम् । न तावत् क्षीरस्येव दधि रजतस्य परिणामः शुक्तिः सम्भवति । नहि जाह्नवीश्वरगृहे चिरस्थितान्यपि रजतभाजनानि शुक्तिभावमनुभवन्ति दृश्यन्ते । न चेतरस्य रजतानुभवसमयेऽन्योऽनाकुलेन्द्रियो न तस्य शुक्तिभावमनुभवति प्रत्येति च । न चोभयरूपं वस्तु सामग्रीभेदात्तु कदाचिदस्य तोयभावोऽनुभूयते कदाचिन्मरीचितेति साम्प्रतम् । पारमार्थिके ह्यस्य तोयभावे तत्साध्यामुदन्योपशमलक्षणार्थक्रियां कुर्य्यान्मरीचिसाध्यामपि रूपप्रकाशलक्षणाम् । न मरीचिभिः कस्यचित् तृष्णजा उदन्योपशाम्यति । न च तोयमेव द्विविधमुदन्योपशमनमतदुपशमनमिति युक्तम् । तदर्थक्रियाकारित्वव्याप्तं तोयत्वं मात्रयापि तामकुर्वत्तोयमेव न स्यात् । अपि च तोयप्रत्ययसमीचीनत्वयास्य द्वैविध्यमभ्युपेयते तच्चाभ्युपगमेऽपि न सिद्धुमर्हति । तथाह्यसमर्थविषया अतितोयमेतदिति मन्वानो न तृष्णायापि मरीचितोयमभिधावेत् । यथा मारीचीननुभवन् । अथाशक्तं शक्तमभिमन्यमानोऽभिधावति । किमपराद्धं मरीचिषु तोयविपर्य्यासेन सर्वजनीनेन यत्तमतिलङ्घ्य विपर्य्यासान्तरं कल्प्यते । न च क्षीरदधिप्रत्ययवदाचार्य्यमातुलब्राह्मणप्रत्ययवद्वा तोयमरीचिविज्ञाने समुच्चितावगाहिनी स्वानुभवात्परस्परविरुद्धयोर्बाध्यबाधकभावावभासनात् । तत्रापि रजतज्ञानं पूर्वमुत्पन्नं बाध्यमुत्तरन्तु बाधकं शुक्तिज्ञानं प्राप्तिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य । रजतज्ञानात् प्राक् प्रापकाभावेन शुक्तेरप्राप्तायाः प्रतिषेधा-

सम्भवात् पूर्वज्ञानप्राप्तं तु रजतं शुक्तिज्ञानमपबाधितुमर्हति। तदपबाधात्मकञ्च स्वानुभवादवसीयते। यथाहुः।

आगामित्वादबाधित्वा परं पूर्वं हि जायते।
पूर्वं पुनरबाधित्वा परं नोत्पद्यते क्वचित्॥

न च वर्त्तमानरजतावभासि ज्ञानं भविष्यत्तामस्या गोचरयन्न भविष्यता स्वसमयवर्त्तिनीं शुक्तिं गोचरयता प्रत्ययेन बाध्यते कालभेदेन विरोधाभावादिति युक्तम्। मा नामास्य ज्ञासीत्प्रत्यक्षं भविष्यत्तां तत्पृष्ठभावि त्वनुमानमुपकारहेतुभावमिवासति विनाशप्रत्ययोपनिपाते स्थेमानमाकलयति। असति विनाशप्रत्ययोपनिपाते रजतमिदं स्थिरं रजतत्वादनुभूतप्रत्यभिज्ञातरजतवत्। तथा च रजतगोचरं प्रत्यक्षं वस्तुतः स्थिरमेव रजतं गोचरयेत्। तथाच भविष्यच्छुक्तिकाज्ञानकालं रजतं व्याप्नुयादिति विरोधात् शुक्तिज्ञानेन बाध्यते। यथाहुः।

रजतं गृह्यमाणं हि चिरस्थायीति गृह्यते।
भविष्यच्छुक्तिकाज्ञानकालं व्याप्नोति तेन तत्॥ इति।

प्रत्यक्षेण चिरस्थायीति गृह्यत इति केचिद्‌ व्याचक्षते। तदयुक्तं, यदि चिरस्थायित्वं योग्यता न सा प्रत्यक्षगोचरः शक्तेरतीन्द्रियत्वात्। अथ कालान्तरव्यापित्वं, तदप्ययुक्तं, कालान्तरेण भविष्यतेन्द्रियस्य संयोगायोगात् तदुपहितसौक्ष्म्यो व्यापित्वस्यातीन्द्रियत्वात्। न च प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययवदत्रास्ति संस्कारः सहकारी येनावर्त्तमानमप्याकलयेत्। तस्मादत्यन्ताभ्यासवशेन प्रत्यक्षानन्तरं शीघ्रतरोत्पन्नविनश्यदवस्थानुमानसहितप्रत्यक्षाभिप्रायमेव चिरस्थायीति गृह्यत इति मन्तव्यम्। अत एवैतत्सूक्ष्मतरं कालव्यवधानमविवेचयन्तः सौगताः प्राहुः, द्विविधो हि विषयः प्रत्यक्षस्य ग्राह्यश्चाध्यवसेयश्च। ग्राह्यस्तच